

Cầu Nô Cung Đình Sinh Hoạt

Contents

Cầu Nô Cung Đình Sinh Hoạt	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	10
8. Chương 8	11
9. Chương 9	12
10. Chương 10	13
11. Chương 11	14
12. Chương 12	16
13. Chương 13	17
14. Chương 14	18
15. Chương 15	20
16. Chương 16	21
17. Chương 17	22
18. Chương 18	23
19. Chương 19	24
20. Chương 20	25
21. Chương 21	26
22. Chương 22	28
23. Chương 23	29
24. Chương 24	30
25. Chương 25	31
26. Chương 26	32
27. Chương 27	34
28. Chương 28	35
29. Chương 29	36
30. Chương 30	37
31. Chương 31	38
32. Chương 32	39
33. Chương 33	40
34. Chương 34	42
35. Chương 35	43
36. Chương 36	44
37. Chương 37	46
38. Chương 38	47
39. Chương 39	48
40. Chương 40	49
41. Chương 41	51

42. Chương 42	52
43. Chương 43	53
44. Chương 44	54
45. Chương 45	56
46. Chương 46	57
47. Chương 47	58
48. Chương 48	60
49. Chương 49	61
50. Chương 50	62
51. Chương 51	63
52. Chương 52	65
53. Chương 53	66
54. Chương 54	67
55. Chương 55	68
56. Chương 56	69
57. Chương 57	71
58. Chương 58	72
59. Chương 59	74
60. Chương 60	75
61. Chương 61	76
62. Chương 62	78
63. Chương 63	79
64. Chương 64	81
65. Chương 65	82
66. Chương 66	83
67. Chương 67	85
68. Chương 68	87
69. Chương 69	88
70. Chương 70	89
71. Chương 71	90
72. Chương 72	92
73. Chương 73	94
74. Chương 74	95
75. Chương 75	96
76. Chương 76	97
77. Chương 77	98
78. Chương 78	99
79. Chương 79	101
80. Chương 80	102
81. Chương 81	104
82. Chương 82	105
83. Chương 83	106

Cầu Nô Cung Đình Sinh Hoạt

Giới thiệu

Trường Lạc cung có một nô tài, Hắc là một tên cầu nô là con chó bí mật của hoàng đế. Hắc không bằng một súc vật, n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-no-cung-dinh-sinh-hoat>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Ngày mười tám tháng năm, Long Khánh năm thứ mười, Tư Mã Ngung thiết triều sớm xong nhàn hạ không có việc gì, ngự giá đến Trường Lạc cung, long kiệu dừng trước Phu Hoa điện, như thường lệ chỉ có Lý Trường An theo thánh giá đi vào trong, những người khác phải đứng chờ bên ngoài.

Bên trong Phù Hoa điện, một cung nhân đang hầu hạ một thiếu niên gầy yếu ăn điểm tâm, một chén cháo, hai cái bánh ngô, tuy người hầu trong Trường Lạc cung đều không thể nghe không thể nói nhưng vẫn có thể cùng thiếu niên kia dùng bút giao tiếp, không có bất kì trở ngại nào.

Thiếu niên mặc thanh y thanh đạm, có thể thấy được trên người đều là vết đỏ và vết bóng, thiếu niên lặng lẽ nhìn Tư Mã Ngung ngồi trên bảo tọa, hoàng đế không nói chuyện gì chỉ xem tấu chương, vì vậy hắn tiếp tục ăn bánh ngô của mình, tuy là rất khô và khó nuốt nhưng nếu không ăn thì bụng sẽ rất đói. Ở đây không giống với cung điện khác, mỗi ngày chỉ có ngự lâm quân sáng chiều mang đồ ăn đến đặt trước điện rồi cho cung nhân mang vào, hơn nữa hắn là kẻ so với nô lệ còn thấp hèn hơn, phạm vi hoạt động của hắn chỉ giới hạn trong Phu Hoa điện, không thể bước ra ngoài nửa bước, bởi vì hắn là tội nhân do tiên đế khâm định, việc hắn tồn tại trong cung là một bí mật rất lớn.

Cựu thời Vương Tạ đường tiền yển, phi nhập tầm thường bách tính gia (én nhà Tạ, nhà Vương; lạc loài đến chốn tầm thường dân gia – ý chỉ từ địa vị cao quý thành thấp hèn), hắn không còn là An Lạc Hầu gia được nhân thọ thái hậu gọi là ‘Tâm can bảo bối’, mà Tư Mã Ngung cũng không còn là thái tử rụt rè nhút nhát khi xưa, y giờ đây đã trở thành một vị hoàng đế kiên cường độc đoán, khí phách vương giả trên người theo tuổi tác ngày càng gia tăng.

Cắn một miếng bánh ngô, hắn không khỏi hồi tưởng mười năm trước, tiên đế đại hành, Tư Mã Ngung vừa kế vị liền ra mật chỉ lệnh tâm phúc của mình áp tải hắn về kinh thành nhốt trong Trường Lạc cung Phu Hoa điện, còn tuyên khai ra ngoài rằng Từ Húc vì bệnh nặng mà thân vong.

Lúc đó hắn chỉ mới mười tuổi, vẫn còn là một đứa trẻ chỉ có thể ở trong Phu Hoa điện không thấy trời không thấy đất này mà chịu đựng đủ loại dằn vặt của Tư Mã Ngung. Năm mười ba tuổi hắn đã thử bỏ trốn một lần, kết quả bị bắt trở về, hoàng đế trong cơn thịnh nộ đích thân dùng một cây gậy làm từ gỗ đàn mộc cứng như sắt cắt đứt gân xương đùi phải sau đó đánh hai mươi bản vào mông hắn, trên lưng phải chịu một trăm roi cực hình, roi là do hình bộ đặc chế chuyên dùng đánh vào trên da thịt, chỉ có đau đớn chứ không chảy máu hay lưu lại sẹo.

Sau cùng hắn không chịu nổi ngứa xiu trên hình tượng, cái chân đến ba tháng sau mới hoàn toàn khỏi, từ đó hắn cũng không dám bỏ chạy nữa. Hắn mãi mãi nhớ rõ ngày đó Tư Mã Ngung đã nói: “Trẫm chỉ cần thân thể của ngươi cũng không cần tay chân của ngươi, lần này chỉ là cảnh cáo”.

Đúng vậy, một người nô lệ cần có sức lao động để cống hiến sức lực cho chủ nhân, nhưng một tính nô xác thực không cần dùng tay chân, chỉ cần dùng miệng và tiểu huyết lấy lòng chủ nhân.

Bản thân đã thê lương như vậy lẽ nào còn để cho tay chân chịu tàn phế, trở thành phế nhân nằm trên giường tiếp nhận sự hạnh phúc của thánh giá, hắn không muốn, cũng không cam lòng rơi vào cảnh này, tuy hắn biết khó thoát khỏi số phận làm tính nô nhưng bình thường hắn vẫn đọc sách viết chữ, hội họa và chơi cờ chỉ cần hắn không phản kháng, khi Tư Mã Ngung tâm tình vui vẻ cũng sẽ ôn nhu đối đãi hắn.

Nhưng mấy ngày gần đây Tư Mã Ngung tương đối khó chịu, cho nên hắn vốn là công cụ để hoàng đế phát tiết bức bối, hắn bị kim châm và những vết bóng dằn vặt, nhưng lại không được để lộ ra tâm tình thống khổ mà ngược lại phải vui vẻ chấp nhận.

Hơn nữa Tư Mã Ngung hôm qua đã hạ lệnh cho hắn, muốn hắn hôm nay phải làm một con cầu, mà cầu thì không biết nói tiếng người cho nên hắn cũng không thể nói chuyện, trước mặt hoàng đế phải dùng cầu ngữ, xem ra làm cầu cũng tốt, bởi vì cầu ở trong cung đều rất tôn quý không bị ai đánh đập.

Ăn hết miếng bánh ngô cuối cùng, hắn lập tức học theo cách cầu bò đến trước Tư Mã Ngung, ngoan ngoan sửa lên một tiếng, hy vọng được chủ nhân thương xót.

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

Hắn thấy chủ nhân vẫn không để ý tới mình lại kêu lên một tiếng.

“Trường An, cột khuyến của trẫm lại kéo nó không chờ được đến lúc trẫm ban thưởng”. Tư Mã Ngung một bên xem tấu chương, một bên phân phó Lý Trường An.

“Gâu, gâu”. Hắn nghe được thưởng liền hân hoan sửa.

Lý Trường An đem một vòng dây da thuộc cột vào người hắn, trên dây khảm rất nhiều đá quý xa xỉ, có thể thấy chủ nhân rất sủng ái thân cận của hắn, vì vậy vui vẻ sửa một tiếng nữa.

“Xem ra cậu nhi rất thích cái vòng này, Trường An, cột nó vào trụ, để nó nhận thưởng”. Tư Mã Ngung gạt hết đồng tấu chương vừa xem xong sang bàn gỗ bên cạnh bảo tọa.

“Lão nô tuân chỉ”. Lý Trường An kéo hắn đến một cái kim trụ bên cạnh sau đó cột dây vào trụ.

“Trường An, mang roi đến đây, trẫm phải hảo hảo thưởng ái khuyến”. Tư Mã Ngung đứng lên, đi đến bên cạnh hắn cúi người khẽ vuốt lưng.

“Gâu, gâu, gâu”. Hắn khó hiểu nhìn Tư Mã Ngung, muốn biết nguyên nhân vì sao lại bị phạt.

“Trong dân gian cậu có mặc quần áo không, có biết ngồi trên ghế dùng tay ăn bánh ngô không, người quên mất bản thân là một con chó rồi sao, người nói trẫm phải chăng nên trừng phạt người”. Tư Mã Ngung cầm lấy roi từ tay Lý Trường An đưa tới, sau đó dùng sức đánh vào lưng cậu nhân.

“Gâu”. Hắn chỉ có thể tiếp tục kêu, chịu đựng một lực nóng rát từ trên lưng truyền tới. Không được khóc, Tư Mã Ngung rất ghét tiếng khóc của hắn, lần trước hắn bật khóc kết quả bị phạt hai ngày không được ăn cơm, còn bị trói gô trên giường không được động dậy.

“Chỉ cần trẫm nói người là cậu, thì hoàn toàn là một con cậu, cho dù trẫm không ở trước mặt người, người cũng phải làm cậu, cử chỉ lời nói đều phải phối hợp, biết không? Trẫm lệnh ngự thiện phòng mỗi bữa đều chuẩn bị cho người một phần cơm chó, phải bỏ trên mặt đất dùng miệng ăn, nếu như trẫm gặp lại tình cảnh vừa rồi, thì không phải chỉ một trận đòn là xong chuyện, nghe thấy không?”. Tư Mã Ngung quát hết bốn mươi roi xong mới lên tiếng, vừa nói vừa đánh, không một chút nhân từ.

“Nô nghe được”. Hắn tủi thân nói.

“Xem ra người quên rằng cậu không nói tiếng người, hay người là một con cậu hiểu được tiếng người vậy, thật là trời sinh dị bẩm, người nghĩ mình là cậu tinh sao?”. Tư Mã Ngung đổi vị trí dùng roi quát vào mông cậu nhân.

“Ặng, Ặng”. Hắn nhất thời cấp bách, quên mất bản thân không thể nói tiếng người, thắm rồi, chộc giận Tư Mã Ngung rồi.

“Trường An, mang Quán Quân hầu của trẫm lại đây, hắn cần một thứ tốt làm gương”. Tư Mã Ngung ngừng đánh phân phó.

“Lão nô lĩnh chỉ”.

“Gâu, gâu, gâu”. Hắn muốn hỏi ai là Quán Quân hầu.

“Cậu nhi, Quán Quân hầu là ái khuyến anh dũng nhất của trẫm, người nhất định sẽ thích nó, nó sẽ cột cùng một trụ với người, nó gần đây đang động dục, người phải cẩn thận, nhưng tiểu huyệt của người có thể chịu được cái của trẫm, vậy Quán Quân hầu đương nhiên có thể thỏa mãn người”. Tư Mã Ngung tàn nhẫn nói.

“Gâu, gâu”. Nghe đến khả năng bị chó cưỡng dục, hắn sắp sửa bật khóc.

“Người muốn khóc, người dám khóc một tiếng trẫm sẽ để Quán Quân hầu, Dũng Vô hầu cùng nhau hưởng thụ tiểu huyệt của người. Trước đây người là An Lạc hầu, trẫm ban người cho chúng cũng không phải oan ức, người lại không phải làm cậu nô cho trẫm nữa, nên vui mừng mới phải chứ, sao lại khóc?”. Tư Mã Ngung ngồi xổm xuống dùng sức ấn mạnh vào phân thân của hắn, khiến cho hắn đau đớn kêu lên.

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

Tư Mã Ngung lột sạch toàn bộ quần áo trên người hắn, hắn trần trụi nằm sát trên mặt đất, lưng và mông đều bị đánh đến sưng đỏ, hắn làm chó hay làm người cũng đều không có tôn nghiêm.

“Cầu nhi, trầm lệnh cho người lập tức đi tiểu ngay tại đây, xác nhận lãnh thổ”.

“Gâu, gâu”. Hắn định đứng lên, lại bị Tư Mã Ngung đá một cước ngã xuống đất.

“Gâu”. Hắn muốn nói người bảo ta đi tiểu, tại sao lại sinh khí.

“Chó không biết đứng thẳng hai chân mà đi tiểu, người phải ngồi xổm trên mặt đất nâng một chân lên mới đúng”. Tư Mã Ngung cầm lấy roi, đánh thẳng vào mắt cá chân hắn.

“Gâu, gâu, gâu”. Hắn đành phải làm theo, nhấc chân đi tiểu, chỉ cần giống chó là được. Trải qua kiếp sống mười năm nô lệ, hắn đã sớm không còn tự tôn, ngay cả quyền được chết cũng không có, bởi vì Tư Mã Ngung nói chỉ cần hắn cắn lưỡi tự sát, ngay lập tức người nhà của hắn sẽ cùng chôn theo hắn.

“Cầu nhi, người tính toán làm sao để xử lý hết nước tiểu trên mặt đất đây, trầm lệnh cho người uống sạch toàn bộ, một giọt cũng không được bỏ sót”. Tư Mã Ngung lại làm hắn nhục nhã hơn.

“Gâu, gâu”. Hắn học ngoan, dùng chính xác tư thế của chó để uống hết nước tiểu của chính mình, hắn biết nếu mình tái phạm một lần nữa, sẽ có rất nhiều hình phạt đa dạng tiếp đón hắn, chỉ cần chủ nhân muốn hắn uống thuốc độc, hắn cũng sẽ không chút do dự nuốt vào, sau đó nằm chết trên mặt đất, thế nhưng hoàng đế nhất định sẽ không cho phép hắn làm thế.

“Cầu nhi thực ngoan, trầm phải thưởng cho người nha”. Tư Mã Ngung thấy hắn uống một giọt cũng không chừa, liền khen ngợi hắn.

“Gâu”. Hắn muốn nói hãy ban thưởng cho ta cái chết là được rồi, nhưng hắn không dám nói. Thật lâu trước đây, hắn từng thấy Tư Mã Ngung tâm tình vui vẻ, ngồi trong thư phòng của Phu Hoa điện dạy hắn đọc sách, hắn có nói qua, kết quả hoàng đế tùy tay cầm lấy cây thước gỗ dùng hết sức đánh hắn, còn dùng ngón chân đâm vào người hắn.

“Cầu nhi, ngày hôm qua trầm chưa sủng ái người, người hắn là rất muốn rồi, trầm thân là thiên tử, người là cầu nô, vậy thưởng cho người cùng trầm một lần long cầu mập hợp”. Ánh mắt Tư Mã Ngung tràn ngập ***, vừa nói vừa cười long bào.

“Gâu, gâu, gâu, gâu”. Cái này không phải thưởng, mà là trừng phạt.

“Không được nói tiếng người, ngoan ngoãn ngậm vào”. Tư Mã Ngung ngồi dưới đất, dùng sức ấn đầu hắn, bắt hắn ngậm long căn của y.

Hắn đã quen rồi, cũng không đếm được đây đã là lần thứ mấy mình dùng miệng để thỏa mãn đương kim thiên tử, hắn chỉ nhớ nếu không lấy lòng vị hoàng đế trẻ tuổi này, hậu quả sẽ rất khó lường. Lý Trường An đã phạt hắn ngậm lấy phân thân cực đại, việc này khiến cho kỹ xảo của hắn càng lúc càng tăng, bởi vì hắn không thích bị vật cứng đó chặn ở yết hầu, cảm giác rất khó chịu.

Nếu ngày sau có người vì hắn dựng bia chếp sử, nghĩ cũng không dám nghĩ, chắc cũng chỉ là một tên gian nịnh, hay một cầu nô ti tiện tham sống sợ chết, quên đi, hắn không cần.

Một thời quyền thế, từ quan cho tới thái sư, nếu biết đứa con bảo bối của mình so với nam sủng càng tệ hơn, mọi người sẽ hối hận năm đó đã cưới cháu gái của thái hậu, hay hối hận chính mình đã làm nhục nhã thái tử đến nỗi sống không được mà chết cũng không xong.

“Cầu hoang, chuyên tâm một chút, không được lơ là”. Tư Mã Ngung gầm lên.

Hắn bị dọa tới chấn kinh, không cẩn thận dùng sức cắn y, hoàng đế giận tím mặt, cho hắn một cái tát trời giáng, phát tiết cơn giận. Yết hầu một ngọt, phun ra một búng máu tươi, hắn nghĩ, nếu người đánh chết ta, ta sẽ rất biết ơn người.

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

Tư Mã Ngung biết mình thịnh nộ dùng sức quá mạnh, để tránh đánh chết cầu nhân nên vừa rồi đã dừng tay, bắt quá trên mặt hắn đã lưu lại chưởng ấn.

Cầu nhân quỳ trên mặt đất, toàn thân vì kinh hãi mà run lẩy bẩy, hắn vừa không dám nói tiếng người cũng không dám nói cầu ngữ để xin tha thứ. Qua nhiều lần kinh nghiệm đã cho hắn biết, chủ nhân sẽ không có tình nghĩa như vậy, nhất định sẽ khiến hắn muốn sống không được, muốn chết cũng không xong. Hiện giờ, hắn chỉ có thể ngoan ngoãn chờ đợi tiến thêm một bước xử phạt.

“Tiện nô, cầu không biết quỳ, người không muốn làm cầu, người muốn làm người, trăm sẽ thành toàn cho người, Trường An, vào đi”. Lý Trường An khi trở về dẫn theo Quán Quân hầu, nghe được cầu nô đang phục vụ hoàng thượng, không dám quấy rầy, vì thế chờ ngoài điện nhận chỉ.

“Trước tiên an trí Quán Quân hầu ở phòng ngủ, ngày mai lại làm cầu. Trường An, trói hai tay tiện nô này lại, ép hắn uống xuân dược cực mạnh, sau đó lấy phân thân trắng kiện cho vào miệng của hắn, trăm không muốn hắn phát tiết, khóa phân thân hắn lại, cứ như vậy đợi đến ngày mai lâm triều xong trăm đến xem hăng ngừng”. Tư Mã Ngung tuyên bố hình phạt, mỗi một câu nói đều làm cho cầu nhân kinh hãi, khiếp đảm.

“Lão nô tuân lệnh Thánh Thượng phân phó”. Lý Trường An dẫn Quán Quân hầu tiến vào phòng ngủ của cầu nhân. Hắn mặc dù là nô, nhưng phòng ngủ vẫn thoải mái như ngày trước.

“Chủ nhân, nô không dám...ngỗ nghịch chủ nhân nữa, nô thật sự nguyện ý làm cầu, thỉnh chủ nhân khai ân, nô biết sai rồi”. Cầu nhân không ngừng dập đầu, hy vọng chủ nhân có thể thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, hoặc giảm bớt hình phạt.

“Phải không? Nếu biết sai rồi, trăm càng phải nghiêm khắc xử phạt người, cho người nhớ rõ để không tái phạm nữa. Trường An, nói cho mọi người trong điện, từ bây giờ cho đến ngày mai lâm triều xong, mỗi một canh giờ đánh hắn 30 trượng, trăm tin tưởng tiện nô sẽ không dám ngỗ nghịch trăm nữa”.

“Nô cảm tạ thánh ân, nhất định luôn nhớ đến thời khắc giáo huấn”. Cầu nhân ủy khuất nói. Nếu mình không tạ ơn, Tư Mã Ngung sẽ lại có cớ mà xử phạt hắn.

Lý Trường An dẫn theo vài tên cung nhân đi vào đại điện, xuân dược, phân thân đều đã được chuẩn bị thỏa đáng.

Bởi vì đây vốn không phải lần đầu, hành động mọi người phi thường thuần thục, cho nên cầu nhân rất nhanh chóng bị trói gô đặt lên bảo tọa phía trước.

“Người rất thích như vậy a”. Y cười khanh khách nhìn hắn.

“Nô không dám”. Cầu nhân sợ hãi nói.

“Phải không? Trăm cho người càng thích, hơn nữa sẽ liên tục trong một đêm, cam đoan với người cao trào sẽ luân phiên nổi lên”. Tư Mã Ngung cầm lấy xuân dược đặt trên bàn trà, tự mình cho hắn uống.

“Chủ nhân, có thể đừng làm như vậy được không?”. Cầu nhân trước kia từng hưởng qua phòng *** khóa (chắc là tên một loại dụng cụ), biết chắc nó sẽ khiến hắn không thể phát tiết.

“Nô lệ thì không được kháng cự mệnh lệnh của chủ nhân, huống chi trăm là thiên tử, một lời trăm nói ra thì không thể thu hồi lại được, người dám kháng chỉ, hay là không sợ trăm giết cả nhà người. Trăm biết người không sợ chết, người còn muốn dùng cái chết để thoát khỏi lòng bàn tay trăm, trăm tuyệt đối sẽ không tha cho người, giết bọn chúng tốt hơn, dù sao bọn họ cũng đáng chết. Tiên đế đã từng dạy trăm diệt cỏ phải diệt tận gốc, người muốn trăm phải làm như vậy sao”. Y biết hắn nhất định sẽ đi vào khuôn khổ.

“Nô không dám, thỉnh Lý công công làm việc, nô tuyệt đối không dám cãi lệnh chủ nhân, tuyệt đối không dám cãi lại ý chỉ của thiên tử”. Cầu nhân bất đắc dĩ nói.

Lý Trường An biết rất rõ công dụng của dụng cụ đó, nếu phân thân hắn cương lên, sẽ đụng vào ngân châm bên trong, phía dưới sẽ đau đến mềm nhũn.

“Nô nhân của trẫm, hé miệng, phải uống thuốc nha”. Tư Mã Ngung nhét xuân dược vào miệng hắn, xác định hắn đã nuốt, liền đem phân thân phi thường thô to ấn vào, cầu nhân miễn cưỡng nuốt lấy. Do bị phân thân chặn ở yết hầu, nên hắn lộ ra thần sắc thống khổ.

Sau đó không lâu, hiệu lực xuân dược bắt đầu phát tác, toàn thân cầu nhân nóng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn bị một tầng hồng che kín.

“Trường An, xuân dược này gọi là gì, người nói cho hắn biết đi”.

“Lão nô tuân chỉ, dược này tên là ta yêu một cái trụ”.

“Kia vì cái gì lại được gọi là ta yêu một cái trụ”.

“Bởi vì người sau khi uống phải dược này sẽ bị trụ trạng vật thể truy đuổi, sau đó sẽ có ý đồ cùng nó giao hoan”.

“Kia hắn nhìn thấy diện có nhiều đại mộc trụ như vậy, rồi lại không thể tiếp cận, sẽ hay không càng thêm thích”.

“Thánh Thượng yên tâm, nô nhân sẽ không vì dục hỏa trong người đốt mà chết đâu, hơn nữa đúng giờ sẽ có người đến phạt nên hắn dù không thích cũng sẽ có lại tri giác”.

“Vậy là tốt rồi, trẫm phải bãi giá, người chậm rãi hưởng thụ a”.

Hắn nhắm chặt hai mắt, tránh để nhìn thấy trụ, nhưng ở trong đầu hắn, một cái trụ thô không ngừng hướng hắn sáp đến, hắn không tiếp xúc được. Dục hỏa từ ngực không ít lần khiến hạ thân hắn cứng lên, sau đó vì cảm giác bị châm chích đau mà thu nhỏ lại. Tiểu huyết thực sự rất đau, cảm giác như bị hàng trăm con trùng tiến vào. Canh giờ phạt ba mươi trượng thứ nhất đã bắt đầu, cung nhân phụ trách việc hành hình này bình thường ghét hắn nhất, trừ bỏ đánh lưng và mông hắn, còn hướng phân thân, âm nang hắn quật mạnh. Việc không thể đem đau đớn kêu ra khiến hắn cảm giác như rơi xuống địa ngục.

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

Cái gì gọi là sống không bằng chết, một người luôn bị thống khổ đến cực độ sẽ có cảm giác gì, cầu nhân đều được linh hội đầy đủ. Cả đêm chịu dục hỏa dày vò, phân thân bị đau đến tê tâm liệt phế, tiểu huyết thì không ngừng bị roi trêu đánh liên tục không ngừng, gián đoạn xuất hiện khiến hắn không thể lâm vào trạng thái hôn mê, cho dù ngắn ngủi, không lâu sau cũng sẽ nhận đau đớn và thống khổ mà khôi phục tri giác.

Hắn có suy nghĩ nếu cái trụ kia nhét vào tiểu huyết hắn, vậy thật sự sẽ tuyệt vời đến cỡ nào. Hắn tuy rằng rõ ràng biết sẽ không được, nhưng hắn tuyệt đối không muốn thừa nhận. Nếu được mạnh mẽ tiến vào, dù trời long đất lở, hắn vẫn can tâm tình nguyện.

Xuân dược đã yếu bớt, dục hỏa tạm lui, nhưng đau đớn lại liên tục gia tăng. Người hắn nội một ngày đã trúng mấy trăm bản, roi đặc chế mặc dù không tổn thương gân cốt, nhưng mang đến đau nhức vô cùng, tuyệt không phải loại roi bình thường, tình cảnh hắn vẫn ác liệt như trước.

Nhận hết tra tấn, hơn nữa trước đó hắn chỉ ăn một chén gạo lức và hai cái bánh ngô, hiện giờ rất đói. Mười năm tới, hắn chưa bao giờ hy vọng Tư Mã Ngung sẽ mở ra chỗ ngồi trước cửa Phu Hoa điện này. Hắn thật sự khát vọng làm cầu nô của hoàng đế, nếu như vậy có thể khiến cho hắn ly khai khỏi cái địa ngục này, hắn nguyện ý, cho dù có bị Quán Quân hầu cường bạo, hắn cũng không quan tâm, nhắm mắt lại, đau một chút cũng được, còn hơn là ở đây chịu khổ.

Lần phạt cuối cùng đã bắt đầu, vị cung nhân hành hình lần này tương đối thân mật, không hề đánh vào hạ thân của hắn nữa.

Hắn thật sự rất mệt mỏi, chưa hết ba mươi bản đã lăn ra ngủ.

Sau đó lại vì bị dội một bát nước lạnh mà tỉnh lại.

“Tiện nô, trẫm thấy ngươi thật sự là rất thích, đã như vậy còn có thể ngủ, xem ra trẫm đã xem nhẹ năng lực của ngươi”. Tư Mã Ngung cười nói.

Cầu nhân sợ chủ nhân lại thi hành nhiều hình phạt khủng bố, vẻ mặt kích động, nhưng lại không thể nói chuyện, gấp đến độ sắp khóc.

“Không được khóc, Trường An, lấy phân thân trong miệng hắt ra đi”.

Lý Trường An rút phân thân ra, sau đó đưa cho Tư Mã Ngung xem, phân thân cả đêm vì hấp thu nước bọt của cầu nhân mà trở nên sáng bóng.

“Chủ nhân, nô can tâm tình nguyện làm cầu nô của chủ nhân, vĩnh viễn không hối hận, về sau chủ nhân bảo nô như thế nào nô cũng làm, thật sự, nô không dám lừa gạt chủ nhân”.

“Thật vậy chẳng, cho dù trẫm bảo ngươi phải dùng miệng lấy lòng ái khuyển Quán Quân hầu của trẫm?”.

“Nô tuân mệnh”. Cầu nhân nghĩ thầm, lấy lòng Quán Quân hầu hay hoàng đế căn bản không khác biệt.

“Trường An, mang hắt xuống, khiến Quán Quân hầu lại đây”. Tư Mã Ngung thưởng thức ngắm nhìn phân thân.

Cầu nhân bị giải xuống, đi đến phía trước Quán Quân hầu, không chút do dự phục vụ ái khuyển của hoàng đế, Quán Quân hầu cao ngạo ngẩng đầu, dùng ngôn ngữ thân thể nói cho hắt, người chính là một con cầu ti tiện, ta xem ra còn cao quý hơn ngươi.

Cầu nhân cảm thấy tiểu huyết truyền đến một trận đau nhức, hắt biết Tư Mã Ngung đang dùng phân thân xâm phạm hắt. Vừa không dám phản kháng hoàng đế, vừa không muốn cắn đau Quán Quân hầu, bởi vì hắt là thiên hạ đệ nhất tiện nhân, ai hắt cũng không thể trêu vào.

“Sao lại không phản kháng trẫm, ngươi có phải rất thích không?”. Tư Mã Ngung vừa nói vừa dùng sức đẩy ngọc phân thân về phía trước.

Hắt đau đến muốn buông phân thân của Quán Quân hầu ra, vừa lúc nó tiết dương tinh, bắn vào trong cổ họng hắt, hắt dốc hết tâm can muốn nhổ, lại bị Tư Mã Ngung ngăn cản.

“Không được phun, mau nuốt vào, dương tinh ái khuyển của trẫm chính là thuốc bổ”.

“Gâu, gâu”. Hắt biểu đạt ta đã biết.

“Vậy nuốt hết chỗ này”. Y xâm nhập cả phân thân. Cầu nhân kêu thảm một tiếng liền ngất đi, máu từ tiểu huyết không ngừng chảy ra.

“Thánh Thượng, có cần mời ngự y không?”.

“Cầu nô vô dụng, mang hắt về phòng ngủ, sau đó lệnh ngự y đến khám và chữa bệnh cho hắt, nhất định không được để hắt chết, biết không?”. Tư Mã Ngung nói xong liền dẫn Quán Quân hầu hồi cung, lưu lại Lý Trường An giải quyết hậu quả.

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

Cầu nhân mơ hồ nhìn thấy thái hậu đứng ở xa xa, đang ngoắc tay với hắt. Vị lão phật gia này luôn yêu thương hắt như cháu trai, từ nhỏ đã phong hắt là An Lạc hầu, còn lưu hắt lại trong cung, hắt lúc đó còn tôn quý hơn thái tử. Mười hai năm trước, tiên đế phát động cải biến cung đình, một lưới bắt cả thái hậu và vây cánh của nàng, lão phật gia bị bắt về Xương Khánh cung an hưởng tuổi già. Dù rằng bản thân đã khó bảo toàn nhưng nàng vẫn bảo vệ cho hắt, giấu hắt trong phòng ngủ của mình. Tuy rằng cuối cùng hắt vẫn bị bắt, nhưng hắt vĩnh viễn cảm kích lão phật gia.

Lão phật gia bảo vệ quyền lợi thất bại. Tiên đế sau khi chấp chính được hai năm thì băng hà. Nàng làm hoàng thái hậu được năm năm, cũng băng hà lúc tám mươi hai tuổi. Nhớ rõ lúc ấy Tư Mã Ngung mắng

hắn là hồ ly tinh, nói lão phật gia lúc hấp hối mà vẫn còn nhớ đến hắn, hoàn toàn không để ý đến hoàng đế tôn tử bên cạnh, bởi vậy hắn bị chủ nhân hung hăng trừng phạt.

Nàng tìm đến hắn, chắc chắn là vì hắn bị chủ nhân nhấn tâm giết chết, không cần làm cầu nô nữa, hắn hưng phấn chạy đến bên lão Phật gia. Nhưng vô luận hắn chạy thế nào, khoảng cách của hắn và lão phật gia vẫn càng lúc càng xa. Cuối cùng chỉ nghe được tiếng của hoàng đế vang lên “Tiện nô, cho dù có đuổi tới quỷ môn quan, trăm cũng phải mang người trở lại khóa bên người”.

Hắn bối rối mà điên cuồng kêu to “Đã mười năm, người hãy tha cho Từ Húc đáng thương, ta là người, không phải là chó”.

Cầu nhân đột nhiên cảm thấy một đợt lạnh trên trán, cả người liền tỉnh táo.

“Người là ai, ta không chết sao, nơi này là địa phủ phải không? Người là quỷ?”. Hắn mở mắt chỉ thấy một người xa lạ, vì thế khoát hoạt hỏi.

“Nơi này là Trường Lạc cung, người không chết, ta là ngự y phụng mệnh chữa bệnh cho người”.

“Thì ra là thế, đúng rồi, nơi này là phòng ngủ của ta. Sao người lại phải cứu ta, nếu người có lòng từ bi thì hãy làm cho ta chết đi, ta chỉ là một con chó, không đáng để người lãng phí thời gian chữa bệnh”. Cầu nhân bi ai nói.

“Nô nhân của trăm, chẳng phải người đã quên rồi sao, không có trăm phê chuẩn, người sẽ không được chết, hay người muốn trăm đem cả nhà người lăng trì xử tử thì người mới yên lòng”. Ngự y chưa kịp trả lời, Tư Mã Ngung đột nhiên bước vào, xem ra là bị thái độ của cầu nhân chọc giận.

“Chủ nhân, ta biết sai rồi”. Hắn định đứng lên, bởi vì chủ nhân chưa nói hắn không cần làm chó, chó không thể nằm trên giường. Tuy biết mình tuyệt đối không thể, nhưng hắn vẫn giả vờ đứng lên, hạ bộ đau rất khiến hắn không thể hoạt động.

“Chó hoang, tiếp tục nằm trên giường, không cần lộn xộn. Người tạm thời phụ trách thay trăm trông coi nô lệ không biết tốt xấu này cho đến khi hắn có thể xuống giường làm một con cầu mới thôi, nếu hắn không nghe lời, cứ lấy roi đánh hắn, được chứ?”. Tư Mã Ngung nghiêm khắc phân phó ngự y.

“Thần lĩnh chỉ”.

“Vậy nô nhân của trăm có nghe được không?”. Ngự khí của y đã dịu lại.

“Gâu, gâu”. Ta đã biết.

“Người hiện tại là người, cứ nói tiếng người”. Tư Mã Ngung thấy hắn còn đang làm cầu, nhắc nhở hắn tạm thời là người.

“Nô nghe được mệnh lệnh của chủ nhân, nhất định sẽ nghe theo lời ngự y đại nhân”. Cầu nhân cung kính trả lời chủ tử.

“Trăm còn phải xử lý chính vụ, bãi giá hồi cung, nô nhân phải ngoan ngoãn”.

“Nô không thể hầu hạ chủ nhân, thỉnh chủ nhân bớt giận”. Cầu nhân chưa nói xong, y đã rời đi.

“Ngự y đại nhân, ta đến tột cùng đã hôn mê bao lâu? Khi nào mới có thể xuống giường? Chỉ cần ta không chết, ta liền làm một cầu lấy lòng chủ nhân”. Cầu nhân lo lắng nói, một con cầu nếu không thể hầu hạ chủ nhân của mình thì sẽ không có giá trị. Theo cá tính của chủ nhân, hắn sẽ bị tra tấn gấp bội.

“Người hôn mê đã hai ngày, đồ máu không ngừng. Cuối cùng Thánh Thượng đặc biệt phê chuẩn cho ta sử dụng nhân sâm ngàn năm trân quý, Thiên Sơn Tuyết Liên, và rất nhiều linh dược khác mới cứu được tính mạng của người. Ít nhất cũng phải mất mười ngày mới có thể xuống giường được, không cần phải lo lắng, Thánh Thượng vừa rồi đã nói để người tĩnh dưỡng đến khi nào hồi phục mới thôi, cho nên tuyệt đối sẽ không trách cứ người”. Ngự y trả lời chi tiết.

“Cho một cầu nô ti tiện những thứ trân quý như vậy, chủ nhân thật sự là kỳ diệu”. Cầu nhân tự giễu.

“Người không nên coi nhẹ mình. Kỳ thật Thánh Thượng rất quan tâm đến ngươi, hai ngày nay ngồi bên giường nhìn ngươi hôn mê mà không nói được lời nào, hơn nữa tâm tình lại rất kém, nhiều cung nhân đã phải chịu nghiêm trị vì những việc nhỏ”. Ngự y đem tâm tình của mình nói ra.

“Ngự y đại nhân, hần là hoàng đế của thiên hạ, còn ta lại là đồ chơi của hần. Nếu ta thật sự trở thành một người sắp chết, hần sẽ thua, không thể tra tấn ta, bởi vậy mới trăm phương nghìn kế cứu sống ta. Người cũng nhìn thấy trên người ta rất nhiều vết thương, roi da, trúc bản, hình côn, bàn nóng, ngân châm, và rất nhiều phạt hình không thể tưởng tượng được. Mười năm qua, không khổ hình nào mà ta chưa từng ném qua, đợi cho ta có thể xuống giường, khi ấy hần sẽ dùng mọi thủ pháp để tra tấn ta, vĩnh viễn không có ngày kết, trừ phi ta chết, hoặc là hần chết”. Cửu nhân thê lương nói.

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

Đã năm ngày gần đây chủ nhân không đến tra tấn hần, cũng không có phái Lý công công đến, việc này khiến cho hần càng ngày càng lo lắng.

Bình thường cho dù chủ nhân không rảnh, cũng sẽ cho Lý công công đến khiển trách hần, vô luận hần ứng phó cẩn thận như thế nào, cơ bản vẫn không thể trốn thoát.

Hần nhớ rõ trước kia dù bị đánh gãy xương đùi, vẫn phải chịu đựng thống khổ, tự mình đi đến điện lớn lĩnh một chút hàng hóa, ăn không đủ no, đói mà vẫn phải sống, còn phải hướng chủ nhân dập đầu tạ ơn.

Nhưng mấy ngày nay, đúng giờ lại có một cung nhân mang đồ ăn đến, hơn nữa không phải là gạo lức và bánh ngô bình thường. Nhìn thấy trước mắt có thịt kho tàu, cá chép hấp, cùng với một chén cơm tẻ, hần cơ hồ nghĩ mình đang nằm mơ giữa ban ngày.

Đây không phải là đông chí, nguyên đán, cũng không phải là lễ vạn thọ của chủ nhân hay đương kim thái hậu. Thế nhưng sao thức ăn lại phong phú đến như vậy? Bất quá cho dù là kẻ làm nô lệ như hần, vẫn không có tư cách đặt được ân điểm này, đây là vì cái gì?

Hần chỉ biết, nếu chủ nhân ban thưởng ân điểm cho hần, nhất định sẽ đòi lại gấp đôi, trước ngọt sau đắng. Lúc trước chủ nhân chỉ chuẩn cho hần đọc sách viết chữ, sau đó lại đặt hần dưới thân gây sức ép cả đêm, hần dù có chết cũng không thể quên được.

Cửu nhân thật sự tình nguyện để chủ nhân tiếp tục lăng nhục hần, mà không phải để cho hần nằm dưỡng thương trong này. Dưỡng thương xong mà không tra tấn hần, thật sự là làm điều thừa.

Hiện tại hần cảm thấy mình như một con heo, dưỡng phì, sau đó bị giết làm thịt cho chủ nhân ăn.

Trải qua mười ngày điều dưỡng, tiểu huyết của hần đã hoàn toàn khỏi hẳn. Mấy ngày trước hần chỉ chuyển động một chút đã cảm thấy tê liệt đau nhức, nhưng ngự y không ngừng giúp hần bôi một loại thuốc mỡ màu trắng, hữu hiệu vô cùng, đau đớn đã tiêu giảm.

Ngự y còn nói với hần do tiểu huyết không được bôi trơn, cho nên đề nghị cửu nhân khi thừa nhận sủng hạnh của Thánh Thượng, nên dùng thuốc mỡ hoặc cái gì đó có thể làm trơn được, để khi long căn hay các khí cụ khác ra vào thì hần cũng sẽ không bị thương, còn có thể giảm bớt đau đớn.

Cửu nhân nói cho ngự y, hần là nô lệ, không phải nam sủng, không có tư cách dùng thứ đó. Chủ nhân thích nhìn thấy hần thống khổ, nếu hần lộ vẻ thích thú thì sẽ không có kết quả như mong đợi. Chủ nhân sẽ không cho phép hần hưởng thụ, y thích nhất là dùng tư thế giữ lấy thất lưng hần tiến hành luật động trong khi dùng roi quất hần, bắt hần phải phát ra tiếng kêu thảm thiết. Khi hoàng đế tình cảm mãnh liệt thì lại thì thầm tự nói: “Trẫm không cho phép ngươi cảm thấy thích thú, tiểu nô của trẫm”, sau đó còn dùng răng lưu lại trên bả vai hần một dấu vết thật sâu.

Cho nên hần sẽ không nghe theo lời ngự y, hướng hồ hần hạ thấp mình thành một con chó, chó thì hần không biết dùng được cho bản thân. Nếu hần thật sự làm vậy, chủ nhân sẽ lại răn dạy: “Người thật sự nghĩ mình là cầu tinh sao?”, sau đó nghiêm khắc trách phạt.

Rốt cuộc, giờ khắc hần chờ mong đã đến, hần thấy Lý Trường An bước vào phòng ngủ, đương nhiên là bắt hần làm cầu, vì thế lập tức giả cầu đứng lên, sửa hai tiếng.

“Tiện nô, Thánh Thượng chưa tuyên bố ngươi là cầu, ngươi không cần làm cầu, nóng vội cái gì, quỳ xuống”. Lý Trường An theo lời ngự ý biết hần đã hoàn toàn khỏi hần, bởi vậy từ trong lòng ngực lấy roi ra, quất vào lưng hần, trên da thịt mềm mại lưu lại hai đạo hồng ngân.

Hoạn quan không thể sinh hoạt với nữ nhân, địa vị xã hội thấp kém, ở trong cung lại phải chịu sự nổi giận của chủ tử, bởi vậy dễ dàng dưỡng thành tâm lý thích ngược đãi người khác. Lý Trường An cao hứng tra tấn nô lệ. Chỉ cần không giết chết hần, Thánh Thượng sẽ tuyệt đối không ngăn cản.

“Nô nhân thỉnh thánh an, bởi vì nô muốn làm cầu của chủ nhân, cho nên mới không kịp nghênh đón, thỉnh tổng quản đại nhân thứ tội”. Cầu nhân biết Lý công công thích nghe loại chuyện này, đều là do bản năng sinh tồn của nô lệ.

“Ngươi thật đúng là đáng bị coi thường. Bản công công hiện tại phụng chỉ hỏi ngươi, ngươi phải trả lời thành thật, nghe rõ không?”. Lý Trường An khinh miệt nhìn nô lệ quỳ trên mặt đất.

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

“Thánh Thượng hỏi ngươi: Tiện nô, phân thân có làm ngươi thích không?”. Lý Trường An thấy hần đã sẵn sàng liền bắt đầu.

“Nô rất thích, bất quá long căn của chủ nhân càng làm nô thích hơn”. Cầu nô nghĩ thầm, cứ cho là thích đi, thích đến thiếu chút nữa là chết a, không cần phải chịu tra tấn, nhưng điều này hần đương nhiên sẽ không nói ra khỏi miệng.

“Thánh Thượng hỏi ngươi: Tiện nô, ngươi lãng phí nhân sâm ngàn năm và Thiên Sơn Tuyết Liên của trẫm, ngươi có biết tội không?”.

“Nô biết tội, nô sau này nhất định sẽ hết sức lấy lòng chủ nhân và ái khuyến để đáp lại thánh ân của chủ nhân”. Nội tâm hần lại có đáp án khác, nếu ghét bỏ ta lãng phí được của ngươi thì không cần phải trị liệu cho ta, cứ để cho ta bình yên lý thế, không phải rất tốt sao?

Cầu nhân biết nếu hần thực sự đáp như vậy, chủ nhân hần có thể tức giận đến dụng hình côn đánh gãy tứ chi hần, dù sao chủ nhân chỉ cần hần còn sống, có biến thành phế nhân cũng không có việc gì.

“Thánh Thượng hỏi ngươi: Tiện nô, trẫm hôm nay khai ân cho ngươi tự mình phát tiết, ngươi thấy thế nào?”.

“Nô tạ ơn chủ nhân thánh ân cuộn cuộn. Xin hỏi tổng quản đại nhân, chủ nhân là bảo nô hiện tại phải tự mình phát tiết trước mặt đại nhân sao?”. Chủ nhân thật sự cho rằng làm như vậy có thể nhục nhã cầu nô này sao?

“Đúng là như thế, tiện nô, còn không mau bắt đầu”.

“Nô đã biết, vậy nô bắt đầu”. Tuy rằng chủ nhân không cần hần làm cầu, nhưng hần đề phòng vẫn hơn. Bởi vì không biết khi nào phải làm cầu, để tránh không thể lập tức sửa vai cầu nô mà bị xử phạt, cho nên trần trụi là tốt nhất.

Quả nhiên ý tưởng chính xác, không mất thời gian cởi quần, hần lập tức nằm xuống lấy tay vỗ về chơi đùa phân thân của mình.

Nhưng cầu nhân phỏng chừng đã sai, Tư Mã Ngung không chỉ đơn thuần nhục nhã hần.

“Làm sao vậy, ngay cả kêu *** một tiếng cũng không”. Lý Trường An đánh hần một cái, khiến hần phải kêu lên thảm thiết. Hần đành ngoan ngoãn làm theo lời mà rên rỉ.

“Nếu Từ đại nhân biết đứa con của mình *** tiện như thế, so với tiểu quan càng xuất sắc, nhất định y sẽ tự vẫn”. Lý Trường An trào phúng cầu nhân ti tiện hơn tiểu quan, làm bại hoại gia phong Từ gia.

Hắn không biện bạch, nếu làm như vậy thì sẽ nhận phải hậu quả khó lường.

“Không được giãy dụa, phải tiếp tục đến khi phát tiết mới thôi, nếu không chuyện gì xảy ra, ngươi là người biết rõ nhất”. Lý Trường An từ trong ngực lấy ra một cây khổng lồ tước, cạy vào lòng bàn chân hắn.

“Tổng quản đại nhân, thỉnh tha thứ cho tiện nô, hắc hắc, nô không được, hắc hắc hắc”. Tuy hắn biết Lý Trường An sẽ không thương tiếc mình, nhưng vẫn dứt quãng nói ra lời cầu xin tha thứ. Chiếc lông tước không ngừng khiến hắn đỏ khóc đỏ cười, nhưng hắn vẫn cố gắng chịu đựng.

“Tiện nô, ngươi không phải rất ngốc sao? Tại sao Thánh Thượng chuẩn ngươi phát tiết, ngươi lại dám kháng chỉ, đợi ta hảo giáo huấn ngươi, quỳ xuống nghe chỉ”.

“Nô biết sai, thỉnh tổng quản đại nhân tuyên chỉ”. Cậu nhân biết chủ nhân nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn, nhưng chỉ có thể bình tĩnh đối mặt, hắn không còn lựa chọn nào khác.

“Thánh Thượng khẩu dụ: Lệnh Lý Trường An áp giải cậu nô đến cung hầu hạ trăm, khâm thủ, tạ ơn”.

“Gâu, gâu”. Chủ nhân nếu xưng hắn là cậu nô, hắn là muốn hắn lập tức làm cậu, cho nên không được nói ‘nô tạ ơn’. Hắn không phải tội nhân phạm tội tày đình sao? Bởi vậy hắn sẽ bị giam ở Phu Hoa điện, sao có thể rời khỏi đây.

“Ngươi nên nhớ kỹ mình không phải là Từ Húc, mà là một con cậu không tên”.

“Gâu, gâu”. Ta đã biết.

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

Lý Trường An lệnh cho nhóm cung nhân bắt hắn đội thiết ***g, như vậy sẽ không người nào có thể nhận ra. Hắn là ai vậy, người khác chỉ biết hắn là một con cậu, một con cậu không tên, một con cậu ti tiện hèn mọn.

Hắn không phản kháng, cũng không giãy dụa, chỉ ngoan ngoãn nằm trên mặt đất, mặc bọn họ thô lỗ dùng khóa khóa thiết ***g lại, từ nay về sau, chỉ có chủ nhân mới có thể cởi ra.

Thiết phiến gắt gao dán sát da thịt, cảm giác lạnh lẽo thật không thoải mái, nhưng hắn phải vui sướng sủa lên, tỏ vẻ rất thích lễ vật của chủ nhân.

“Chó hoang, cái ***g này là do Thánh Thượng mấy ngày trước lệnh nội vụ phủ chế tạo gấp. Cậu phải có một cái đuôi, cho nên ngươi cũng phải có một cái”.

Lý Trường An sau khi nói xong, nhóm cung nhân lại bắt hắn mang da thuộc chế gì đó, mặt trên có một quyển quyển là ánh sáng, vừa vặn có thể nhét phân thân hắn vào, phần âm nang hoàn toàn bị bao bên trong, phía trước chỉ lộ ra phân thân, hắn là phương tiện để đi tiểu.

Mặt sau bộ phận chỉ còn một chiếc dây lưng, mong hoàn toàn lộ ra bên ngoài, để chủ nhân sủng hạnh hắn, hay làm hắn phát tiết mà không sợ bẩn thứ này.

“Thật hoàn mỹ, chỉ thiếu buộc hạng quyển lên phía trên thì đại công cáo thành”. Lý Trường An tiến lên phía trước mang hạng quyển cho cậu nhân.

“Gâu, gâu, gâu”. Hắn thực sự là một con cậu.

“Thiếu chút nữa là quên chưa trừng phạt ngươi vừa rồi phạm sai lầm. Thánh Thượng cho ngươi tự phát tiết, vậy mà ngươi dám can đảm kháng chỉ, làm bản công công phải giúp ngươi phát tiết”. Lý Trường An lấy ra một phân thân màu trắng, so với ngọc phân thân còn to hơn một ít.

“Gâu, gâu”. Trong mặt hắn toát ra sợ hãi.

“Sợ sao? Chó hoang, ngươi sẽ không chết đâu”.

Nhóm cung nhân áp đảo hắn trên mặt đất, đem vật thể lạnh lẽo nhét vào tiểu cục, lấy tay vỗ về chơi đùa, khiến cho hắn không khỏi phun ra tiếng rên rĩ.

“Chó hoang, xem ra thân thể ngươi được dạy dỗ rất thành công. Thánh Thượng hy vọng ngươi sẽ không làm lãng phí được liệu trân quý, cho nên lệnh bản công công về sau làm một ít chuẩn bị. Cũng không hẳn là thương tiếc ngươi, kỳ thật bản công công cho rằng tiểu huyết của ngươi sẽ thích ứng rất nhanh, bất quá nếu là ý chỉ của Thánh Thượng, liền an bài cho ngươi”. Lý Trường An cười nhạo cầu nhân.

Rốt cục, phân thân màu trắng kia một tác chậm rãi đưa vào tiểu huyết của hắn, ngoài việc cảm thấy đau đớn ra, còn có một cỗ hàn khí xông vào, khiến hắn phi thường khó chịu.

“Bản công công quên nói cho ngươi, vật ấy chính là từ bạch ngọc hàn băng chế thành. Năm đó, tiên đế cũng đã dùng trên người nam sủng, về sau đặt ở khổ phòng. Bởi vì ngươi chịu không nổi phân thân, Thánh Thượng đành phải thưởng cái này cho ngươi”.

“Gâu, gâu”. Hắn thật sự rất khó chịu, duy trì không được, liền nằm dài ra đất.

“Chó hoang, ai chuẩn ngươi nằm, mau đứng lên, bản công công đếm ba tiếng”. Lý Trường An lớn tiếng gầm lên.

Cầu nhân cực gian nan mới có thể đứng lên, bất quá là sau khi Lý Trường An nói xong tiếng thứ ba.

“Bản công công liền khai ân thưởng ngươi mười bản”.

Hắn hoài nghi mình có phải đã nghe lầm không, nhưng hắn rất nhanh liền biết mười bản này không đơn giản.

Bạch ngọc phân thân kia vẫn còn một chỗ lộ ra bên ngoài cơ thể, mỗi một bản của Lý Trường An đều là đánh vào phân thân kia, làm cho hàn khí càng xâm nhập sâu vào cơ thể.

Mỗi một đòn giáng xuống, cầu nhân lại phát ra tiếng kêu thảm thiết, nhưng thời điểm đòn thứ tám hạ xuống, không còn tiếng kêu nào phát ra từ miệng hắn.

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

Lý Trường An thấy cầu nhân đã ngất, lại còn nằm trên mặt đất, tức giận đến lệnh cung nhân dùng nước lạnh tạt tỉnh hắn. Hắn miễn cưỡng mở mắt, toàn thân khinh đầu, xem ra thực sự suy yếu.

“Chó hoang, thật sự là vô dụng, mau đứng lên, hai trượng còn lại tam hoãn chấp hành, nghe được không? Thánh Thượng đang chờ bản công công phụng mệnh”. Lý Trường An thấy hắn suy nhược, liền quyết định tạm thời buông tha hắn, để tránh giết chết hắn.

“Gâu”. Cầu nhân phun ra một âm thanh mỏng manh, khó có thể nghe thấy.

“Nực cười, chó hoang, ngươi không chịu đi, bản công công không khách khí”.

“Gâu”. Hắn kinh hoảng sửa lên, nhưng tay chân không thể cử động được, xem ra thần trí đã rất mơ hồ.

Lý Trường An một tay trì tiên, một tay nắm lấy hắn, tính toán mạnh mẽ kéo cầu nhân đến Đại Minh cung.

“Hiện tại phải đi, nghe được không?”. Lý Trường An hoàn toàn không để ý đến hắn đang gào thét dùng sức bám trụ bước đi, thảnh thơi lại đánh hắn một trượng.

Hắn bị tha ra phía sau Phu Hoa điện, bởi vì phải chịu ánh mặt trời gay gắt, hơn nữa tiểu cục bị sáp nhập bạch ngọc hàn băng, trong cơ thể đồng thời bị âm dương khí tra tấn, khiến cho hắn không lâu liền mất đi tri giác.

Khoảng cách giữa Trường Lạc cung và Đại Minh cung không xa lắm, bởi vậy chưa tới thời gian hai nén hương đã đến nơi trụ tẩm của hoàng đế – Quang Hoa điện.

Tư Mã Ngung đang vui đầu xem tấu chương, ngẩng đầu thì thấy Lý Trường An kéo cầu nhân chỉ còn nửa cái mạng vào cửa cung, toàn thân hắn đều bị trầy xước.

“Lão nô đã tuân chỉ áp giải cầu nô đến tẩm cung”. Lý Trường An buông cầu nhân ra, quỳ xuống bẩm báo.

“Trường An, trẫm lệnh người áp hấn đến, dường như không phân phó người giết hấn, người đứng là coi thường trẫm. Còn nữa, vì sao toàn thân hấn đều bị thương? Nếu lưu lại nửa vết sẹo, thân thể xinh đẹp của hấn sẽ bị hủy, người có đảm đương nổi không?”. Tư Mã Ngung buông tấu chương, tiến lên ngồi xổm xuống kiểm tra cầu nhân.

“Lão nô tội đáng chết, lão nô thấy hấn kháng mệnh không chịu phát tiết, bởi vậy mới đánh hấn, hấn chịu không nổi té xỉu xuống đất. Lão nô biết Thánh Thượng đang đợi, không dám chậm trễ, bắt đắ dĩ phải tha hấn đến phụng mệnh, thỉnh bệ hạ thứ tội”. Lý Trường An thấy Tư Mã Ngung sinh khí trách cứ mình, một bên vả miệng, một bên giải thích, hy vọng có thể làm hoàng đế bớt giận.

“Hấn đang sốt cao, không cần phải tự đánh mình, lập tức đi truyền ngự y lại đây khám cho cầu nô của trẫm, nghe được không?”. Tư Mã Ngung sờ sờ trán của cầu nhân, sau đó ra lệnh cho Lý Trường An.

“Lão nô nghe được, lập tức tuân chỉ”. Lý Trường An vội vàng lui ra phân phó cung nhân truyền thái y.

Tư Mã Ngung vội rút phân thân đang cắm ở tiểu huyết hấn ra, lập tức hiểu được hấn bị cái gì làm ra như vậy.

“Các người lại đây, mang cầu nhân đến giường của trẫm”. Tư Mã Ngung ra lệnh cho hai gã thái giám đứng trước cửa điện. Hai người vội vàng đặt hấn lên giường.

“Các người lui ra đi, đóng cửa lại”. Tư Mã Ngung đắp chăn lên người hấn, còn mình thì ngồi nhìn bên cạnh.

“Nô tài tuân chỉ”. Hai gã thái giám thấy sắc mặt Tư Mã Ngung âm trầm, lập tức cuống quýt rời khỏi.

“Nghe đây, chó hoang, trẫm tuyệt đối không để người chết. Người muốn chạy trốn khỏi trẫm, không cần vọng tưởng, trẫm còn rất nhiều trò muốn đùa với người, nếu người chết, trẫm thực sự sẽ có chút luyến tiếc”. Tư Mã Ngung cuối người hôn trán hấn, đương nhiên hoàng đế chỉ có thể cảm nhận được thiết ***g lạnh như băng.

11. Chương 11

CHƯƠNG 11

Tư Mã Ngung ngẩng đầu nhìn cầu nhân đang mê man, đồng thời thân thủ nhẹ nhàng giúp hấn thoát khỏi hạng quyền.

“Chó hoang, người biết không, ngày ấy trẫm lệnh người lấy lòng Quán Quân hầu của trẫm, người đã không chút do dự mà nhận, dù trên mặt lộ ra biểu tình sung sướng, nhưng lòng người chưa từng có một khắc là phục vụ trẫm. Cho dù trẫm có hung hăng trong cơ thể người, trong mắt người vẫn không có tự giác, người cho là trẫm không biết sao? Trong lòng người trẫm còn ti tiện hơn cầu?”. Tư Mã Ngung thì thào.

“Trẫm hiện giờ đã là người đứng đầu thiên hạ, trên đời không ai sánh bằng. Người chính là một con cầu ti tiện, trẫm có thể giết chết người bất cứ lúc nào, nhưng người lại dám làm thế với trẫm. Người cho bây giờ lão Phật gia của người vẫn còn cầm quyền? Người muốn cùng trẫm đối kháng? Người một khi đã thích cầu cái, trẫm liền ban hết cho người, nhưng khi nhìn thấy người hôn mê, trẫm có điểm đau lòng cùng không đành lòng”. Ngữ khí của y khi thì nghiêm khắc, khi thì ôn nhu.

“Trẫm ngày đêm vạn khổ cứu chó hoang người trở về, người chẳng những không cảm kích trẫm, còn ai oán nhìn trẫm, quả thực khinh người quá đáng. Người muốn chết sao? Trẫm cố tình không cho người chết, người lại chạy trốn khỏi trẫm, trẫm dù có đánh gãy tứ chi người cũng không cho người thực hiện được”. Tư Mã Ngung tức giận xốc chăn lên, dùng sức đánh vào mông hấn, nhưng hấn lại không có phản ứng gì.

“Trẫm hiện tại quyết đặt người bên cạnh, tự mình trông giữ người. Nếu người ngoan ngoãn, trẫm còn có thể cho người một chút yên vui, nếu không trẫm cho người sống không bằng chết, nghe rõ không? Trẫm thương người, người chính là sủng vật của trẫm”. Tư Mã Ngung vươn tay sửa chăn giúp hấn.

“Quên đi, hôm nay trẫm cho phép người ngủ trên giường trẫm, cầu nô tài người thật sự lớn mật, trẫm vốn đang muốn huấn luyện người, trẫm sẽ thưởng xương cho người. Người biết không, người trước kia vốn là cái đuôi của Quán Quân hầu, nhưng hiện tại trẫm đã không còn cần nó nữa. Trẫm muốn giết chết nó, còn

muốn giữ xương của nó cho người gặm. Người xem trầm sủng ái người cỡ nào?”. Tư Mã Ngung rúc vào chăn, ôm hân vào lòng vỗ về.

Một lúc sau, Lý Trường An cùng với ngự y đang nổi giận đùng đùng chạy vào phòng ngủ, quỳ trên mặt đất thỉnh an.

“Không cần thỉnh an, mau tới xem cho chó nhỏ của trẫm”. Tư Mã Ngung đứng lên nói.

“Thần tuân chỉ”. Ngự y kia chính là người lúc trước trị liệu cho cầu nhân, bởi vì hân không biết Từ Húc là ai, nên Tư Mã Ngung không giết hân.

“Trường An, lại đây ngồi xuống a, trẫm muốn nói chuyện với người”. Tư Mã Ngung ngồi trên giường chỉ vào ngai vàng cạnh mình mỉm cười nói.

Lý Trường An biết rõ tính tình của Tư Mã Ngung, hân tuy rằng được sủng ái, nhưng quân thần chủ nô cho tới bây giờ không gì có thể vượt qua, huống chi đương kim thái hậu khi đến Quang Hoa điện gặp hoàng đế đã tọa lên ngai vàng, nô bộc nào có thể ngồi xuống.

Lý Trường An quỳ gối trước mặt hoàng đế, khóc rống lên cầu xin Tư Mã Ngung xử phạt.

“Vì sao trẫm bảo người ngồi xuống, người lại không ngồi”. Tư Mã Ngung cuối người khê xoa đầu Lý Trường An, ôn nhu nói.

“Lão nô không dám tọa lên ngai phượng của thái hậu nương nương”.

“Người không dám sao? Vậy đây là cái gì, nói cho trẫm nghe”. Tư Mã Ngung từ trong ngực lấy ra bạch ngọc phân thân.

“Bẩm Thánh Thượng, đây là khí cụ mà tiên đế đã từng dùng, được niêm phong ở khổ phòng đã hơn mười năm”. Lý Trường An cả người run rẩy, không ngờ hoàng đế lại truy cứu việc này.

“Tốt lắm, hiện tại mới biết sợ hãi, đã quá muộn. Đồ vật của tiên đế người dám dùng, vậy sao ngai phượng của thái hậu người lại không dám dùng? Trẫm hỏi người, người hầu hạ trẫm đã bao nhiêu năm, quan cư nhất phẩm? Trả lời trẫm”. Tư Mã Ngung lớn tiếng quát.

“Lão nô thấy hân như vậy, tình thế nhất thời cấp bách, vì muốn giúp Thánh Thượng hảo hảo giáo huấn hân, mới quên ý chỉ của Thánh Thượng chính là không được sử dụng di vật trong khổ phòng, lão nô tội đáng chết, tuyệt đối không dám coi rẻ chủ tử. Lão nô hầu hạ thánh giá đã hơn hai mươi năm, thánh ân mênh mông cuộn cuộn. Quan cư nhất phẩm tổng quản thái giám, lão nô vô cùng trung thành với Thánh Thượng. Hiện tại phạm phải tội lớn, thỉnh ban thưởng lão nô cái chết”. Lý Trường An không ngừng dập đầu.

“Người được thị sủng liền kiêu căng. Lúc trước người từng lập công ở Đông Cung, trẫm nhớ kỹ người đã không kiêng nể cái gì, hối lộ viên quan, nạp thê thiếp ở ngoài cung. Người cho là trẫm thật sự thân ở thâm cung thì không biết chuyện gì? Trẫm giữ kín không nói ra là chờ đến khi người hướng trẫm nhận sai, trẫm còn có thể bỏ qua chuyện cũ. Nhưng tại sao người lại muốn giết cầu nhi của trẫm, bạch ngọc hàn băng là thiên hạ chí âm hàn vật, hân làm sao có thể chịu được, người cho rằng trẫm tin người muốn giáo huấn hân sao? Thành thật trả lời trẫm, là ai sai người giết cầu nô của trẫm?”.

“Lão nô đáng chết, là Hoàng hậu nương nương phân phó lão nô, nhưng lão nô tuyệt đối không biết tác dụng của bạch ngọc hàn băng, nương nương chỉ nói muốn dạy dỗ hân”. Sắc mặt Lý Trường An như tro tàn.

“Hoàng hậu biết thân phận của hân sao?”.

“Lão nô không dám nói ra, nương nương chỉ biết hân là nô của Thánh Thượng”. Lý Trường An liều mạng giải thích mình không phải cố ý giết cầu nhân.

“Phải không? Trẫm xem người còn có một chút thành tâm, sẽ không truy cứu. Nhưng về sau phải dứt bỏ, không được ăn hối lộ nữa, biết không? Trong hoàng cung người chỉ cần nghe theo trẫm, hoàng hậu nếu về sau lại phân phó người chuyện gì, nhất định phải lập tức nói cho trẫm, chỉ có trẫm mới có thể quyết định việc tra tấn hân như thế nào, người chỉ cần phụng mệnh trẫm làm việc. Trẫm nếu không chuẩn hân chết, mà hân lại chết, đến lúc đó trẫm sẽ cho người chết không toàn thây”.

“Lão nô nghe rõ, tuyệt đối không dám làm trái thánh ý”. Lý Trường An sợ hãi nói.

12. Chương 12

CHƯƠNG 12

Cầu nhân giật mình tỉnh lại, đã là nửa đêm. Khi hắn phát hiện người ngủ bên cạnh mình cư nhiên là chủ nhân hắn – đương kim thiên tử Tư Mã Ngung, thiếu chút nữa sợ tới mức kêu to, hắn biết nếu thực sự đánh thức chủ nhân, hậu quả sẽ thực nghiêm trọng, cho nên vội vàng che miệng.

Cái thứ khó chịu kia đã được nhỏ ra, cả người không còn phát lạnh

Hắn nhớ rõ mình sáng nay còn ở Phu Hoa điện bị Lý công công đánh, lúc sau vì người khác dùng lực tha đi nên hôn mê. Nếu chủ nhân ở trong này, vậy hắn đang ở Đại Minh cung Quang Hoa điện, nhưng tại sao hắn lại cùng chủ nhân ngủ trên long sàng, cầu còn có tư cách này sao?

Quên đi, hắn vẫn là phải xuống giường a, miễn cho chủ nhân trách cứ hắn đi quá giới hạn, sau đó lại đánh hắn. Vì thế hắn nhồm đầu dậy muốn xuống giường, lại bị chủ nhân bắt được tay.

“Đã tỉnh? Người muốn đi đâu?”. Tính cảnh giác của Tư Mã Ngung cực cao, chỉ cần một chút tiếng động cũng sẽ làm y tỉnh giấc, lại thấy cầu nhân không biết có phải muốn chạy trốn hay không, y liền ngăn lại.

“Gâu, gâu”. Hắn muốn nói là ta chỉ muốn ngủ dưới đất, không có trộm gì cả.

“Sao lại run, vẫn không thoải mái?”. Tư Mã Ngung trước nay chưa có ôn nhu hỏi hắn như vậy.

“Gâu, gâu”. Hắn muốn nói là ta sợ chủ nhân đến phát run.

“Trẫm quên người chỉ có thể nói cầu ngữ, chuẩn người nói tiếng người, trả lời trẫm”. Tư Mã Ngung mỉm cười, hơn nữa lại không đánh hắn khiến hắn càng thêm sợ hãi.

“Chủ nhân, nô thật sự không có trộm gì a, nô là nhớ đến chỗ hoang thì không có tư cách ngủ trên giường, bởi vậy muốn xuống giường ngủ dưới đất. Nô phát run không phải vì không thoải mái, chỉ là sợ chủ nhân trách phạt”. Cầu nhân lựa chọn nói ra sự thật, hy vọng chủ nhân có thể hạ thủ lưu tình.

“Hừ, người cũng chỉ biết sợ hãi trẫm. Hôm nay trẫm cho người ngủ bên cạnh, vì trẫm muốn che chở cho người, mau ngủ đi, nếu người ngoan ngoãn phục tùng trẫm, trẫm sẽ không đánh người”. Tư Mã Ngung kiểm chế nóng giận, hảo ngôn khuyên bảo.

Cầu nhân phải nằm xuống, bất quá thân mình không ngừng di động hướng vào bên trong, muốn kéo dài khoảng cách với chủ nhân. Hắn nghĩ, mỗi ngày ta đều phục tùng người, người còn không phải đánh ta a, ta sẽ không tin tưởng người.

“Người sao vậy, hắn là đã đói bụng, trẫm sai người lấy điểm tâm cho người”. Tư Mã Ngung cảm thấy mình sắp phát tác, bởi vậy muốn tự mình cho cầu nhân ăn, nghĩ đến hắn cảm nhận được tình yêu nồng đậm của mình thì sẽ biết tốt xấu.

“Tạ ơn chủ nhân ban cho, nhưng nô không đói bụng”. Hắn thành thực nói.

“Không đói cũng phải ăn, người không còn lựa chọn nào khác”. Ý hàm ý rằng người nếu không hợp tác, sẽ không phải là ăn điểm tâm, mà là ăn roi. Hoàng đế lập tức lệnh cho cung nhân hầu hạ ở bên chuẩn bị điểm tâm.

“Đúng rồi, Lý Trường An nói cho trẫm, người đã nói sau này nhất định sẽ hết sức lấy lòng chủ nhân và ái khuyến của trẫm để đáp lại thánh ân. Vậy trẫm có sáp nhập đồ vật vào hạ bộ người, người cũng cho rằng không quan hệ? Có thể khoái trá mà tiếp nhận?”. Tư Mã Ngung quyết định tỏ thái độ trực tiếp cho hắn.

“Đó là đương nhiên”. Cầu nhân nghĩ thầm, người muốn ta làm, chẳng lẽ ta có thể khước khi bị sáp nhập? Không thoải mái tiếp nhận, chẳng lẽ còn có thể phản kháng? Hắn cũng chưa điên.

“Vậy người xem trẫm là cái gì?”. Tư Mã Ngung thật sự bị đáp án của hắn chọc giận.

“Chính là đương kim thiên tử kiêm chủ nhân”. Cầu nhân thấy Tư Mã Ngung sinh khí rống lên, muốn quỳ xuống dập đầu thỉnh tội.

“Người con chó hoang đáng giận này, không biết tốt xấu, không được quỳ, cẩu không biết quỳ. Mang roi đến cho ta, là người bức trẫm đánh người”. Tư Mã Ngung quyết định phải giáo huấn hần, tận tình phát tiết lửa giận.

“Nằm úp sấp, không được lộn xộn”. Tư Mã Ngung một tay dắt hạng quyền, kéo hần đến bên giường. Sau đó đứng lên, một tay tiếp nhận roi từ cung nhân, vừa mắng vừa đánh vào mông hần.

“Trẫm cho người không biết liêm sỉ”.

“Trẫm cho người không biết tốt xấu”.

“Gâu, gâu”. Cẩu nhân không biết vì sao chủ nhân lại vô cớ đánh hần, không phải đã nói nếu ngoan ngoãn phục tùng thì sẽ không đánh hần sao, tại sao lại không biết liêm sỉ, không biết tốt xấu.

“Thánh Thượng, điểm tâm đã chuẩn bị tốt”. Cung nhân kia thấy Thánh Thượng phi thường phần nộ, sợ hãi bầm báo.

“Đem đến”. Tư Mã Ngung buông roi, tiếp nhận điểm tâm, sau đó đặt trên mặt đất.

“Cẩu nô, trẫm lệnh người lại đây, dùng miệng ăn hết tất cả điểm tâm, trẫm mặc kệ người có đói bụng hay không, hạn cho người thời gian một nén hương, chừa lại một ít cũng không tha thứ. Nếu người dám dùng tay chân phụ trợ, ta sẽ đánh gãy, nếu đã rõ, sửa hai tiếng”. Tư Mã Ngung tàn khốc nói.

“Gâu, gâu”. Cẩu nhân nhịn đau bò xuống giường dùng điểm tâm.

Tư Mã Ngung ở trên giường nhìn hần, tuy vẫn đang sinh khí nhưng trong lòng có chút khổ sở. Vì thế hoàng đế tự nói với chính mình, cẩu nô này là trừng phạt đúng tội, mình hoàn toàn không làm sai.

Sau thời gian một nén hương, hần vẫn chưa ăn xong.

“Thánh Thượng, xin hỏi phải xử phạt như thế nào?”.

“Nhốt hần lại”. Tư Mã Ngung cuối cùng vẫn là mềm lòng.

13. Chương 13

CHƯƠNG 13

Hoàng hôn hôm sau, Tư Mã Ngung lệnh cho cung nhân phóng thích cẩu nhân.

Hần bị nhốt tại mật thất nhỏ, cần phải gấp thân thể, lại vừa miễn cưỡng dung thân, bởi vậy khi được phóng thích, tay chân đều đã cứng ngắc.

“Cẩu nô, dùng tiếng người nói cho trẫm biết người đến tội cùng đã làm sai chuyện gì?”. Tư Mã Ngung nói, không mang theo một chút biểu cảm.

“Chủ nhân, nô không dám ngỗ nghịch chủ nhân nữa, chủ nhân về sau phân phó nô chuyện gì, nô cũng đều làm”. Hần sợ hãi nói, hần thật sự không biết mình đã làm sai chuyện gì, nhưng lại không thể nói hần không có, cho nên chỉ có thể nói vậy.

“Phải không? Xem ra nhốt người tại quỹ lý một ngày, vẫn không thể làm cho người hiểu ra, trẫm thực sự thất vọng”. Tư Mã Ngung lắc đầu.

“Chủ nhân, nô thật sự có tỉnh ra”. Cẩu nhân thấy chủ nhân không hài lòng, gấp đến độ dập đầu, hần sợ chủ nhân sẽ dùng nhiều thủ đoạn khác tra tấn hần.

“Quên đi, có lẽ trẫm cũng không biết mình nhớ người đến thế nào. Dẫn hần đi, rửa sạch thân thể”. Tư Mã Ngung phân phó cung nhân.

“Nô cảm tạ thánh ân mệnh mông cuồn cuộn”. Hần ngoan ngoãn theo cung nhân rời khỏi phòng ngủ.

“Trường An, đi phân phó bọn họ, dùng nước ấm, không cần dùng nước lạnh, còn nữa hần bị nhốt một ngày, tay chân đều xưng, giúp hần thoải mái đi, trẫm cũng không phải thương tiếc hần, chỉ là sung hạnh hần khi còn đang cương”. Tư Mã Ngung đột nhiên nhớ đến chuyện gì đó nên đã phân phó Lý Trường An.

“Lão nô hiểu được, cần tuân thánh dụ”. Lý Trường An hầu hạ thánh giá đã hai mươi năm, tự nhiên hiểu được tâm tư của hoàng đế, muốn tra tấn hắn, lại sủng ái hắn, nhưng nếu vị đương kim thiên tử này muốn thừa nhận y yêu một tên nô lệ, chỉ sợ không dễ dàng. Xem ra chính mình phải đối đãi hắn tốt một chút, nếu không có một ngày, hắn thực sự bay lên trời, có nghĩ cũng không dám nghĩ.

“Bẩm Thánh Thượng, nội vụ phủ đã chuẩn bị trang sức xong”. Sau khi Lý Trường An rời khỏi, cung nhân tiến lên bẩm báo.

“Ân, trình lên đây cho trẫm xem”. Tư Mã Ngung tính toán ban cho cầu nhân một kiện.

Trang sức trình lên có vòng tay, nhẫn và ngọc bích hạng luyện. Tư Mã Ngung cầm lên một chuỗi trân châu, nhớ tới hắn mang lên sẽ rất đẹp.

“Cái này lưu lại, tất cả vật khác đưa đến các cung”. Tư Mã Ngung phân phó cung nhân.

“Nhưng Mộ Dung công tử muốn trân châu”. Cung nhân sợ hãi bẩm. Mộ Dung công tử là nam sủng của Thánh Thượng, mấy ngày gần đây rất được sủng ái, hắn muốn trân châu hạng luyện, nhưng vật này chỉ có một cái, bởi vậy liền xin chỉ thị của Thánh Thượng.

“Vậy đưa nhẫn hạng luyện cho hắn, trẫm thấy trân châu không thích hợp với hắn”. Tư Mã Ngung tùy tiện nói.

“Nhưng”. Cung nhân muốn nói lại thôi, cũng không dám nói tiếp.

“Làm càn, nếu hắn thực sự không thích, nói hắn tự mình đến cầu trẫm, không cần hơn nữa, dứt mau”. Tư Mã Ngung tức giận mắng.

Lúc này, cầu nhân tiến vào phòng ngủ, toàn thân đã sạch sẽ.

“Lại đây, đến bên trẫm”. Tư Mã Ngung ôn nhu nói.

Cầu nhân ngoan ngoãn đến cạnh Tư Mã Ngung, sửa lên hai tiếng.

“Tay chân còn đau không? Trả lời trẫm”. Tư Mã Ngung cuối người xoa nắn cầu nhân.

“Bẩm chủ nhân, không đau”. Hắn thấy chủ nhân ôn nhu hỏi hắn, có điểm lo lắng, tối hôm qua cũng là như vậy.

“Người đứng lên đi”. Tư Mã Ngung cầm lấy trân châu hạng luyện, tự mình đeo cho hắn. Cầu nhân tuy rằng sợ hãi, nhưng cũng phải tuân mệnh.

“Không có sự chấp thuận của trẫm, không được cởi ra, nếu không trẫm sẽ không tha thứ cho ngươi, biết không?”. Tư Mã Ngung nghiêm túc nói.

“Nô đã biết”. Cầu nhân nhẹ nhàng vút ve chuỗi trân châu, đột nhiên nhớ ra trước đây mình cũng có một cái như vậy, nhưng nó có màu hồng phấn.

14. Chương 14

CHƯƠNG 14

“Ngồi lên đùi trẫm”. Tư Mã Ngung nhẹ giọng ra lệnh cho hắn.

“Nô tuân mệnh”. Cầu nhân thật sự không muốn, nhưng cũng không dám cãi lời, đành phải làm theo nhiệm vụ của chủ nhân, gọn gàng ngồi trên đó.

“Trân châu mang trên người người đẹp lắm. Tối qua ngươi bướng bỉnh như vậy, làm cho trẫm thật tức giận phải hung hăng phạt ngươi, về sau không cần làm như vậy nữa, bụng có đói không?”. Tư Mã Ngung ôm hắn vào ngực.

“Chủ nhân, nô không dám bướng bỉnh, nô đã đói bụng”. Hắn nhớ tới ngày hôm qua, tự nhiên không dám nói không đói bụng, bởi vì hắn không muốn lại dùng miệng ăn thức ăn vớt trên mặt đất.

“Vậy là tốt, chỉ cần không bướng bỉnh, trăm sẽ đối đãi tốt với ngươi. Trường An, truyền lệnh, cho cẩu nhi của trăm một phần điểm tâm”. Tư Mã Ngung vút nhẹ đầu nhũ hần, khiến hần rên rỉ.

“Lão nô tuân chỉ”. Lý Trường An xác nhận ý nghĩ của mình.

“Xem ra trăm thật sự dạy dỗ thân thể ngươi rất khá, nhớ kỹ chỉ có trăm mới có thể làm như vậy với ngươi, người khác không được, biết không?”. Tư Mã Ngung cuối người cắn lấy đầu nhũ hần.

“Đã biết, nô chỉ có thể là của chủ nhân”. Hần trong lòng nghĩ, ta đương nhiên chỉ có thể là của ngươi, nhưng nếu ngươi đem ta cho người khác, chẳng lẽ ta phải phản kháng sao?

“Trăm muốn nuốt chửng ngươi, ngươi con cẩu *** tiện này, dám câu dẫn trăm”. Tư Mã Ngung bắt lấy phân thân hần.

“Tạ ơn chủ nhân đã ban ân, nô sẽ hết sức lấy lòng chủ nhân”. Hần không rõ mình câu dẫn chủ nhân khi nào.

Nhóm cung nhân đem một cái bàn lớn cùng hai cái ghế dựa vào phòng ngủ.

“Thánh Thượng, đã chuẩn bị tốt, có thể dùng bữa”. Lý Trường An bẩm báo. Tư Mã Ngung kéo cẩu nhân đứng lên, sau đó ngồi xuống bàn ăn.

“Ngươi làm cái gì vậy, mau ngồi xuống bồi trăm dùng bữa”. Tư Mã Ngung thấy hần đứng bên cạnh mình, không ngồi xuống, bởi vậy lên tiếng thúc giục.

“Nhưng nô không có tư cách ngồi xuống”. Hần sợ hãi nói, có điểm không biết làm sao.

“Trăm cho ngươi ngồi, ngươi phải ngồi, nhanh lên”. Tư Mã Ngung không kiên nhẫn nói.

“Nô tuân chỉ”. Hần biết nếu cãi lời, khẳng định sẽ ăn roi, bởi vậy ngoan ngoãn ngồi xuống.

“Vậy ngoan, ăn một chút a”. Tư Mã Ngung gấp đồ ăn bỏ vào bát hần. Cẩu nhân ý đồ định dùng miệng ăn thứ hoàng thượng ban cho.

“Ngươi hiện tại không cần làm cẩu, lấy tay cầm đũa ăn”. Tư Mã Ngung thiện ý nhắc nhở.

Kết quả sau bữa cơm, Tư Mã Ngung thật sự cao hứng, cẩu nhân lo lắng đề phòng, hần thường xuyên cảm thấy chủ nhân đột nhiên vô cớ đặt tay lên người hần.

“Trường An, các ngươi đều lui ra đi, tối nay không cần kẻ nào hầu hạ, thủ ở ngoài cửa”. Tư Mã Ngung quyết định vận động một chút sau khi ăn.

“Lão nô hiểu được”. Lý Trường An suất lĩnh mọi người ra khỏi phòng, đóng cửa đại môn.

Tư Mã Ngung kéo cẩu nhân ngồi xuống long sàng.

“Ngươi phải đội thiết ***g này, không phải vì tra tấn, mà là chứng minh thân phận của ngươi, hiểu chưa?”. Tư Mã Ngung xuất ra chìa khóa, cởi bỏ thiết ***g.

“Nô hiểu được”. Hần nghĩ thầm, thật sự kỳ quái, chủ nhân tại sao phải giải thích cho ta. Tư Mã Ngung đặt thiết ***g dưới giường.

“Có lẽ trăm sẽ sai người chế một cái khác nhẹ hơn cho ngươi mang”. Tư Mã Ngung ôn nhu vuốt ve hần.

“Tạ ơn chủ nhân”. Cẩu nhân cảm thấy cả người đều thoải mái, thiết ***g kia thật sự rất nặng.

“Ng ngoan nằm úp sấp”. Tư Mã Ngung cầm lấy thuốc mỡ, bôi một ít vào tay rồi nhét vào tiểu huyệt của hần.

“Chủ nhân, bên trong rất nóng, thật vất vả”. Bởi vì trong thuốc mỡ có thành phần kích dục.

“Tự mình ngồi lên”. Tư Mã Ngung cởi long bào, nằm xuống.

Cẩu nhân nhắm ngay vị trí long căn, chậm rãi hạ xuống, thẳng đến khi toàn bộ vào hết mới thôi.

“Đau không?”. Tư Mã Ngung nâng tay xoa nắn phân thân hần.

“Không đau”. Cậu nhân nghi hoặc chủ nhân vì sao không lấy roi đánh hắn, còn hỏi hắn có đau không, phải biết số lần hắn nhận sủng hạnh của hoàng đế rất hiếm khi không đếm được, lâu ngày sẽ thành thói quen.

“Tự động, nhanh lên”. Ngực khí của y tràn ngập ***.

“Nô đã biết”. Hắn liếc nhìn lấy lòng chủ nhân.

Đêm đó, tại phòng ngủ ở Đại Minh cung Quang Hoa điện, tiếng rên rỉ và tiếng thở dốc vang lên không ngừng.

15. Chương 15

CHƯƠNG 15

“Nha... nha...”. Hai chân cậu nhân bị Tư Mã Ngung đặt trên vai, y dùng sức tiến vào, khiến hắn không ngừng rên rỉ.

“Bẩm Thánh Thượng, sắp vào triều, xin hãy cho lão nô hầu hạ thay quần áo”. Lý Trường An đứng ngoài cửa bẩm báo, tuy nghe được âm thanh mãnh liệt bên trong, biết Tư Mã Ngung đang làm chuyện phòng the, nhưng thật sự không dám phá hủy quy củ trong cung.

“Trẫm đã biết, sẽ thiết triều trong chốc lát, không cần thúc giục”. Tư Mã Ngung bị quấy rầy nên mất hứng.

“Chủ nhân, nô thật sự không được, sẽ chết mất”. Hắn đã rên rỉ một đêm, bởi vậy thanh âm khàn khàn. Tối hôm trước sau bữa ăn hắn bị mang lên giường, chủ nhân liên tục sủng hạnh hắn ba lượt mới cho ngủ, chưa kịp lấy sức, chủ nhân lại ăn hắn.

“Phải không? Trẫm chính là muốn cho ngươi chết”. Tư Mã Ngung đi vào chỗ sâu nhất, thỏa mãn bắn long tinh vào trong cơ thể hắn.

“Tạ ơn chủ nhân làm cho nô chết”. Cậu nhân nhắm mắt buồn ngủ.

“Ngồi dậy, trẫm cho ngươi đội rồi hắn ngủ a”. Tư Mã Ngung nhặt thiết ***g đội cho hắn, sau đó đỡ hắn nằm xuống.

“Trường An, ngươi có thể vào”. Tư Mã Ngung lấy khăn đặt bên giường lau sạch sẽ người hắn.

“Chủ nhân, nô có cần phải ngủ trên mặt đất không?”. Cậu nhân đột nhiên ngồi dậy, nghĩ đến mình là nô lệ, cũng không phải bị bệnh, không lý do gì chủ nhân vào triều sớm, hắn lại tiếp tục ngủ trên giường.

“Không cần, trẫm chuẩn ngươi ngủ ở đây, đợi tỉnh ngủ nếu nhàm chán, ngươi có thể đến thư phòng đọc sách. Trường An, ngươi phân phó bọn họ, nếu cậu nhân của trẫm có chuyện gì cần thì phải giúp hắn ngay”. Lý Trường An đang giúp hoàng thượng mặc long bào.

“Nô tạ ơn đại ân của chủ nhân”. Hắn đang suy nghĩ chủ nhân bắt hắn trả giá chuyện gì, quên đi, không cần suy nghĩ nữa, dù có chuyện gì cũng không sao.

“Đúng rồi, nhớ phân phó bọn họ rửa nơi đó cho hắn”. Tư Mã Ngung vừa ra khỏi phòng ngủ lại quay đầu nói với Lý Trường An.

“Lão nô đã biết”. Lý Trường An trong lòng nghĩ hắn hiện tại là cậu nô, nhưng cũng không khác gì nam sủng.

Cậu nhân sau khi thấy y rời đi, an tâm ngủ trên giường, thẳng đến khi cung nhân mang nước ấm vào phòng ngủ mới chịu đứng lên.

“Nô tài phụng mệnh Lý tổng quản vệ sinh cho ngươi”. Bọn họ không biết xưng hô như thế nào với cậu nhân, hắn vừa không phải là phi tần vừa không phải là nam sủng, lại không thể gọi hắn là cậu nô, cậu của hoàng đế cao quý hơn bọn hắn rất nhiều.

“Không cần, các ngươi mau lại đây a”. Cậu nhân sợ hãi nói.

“Là Thánh Thượng lệnh Lý tổng quản phân phó bọn ta giúp ngươi, ngươi phải lệnh bọn ta đến”. Cung nhân lộ ra thần sắc khó xử.

“Vậy nô chỉ có tuân chỉ”. Cậu nhân nghe được là Tư Mã Ngung hạ lệnh, không dám phản kháng, chỉ ngoan ngoãn nằm sấp, nâng mông lên, lộ ra tiểu huyết trải qua một đêm hầu hạ có một chút sưng đỏ. Cung nhân dùng tay chậm rãi lấy long tinh ra, cậu nhân vì là lần đầu tiên được người khác hầu hạ, bởi vậy không quen.

“Người muốn ăn cái gì?”. Cung nhân hỏi hần.

“Nô thật sự không biết, chủ nhân không có nói nô được ăn cái gì”. Cậu nhân không biết phải trả lời vấn đề của cung nhân như thế nào, nô lệ có quyền được chọn sao? Từ trước đến nay hần chỉ được chỉ định ăn thực vật.

“Thánh Thượng vừa nói người có chuyện gì cần, có thể nói cho bọn ta, đồ ăn sáng hần là cần”. Cung nhân cũng cảm thấy khó xử.

“Vậy thỉnh các vị công công thay nô quyết định”. Hần quyết định để cung nhân chọn, như vậy sẽ an toàn hơn.

“Vậy ăn điểm tâm”. Cung nhân ngẫm lại, nên đơn giản một chút.

“Nô theo phân phó, liền ăn điểm tâm”. Cậu nhân gật đầu.

16. Chương 16

CHƯƠNG 16

Cậu nhân ngồi trên giường, vừa ăn bơ bánh, vừa xem sách, còn có cung nhân cầm quạt lông đứng trước giường quạt cho hần, bởi vì Lý Trường An phân phó bọn họ phải đối xử tử tế với cậu nô.

“Công công, nô là nô lệ, người không cần phải như thế”. Hần không quen có người hầu hạ, hơn nữa lại sợ chủ nhân truy cứu, nói tiện nô người là cái gì, người tưởng mình là An Lạc Hầu gia sao? Người chính là cậu nô của trẫm.

“Không hề gì, là ta tự nguyện, người cứ ăn từ từ, chậm rãi xem a, đúng rồi, bơ bánh này người ăn ngon không?”. Cung nhân cười nói.

“Rất ngon, thật giòn miệng”. Hần vui vẻ trả lời.

“Đây là điểm tâm nổi tiếng của Gia Hương ta, dùng bạch diện phấn trộn đều với đường, lại dùng dầu phộng tiên chế mà thành, nhìn giống áo tơ, nên người Hằng Châu chúng ta gọi là áo tơ bánh.

“Tạ ơn người đã cho ta biết một số chuyện bên ngoài”. Cậu nhân cảm kích nói.

“Nếu người thích nghe, ta có thể nói cho người chuyện của Gia Hương”. Cung nhân bị vẻ mặt sáng sủa của hần đã động, nghĩ thầm hần bị tra tấn, lăng nhục như thế, mà vẫn hoàn toàn không làm khó được hần, khó trách Thánh Thượng đối với hần vừa hận lại vừa yêu.

“Công công, ta thích nghe”. Hần hoan hô như một tiểu hài tử.

“Vậy ta sẽ nói một ít nha”. Thời điểm cung nhân bắt đầu nói, một thiếu niên mặc quần áo hoa lệ xông vào.

“Người chính là con tiện nô mà Thánh Thượng dưỡng? Nhìn thấy bản công tử còn không mau thỉnh an”. Thiếu niên chỉ vào cậu nhân, ngữ khí rất thiếu thiện cảm.

“Nô tài tham kiến Mộ Dung công tử”. Cung nhân thấy nam sủng của Thánh Thượng, liền quỳ gối thỉnh an.

“Nô tham kiến nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế”. Hần lập tức quỳ xuống, dùng ngữ khí thành khẩn thỉnh an.

“Buồn cười, cậu nhân đệ tiện dám châm chọc bản công tử, người không muốn sống nữa đúng không?”. Mộ Dung công tử tức đến đỏ bừng mặt.

“Người thật là, Mộ Dung công tử không có hậu cung, sao có thể xưng hần là nương nương, còn dùng thiên tuế thiên tuế thiên tuế, người muốn tự rước họa vào thân sao?”. Cung nhân thối lui đến bên cạnh, nói cho hần.

“Thỉnh công tử bớt giận, nô quả thật không biết công tử không phải là hậu cung quý nhân, không có ý mạo phạm”. Hần đương nhiên biết thế thiếp của Thánh Thượng thường tranh quyền đoạt lợi, nhưng không lý do gì nam sủng phải tìm nô gây phiền toái.

“Hừ, bản công tử hiện tại cao quý hơn người, người nghĩ mình là thứ gì? Người không ra người, quý không ra quý, người còn dám cướp đi trân châu hạng luyện của bản công tử, nhanh giao ra đây, có nghe thấy không? Người đừng tưởng công phu người cao là có thể mê hoặc Thánh Thượng”. Mộ Dung công tử kích động mắng cầu nhân, hận không thể đem hắn chém thành trăm mảnh.

“Nô không thể giao cho công tử, chủ nhân đã lệnh ta không được cởi”. Hần ủy khuất nói.

“Người không giao ra, bản công tử sẽ không bỏ qua cho người”. Mộ Dung tiến lên, đánh về phía cầu nhân, định giật trân châu hạng luyện xuống. Cầu nhân vội vàng lấy tay che cổ, Mộ Dung lại đâm đá hắn, cung nhân thì đau khổ khuyên bảo. Kết quả là trân châu hạng luyện bị đứt đoạn, Mộ Dung thì bị đẩy ngã trên mặt đất.

“Tiện nhân, người tổn hại trân châu hạng luyện đã là tội đáng chết, nếu để cho Thánh Thượng biết người đẩy ngã bản công tử, lại thêm một tội nữa. Ta khuyên người không nên nói đã gặp qua bản công tử, biết không?”. Mộ Dung công tử lo lắng mình bị Tư Mã Ngung truy cứu, bởi vậy ý đồ hù dọa cầu nhân.

“Nô đã biết”. Hần ngồi yên trên mặt đất, nghĩ thầm, mình là cầu nô, chủ nhân chỉ biết trách phạt hắn, sẽ không trách phạt nam sủng của mình – Mộ Dung công tử.

“Tính người thông minh, sẽ không truy cứu người tội đẩy ngã bản công tử a”. Mộ Dung biết Thánh Thượng sắp trở về, nơi này không nên ở lâu, bởi vậy lập tức rời khỏi.

“Người không thể nghe lời Mộ Dung công tử nói, chuyện này người căn bản không có sai, cứ hướng Thánh Thượng bẩm báo chi tiết”. Cung nhân có chút đồng tình với tình cảnh của cầu nhân, bởi vậy quan tâm nói.

“Công công, lời nói công tử có đạo lý, người vạn lần không cần nói cho người khác, nô van cầu người”. Cầu nhân mắt ứa lệ, cung nhân bất đắc dĩ phải đáp ứng.

17. Chương 17

CHƯƠNG 17

Cầu nhân cố gắng nhặt những hạt trân châu lên, sau đó cho cung nhân đặt lên bàn, hắn biết chủ nhân nhất định sẽ rất tức giận, tuyệt đối không dễ dàng buông tha hắn, hắn không sợ chết, nhưng không có nghĩa là hắn không sợ những thủ đoạn tra tấn vô cùng nhục nhã kia.

Tư Mã Ngung trở về, thần tình vốn đang tươi cười, nhưng khi nhìn thấy cầu nhân quỳ gối trước giường, cùng với bên cạnh hắn là ngân bàn đựng trân châu, lập tức tiến lên dùng sức lắc thân thể hắn.

“Người mau giải thích cho trẫm, đến tội cùng đã xảy ra chuyện gì? Tại sao trân châu lại bị đứt?”. Tư Mã Ngung thấy hắn không quý trọng đồ vật mình tặng, phi thường tức giận, nhưng vẫn cho hắn cơ hội giải thích.

“Chủ nhân thứ tội, nô vừa rồi không cẩn thận dùng sức, thỉnh chủ nhân quở trách”. Hần ai oán nói.

“Không cẩn thận, trẫm thấy người là đang cố ý”. Tư Mã Ngung cảm thấy tâm ý của mình bị trêu chọc, bởi vậy phi thường phẫn nộ.

“Chủ nhân, không phải như vậy, nô không có lừa gạt chủ nhân”. Hần gấp đến độ phát khóc.

“Tiện nô, câm miệng, trẫm đã nói không có sự chấp thuận của trẫm, không được phép cởi ra, nếu không trẫm sẽ không tha thứ cho người, người dám cố ý xả đoạn trân châu hạng luyện của chủ nhân tặng, quả thực là to gan. Trường An, tha con chó hoang này ra ngoài điện, cột vào trụ phơi nắng hai ngày, không được ăn uống, đánh một trăm trượng”. Tư Mã Ngung tàn khốc nói.

“Thánh Thượng, xử phạt này quá nặng, gần đây ánh nắng mặt trời rất nóng, nếu phơi nắng hai ngày, lão nô sợ là hắn sẽ chịu không nổi”. Lý Trường An sợ hãi nói.

“Không được cầu tình, ai cầu tình, cùng hán đồng tội, lập tức tha ra ngoài, trẫm không muốn nhìn thấy tiện nô vong ân bội nghĩa này”. Y quyết định không được mềm lòng, ít nhất cũng phải chờ đến khi bình ổn mới tha thứ cho hán.

Lý Trường An phân phó cung nhân đem hán ra ngoài xử phạt, mà cung nhân hiện giờ đang do dự không biết có nên nói ra chân tướng hay không.

“Trường An, nơi đó tại sao lại có một khối mộc bài?”. Tư Mã Ngung ngồi trên ngai vàng, đột nhiên thấy chỗ góc tường có một miếng gỗ, vì thế cho Lý Trường An nhặt lên xem xét.

“Thánh Thượng, là mộc bài để xuất nhập cung. Mặt trên viết hai chữ Mộ Dung, cho nên khẳng định là của Mộ Dung công tử, lúc lão nô cùng Thánh Thượng vào triều không có phát hiện vật ấy, bởi vậy chỉ có thể là Mộ Dung công tử đã đến phòng ngủ khi Thánh Thượng đang lâm triều”. Lý Trường An phân tích phỏng đoán của mình.

Cung nhân nọ thấy Lý tổng quản nói đúng sự thật, chính mình tính ra cũng không có vi phạm lời hứa, vì thế lập tức quỳ xuống bẩm báo chuyện ban nãy.

“Buồn cười, quả thực tội đáng chết. Trường An, lập tức truyền lệnh đình chỉ hành hình, đem cẩu nhi trở về, phái người trời tiện nhân kia lại, áp tới gặp trẫm”. Tư Mã Ngung vì hiểu lầm hán mà cảm thấy đau lòng.

“Dem roi của trẫm đến”. Hoàng đế quyết định đích thân xử trí Mộ Dung, phát tiết lửa giận trong lòng.

Lý Trường An ôm cẩu nhân đang nhắm chặt mắt vào, Tư Mã Ngung không nói nửa lời tiếp lấy hán, đặt lên giường. Cả lưng và mông hán đều bị một đạo hồng ngân che kín, xem ra đã chịu không ít đòn.

“Tại sao lại không nói cho trẫm? Trẫm cũng không phải là người không phân biệt được tốt xấu”. Tư Mã Ngung tuy cảm thấy hối hận, nhưng tự trọng của hoàng đế không cho phép y tỏ vẻ xin lỗi với nô lệ.

“Chủ nhân, nô quả thực đã sai”. Hán nghĩ, chẳng lẽ ta có thể chỉ trích chủ nhân sao?.

“Người cứ ngoan ngoãn ở trong này chờ xem, trẫm sẽ bồi thường người”. Tư Mã Ngung đắp chăn lên người hán.

18. Chương 18

CHƯƠNG 18

Mộ Dung công tử bị ngự lâm quân áp giải đến Quang Hoa điện, hai tay bị trói ngược ra sau, tự mình đi vào tấm thất của hoàng đế, quỳ trước mặt Tư Mã Ngung.

Thấy bộ dạng lãnh khốc vô tình của y, trên bảo tọa còn có một sợi roi ngựa màu đen, Mộ Dung sợ đến tim gan muốn vỡ ra, bởi vì Thánh Thượng đã từng dùng nó trên Thái Hoà điện, trước mặt quần thần đánh chết một người vì tội thông địch bán nước.

“Thánh thượng, nếu như muốn thần thiếp hầu hạ, truyền người đến gọi, cần gì phải huy động cả ngự lâm quân đến. Có thể cởi trói cho thiếp không, trói chặt quá, thiếp rất đau nha”. Mộ Dung vừa nói vừa bò đến trước mặt y, ý đồ muốn hôn lên long hài của Thánh Thượng.

“Tiện nhân, người bây giờ vẫn còn muốn che giấu, không có một chút tỉnh ngộ sao?”. Y một cước đá Mộ Dung ngã lăn.

“Thiếp thực sự không biết thánh thượng đang nói cái gì?”. Mộ Dung công tử nằm trên đất thề thốt phủ nhận.

“Vậy sao, người không rõ mình đã làm gì sao? Chính là khi trẫm đi tảo triều, đến tấm cung của trẫm ý đồ cướp chuối trần châu, còn đe dọa ái khuyển của trẫm”. Tư Mã Ngung cười lạnh nói.

“Thánh thượng, không có chuyện này, thiếp chưa được truyền sao dám xông vào tấm cung. Thiếp thừa nhận là rất muốn có chuối trần châu đó, nhưng sao dám đi cướp, nhất định là con chó hoang đó giả hoá cho thần thiếp để thoát tội, xin thánh thượng minh giám”. Mộ Dung xảo biện ý đồ hồng thoát thân.

“Xem ra, người là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, người nhìn xem đây là cái gì?”. Tư Mã Ngung đem một bài vút xuống trước mặt Mộ Dung, sắc mặt hấn sa sầm lại.

“Thánh thượng khai ân, thánh thượng tha mạng, thiếp đã biết lỗi rồi, quyết không dám tái phạm, thỉnh thánh thượng niệm tình thần thiếp đã phụng sự bấy lâu, tha cho thiếp một lần”. Mộ Dung khóc rống lên, quỳ xuống dập đầu.

“Nếu như khi quân phạm thượng còn có thể tha thứ, vậy kỉ cương của hậu cung tồn tại là vì cái gì?” Tư Mã Ngung cầm roi quất vào mặt phần của Mộ Dung.

“Tiện nhân, người nghĩ mình là thứ gì? Trẫm không cho người, người liền đến cướp, nô lệ của trẫm cần người đến vũ nhục sao?” Tư Mã Ngung lại hung hăng quất.

“Thánh thượng đánh chết thiếp đi, thiếp không muốn làm người nữa”. Trên mặt Mộ Dung bây giờ đã đầy vết máu, tất nhiên sẽ để lại sẹo.

“Không, trẫm sẽ không giết người, người hiện giờ người không ra người, quý không ra quý, không có tư cách làm nam sủng của trẫm, người liền làm nô lệ đi, không, là cậu nô ti tiện”. Y tàn khốc nói. Mộ Dung kích động kêu to.

“Trường An, trần châu đã chuẩn bị xong chưa”. Tư Mã Ngung tay cầm roi ngựa, ngồi trên bảo tọa phân phó.

“Đã chuẩn bị xong”. Lý Trường An quỳ bên cạnh, cung kính trả lời.

“Tiện nhân, người không phải thích trần châu sao? Bây giờ trẫm ban thưởng cho người. Trường An, đem trần châu nhét vào trong tiểu huyết của tiện nhân kia”.

“Thánh thượng, thiếp không muốn nữa, tha cho thiếp”. Mộ Dung khẩn cầu.

“Người không có tư cách xưng thiếp với trẫm, người là nô lệ phải xưng nô, nô lệ không có tư cách mặc cả với chủ nhân, người nguyện ý cũng được, không nguyện ý cũng không sao, nhưng phải cung kính tiếp nhận, nghe thấy không?”. Tư Mã Ngung hảo tâm giải thích bốn phận nô lệ.

Lý Trường An lệnh cho cung nhân cố định Mộ Dung, cởi quần hấn, sau đó đích thân đem trần châu nhét vào, vì không được dùng thuốc bôi trơn, lại thêm trần châu quá lớn, chưa vào được một nửa thì máu đã chảy ra.

“Chủ nhân, xin ban cho nô thuốc bôi”. Mộ Dung phi thường thống khổ.

“Không, nô lệ không có tư cách này, mau nhét vào đi”. Y lên tiếng thúc giục.

Lý Trường An mặc Mộ Dung công tử đang kêu đau, dùng sức đẩy nó vào tận sâu bên trong.

“Thánh thượng, hấn đau quá ngắt rồi, tính sao đây”.

“Vậy sao, đem hấn ra ngoài điện, cột vào trụ đánh năm mươi roi, không được đánh chết nô lệ của trẫm, còn nữa, dạy hấn quy củ trong cung”. Tư Mã Ngung đưa roi cho Trường An.

19. Chương 19

CHƯƠNG 19

Tư Mã Ngung ngồi bên giường, nhìn cậu nhân nhắm mắt làm bộ đang ngủ, tuy hấn chưa hề mở miệng oán trách, nhưng thân làm chủ nhân của hấn, hoàng đế biết rõ hấn không có gan nghĩ vậy.

“Tiểu cậu của trẫm, còn đau không?”. Y cũng nằm xuống, ôm hấn vào lòng, trấn an hấn.

“Chủ nhân, một trận đòn đối nô mà nói chỉ là cơm thường, còn có thể giúp thư giãn gân cốt, chủ nhân không cần lo lắng”. Cậu nhân nhẹ giọng đáp lại.

“Trẫm lúc này tưởng người không trân quý vật trẫm tặng người, mới sinh khí như vậy, trẫm cũng không đem người ra ngoài phơi nắng hai ngày a, bởi vì trẫm sẽ đau lòng, về sau, nếu có phát sinh loại sự tình

này, người nhất định phải thành thật nói cho trẫm, trẫm sẽ làm chủ cho người, biết không?”. Tư Mã Ngung buông ngôi vị hoàng đế và chủ nhân của mình xuống, tình ý miên man nói.

“Ý của nhủ nhân phải chăng là chỉ tiện nô có thể phản kháng người khác?”. Cậu nhân mở to mắt nhìn Tư Mã Ngung, hy vọng chủ nhân nói rõ cho hắn.

“Từ bây giờ trở đi, người trước mặt trẫm vẫn là nô lệ, nhưng chỉ là nô lệ của mỗi mình trẫm. Trước mặt người khác người là quý nhân Trường Lạc cung, lúc trước trẫm đã nói cho người, chỉ cần người ngoan ngoãn ở bên cạnh trẫm, trẫm sẽ không làm khó người, hiểu chưa?”. Tư Mã Ngung tuy biết hắn không phục, nhưng lại không thể không chế bản thân muốn ôn hoà đối đãi hắn, vì vậy quyết định cho hắn một tước vị ở hậu cung.

“Vậy nô cảm tạ chủ nhân”. Cậu nhân cho rằng chủ nhân đang chơi trò mèo vờn chuột với mình. Hắn trước đây là An Lạc Hầu, tôn quý bao nhiêu, kết quả lại như mây khói, bị trở thành nô lệ ti tiện. Hiện giờ chủ nhân đột nhiên nói hắn là quý nhân Trường Lạc cung, có thể hai ngày nữa lại biến thành tiện nhân Trường Lạc cung không biết chừng.

“Trường An, việc quan sát Hoan Phong lâu đã xong chưa?”. Hoan Phong lâu là nơi ở của Mộ Dung, vừa rồi y đã lệnh Lý công công phái người đi tra xét, đem tất cả trang sức và y phục của Mộ Dung về.

“Bẩm Thánh Thượng, tất cả vật quý đều đã mang về cho hoàng thượng xem xét, đáng người tiện nô kia cùng với nương nương không khác nhau lắm, nương nương hẳn sẽ mặc vừa số y phục đó”. Lý Trường An phát triển thêm một bước, xưng cậu nhân là nương nương.

“Trường An, nói cho nội vụ phủ dùng tơ tằm của Chiết Giang, may cho cậu nhi một ít y phục”. Tư Mã Ngung vừa nói vừa đùa nghịch cái đuôi cậu của hắn.

“Cậu không phải không biết mặc đồ sao? Nô sao có thể mặc a?”. Hắn kỳ dị hỏi chủ nhân.

“Khi trẫm sung hạnh người mới không cần mặc quần áo, bình thường người phải mặc, trẫm không thích nơi riêng tư của người bị người khác tùy tiện trông thấy, tuy trẫm cũng rất thích đuôi cậu của người”. Y thích thú xoa nắn ngực hắn.

“Chỉ cần chủ nhân thích, nô liền theo phân phó”. Cậu nhân cười nói, luôn luôn là như vậy, cho dù ta không thích cũng không can hệ gì.

“Vậy thì nhanh đến chọn y phục”. Tư Mã Ngung đứng lên, ôm hắn xuống giường, nhẹ nhàng đặt hắn ngồi lên ngai phượng, còn mình thì ngồi lên ngai vàng bên cạnh.

Lý Trường An và cung nhân kinh ngạc nhìn, có điểm không tin chuyện trước mắt, Thánh Thượng của bọn họ chưa từng đối đãi như vậy với hoàng hậu, hoàng đế và hoàng hậu trước giờ chỉ là bằng mặt chứ không bằng lòng, chỉ khi gặp trường hợp quan trọng mới thấy được.

20. Chương 20

CHƯƠNG 20

Hắn thấy rất nhiều y phục trước mắt, loại nào cũng có, tất cả là từ vật liệu thượng đẳng may thành, cảm giác sờ lên rất tốt.

“Người thích cái kia?”. Tư Mã Ngung ôn nhu hỏi hắn, hoàn toàn khác với ngày thường.

“Nô không biết, tùy ý chủ nhân”. Cậu nhân trong lòng kỳ thực thích dùng bạch y kia, mặt trên thêu rất nhiều hoa lan, hơn nữa chất liệu lại mát mẻ, thích hợp cho mùa hè, nhưng hắn không dám tự quyết định, bởi vậy giao cho chủ nhân.

“Vậy lấy cái này đi”. Y lựa chọn thật đúng ý hắn, bất quá lý do lại khác, chủ nhân cho rằng hắn mặc vào sẽ rất đẹp, cơ thể lúc ẩn lúc hiện, rất hấp dẫn.

“Chủ nhân luôn luôn quyết định đúng”. Hắn có chút kỳ quái, chẳng lẽ nô có thể nói không tốt, hắn vừa rồi cũng không phải chưa ăn no đòn.

“Trường An, sai người hầu hạ cầu nhi của trẫm thay y phục, cầu nhi mau đứng lên”. Tư Mã Ngung nghĩ sẽ may thêm áo choàng cho cầu nhân, để hẩn ấm áp khi trời đông giá rét, như vậy sẽ rất giống tiểu cầu.

Cung nhân cẩn thận cởi bỏ hạng quyền và cầu khó khỏi người hẩn, thay bạch y cho hẩn, khí chất cao quý ngày xưa như đã trở lại.

“Trường An, trẫm còn nhớ rõ trước kia hẩn từng mặc hổ y, thật sự rất đáng yêu”. Y còn nhớ cầu nhân khi còn bé ở Phong Hầu Điển lễ mang mũ hổ, văn bào hổ và hài hổ, rất giống một tiểu lão hổ. Đôi tay nhỏ bé miễn cưỡng tiếp nhận kim ấn An Lạc Hầu, khi tiếp thánh chỉ, cái đầu nhoáng lên một cái rồi lại cúi xuống.

“Thánh Thượng, lão nô cũng nhớ rõ việc này”. Lý Trường An lúc ấy hộ tống thái tử tham dự cho nên vẫn còn nhớ. Nhưng đương sự ở đây không có ấn tượng, không biết chủ nhân đang nói chuyện gì, bởi khi đó hẩn chỉ mới ba tuổi.

“Tiểu cầu, lại đây ngồi bên trẫm, nhắm mắt lại”.

“Đã biết”. Hẩn ngoan ngoãn tuân lệnh.

Tư Mã Ngung tiếp nhận trân châu hạng luyện cung nhân trình lên, mang cho hẩn. Vừa rồi cầu nhân vẫn chưa nhặt hết, hoàng đế đã lệnh cung nhân cẩn thận tìm kiếm mới nhặt về hết toàn bộ, hơn nửa ở chính giữa chuỗi còn có một khối kim bài hình tròn.

“Có thể mở ra, thích không?”. Y âu yếm ôm hẩn hỏi.

“Chủ nhân, cảm ơn”. Hẩn ngậy người nhìn kim bài, ánh mắt hồng hồng.

Kim bài một bên khắc: An Lạc tôn vinh, ngụ ý hẩn cả đời được hưởng vinh hoa phú quý, tuy rằng không như mong muốn. Bên kia khắc hình hai thánh thú kỳ lân đang đùa đùa, phi thường tinh xảo, nguyên được thái hậu ban tặng.

“Thích thì tốt rồi. Năm đó, đồ vật của người được thái hậu bảo quản, nàng nguyên bản muốn mang vào lăng địa cùng chôn. Sau khi nàng băng hà, trẫm đã thu vào kho phòng niệm phong, chỉ cần người ngoan ngoãn, trẫm sẽ trả lại”. Y giải thích rồi hôn lên hai má hẩn.

“Chủ nhân, năm đó không phải đều đã chôn hết sao? Nô còn tưởng sẽ không còn gặp lại được”.

“Người không mang được cái vòng tay đó, thực đáng tiếc”. Năm đó, vương phi của Miến Điện muốn lấy lòng thái hậu nên đã cống nạp một đôi vòng tay thủy tinh, vì cặp vòng đó rất nhỏ, chỉ có thể mang cho tiểu hài tử nên thái hậu đã ban cho cầu nhân.

“Chủ nhân, đó đều là vật ngoài thân”.

“Nhưng trẫm thích người mang. Đúng rồi, người đến xem trang sức của tiện nhân kia, nếu thích, trẫm sẽ ban cho người toàn bộ”. Đáng tiếc mười năm nay, Miến Điện không cống nạp thêm đồ vật gì.

“Chủ nhân, ta sao có thể cướp đoạt trang sức của Mộ Dung công tử?”. Cầu nhân cũng không muốn mang thù.

“Một nô lệ không có tư cách để mang trang sức”.

“Nhưng ta cũng là nô lệ, tại sao chủ nhân lại ban cho ta”. Hẩn rất nghi hoặc.

“Tiểu cầu ngọc, người là nô, cũng là quý nhân của trẫm, mà tiện nhân kia là nô lệ của mọi người, bởi vậy không thể đánh đồng”. Tư Mã Ngung ai thán, sao người lại không rõ tâm ý của trẫm.

21. Chương 21

CHƯƠNG 21

Khi cầu nhân nhìn thấy trang sức của Mộ Dung cơ hồ đều là trân châu, liền hiểu được người này nhất định vì thích trân châu nên mới đến cướp đoạt đồ vật của hẩn.

Chiếc rương gỗ chứa các loại trân châu hạng luyện cùng những chiếc nhẫn có màu sắc khác nhau. Tư Mã Ngung từ trong rương lấy ra một chiếc nhẫn trân châu đen mang vào ngón áp út tay phải hẳn.

“Thích không?”. Tư Mã Ngung cảm thấy trân châu đen rất thích hợp với hẳn.

“Chủ nhân ban thưởng cái gì, nô cũng đều thích”. Cậu nhân đáp.

“Phải không? Đợi trẫm đem long căn ban cho người, ai biết người sẽ thế nào”.

“Tạ ơn chủ nhân đã ban cho”. Hẳn kinh ngạc với sức khỏe siêu cường của chủ nhân.

“Bẩm Thánh Thượng, đã hành hình và dạy dỗ xong”. Lý Trường An tiến lên bẩm báo. Hai cung nhân kéo Mộ Dung đi đến trước mặt Tư Mã Ngung.

Toàn thân Mộ Dung đều bị các vết roi che kín, máu tươi đầm đìa. Vốn té xỉu, lại bị đánh cho thức tỉnh, sau đó lại ngất, cuối cùng bị cung nhân dùng nước nóng bắt tỉnh, bởi vậy đau đến kêu to.

“Tiện nô, còn không hướng Thánh Thượng và nương nương tạ ơn, người đã quên mình vừa nếm tư vị của roi sao”. Lý Trường An thấy Mộ Dung không tuân theo quy củ nô lệ liền nghiêm khắc răn dạy.

“Phi, dung nhan bản công tử đã bị phá hủy, chẳng lẽ còn sợ chết sao? Cậu hoàng đế, người cứ ban thưởng cho ta chết đi”. Mộ Dung vừa nói xong liền phun một ngụm nước bọt vào giữa mặt hoàng đế.

Cậu nhân, Lý Trường An cùng các cung nhân đều bị hành động điên cuồng này dọa đến ngây người, không tưởng được Mộ Dung lại dám can đảm hướng bậc cửu ngũ chí tôn phun nước bọt.

Cung nhân đưa cho cậu nhân một chiếc khăn, vì thế hẳn nhu thuận lau đi tang vật.

“Cầu nhi của trẫm thực sự rất ngoan”. Tư Mã Ngung khoái trá cười to.

“Bẩm Thánh Thượng, phải xử trí thế nào với tên tiện nô to gan lớn mật này đây?”.

“Người cho là như vậy, trẫm sẽ để người thống khoái mà chết sao. Trẫm cho người làm nô lệ, chính là muốn người phải chịu khổ. Nô lệ lớn mật làm càn, trẫm từ trước đến nay đều không thích, người yên tâm, trẫm nhất định sẽ dạy dỗ người tận tình. Trường An, tha hẳn xuống xử lý tốt miệng vết thương, mang hạng quyền, mặc quần áo, sau đó dùng phân thân tiến vào, dùng cho hẳn chết, tạm thời không cần xử phạt, còn phải đề phòng hẳn tự sát”. Tư Mã Ngung không có nửa điểm tức giận, hơn nữa còn dùng ngữ khí bình tĩnh nói với Mộ Dung, giống như vừa rồi không có chuyện gì xảy ra.

“Tiện nhân, tất cả là do người, ta vốn có thể hưởng thụ cuộc sống vinh hoa phú quý, cả đời không lo, nhưng bây giờ ta đã mất tất cả, dung nhan của ta, trân châu của ta, y phục của ta, người đều đoạt đi, còn muốn ta làm nô lệ. Tiện nhân, người cùng cậu hoàng đế nhất định sẽ chết không chỗ chôn, các người sẽ bị tuyệt tử tuyệt tôn”. Lý Trường An đang cho cung nhân chấp hành mệnh lệnh, Mộ Dung cứ nhiên đứng lên quát to.

“Nực cười, bịt miệng hẳn, lôi xuống”. Đối với lời nói đại nghịch bất đạo này, Tư Mã Ngung sẽ không dễ dàng tha thứ.

Mộ Dung còn muốn mắng thêm, nhưng lại bị cung nhân dùng sức tát mấy cái.

“Thánh Thượng, tiện nô này dám nguyền rủa Thánh Thượng và hoàng thất, cho phép lão nô cả gan được nói, hẳn dường như không xứng với hình phạt này”. Sau khi Mộ Dung bị kéo xuống, Lý Trường An tiến lên bẩm báo.

“Này, tiểu cậu, người nghĩ nên giết hay không nên giết”. Tư Mã Ngung cảm thấy giết hay không giết cũng không quan trọng, nên giao cho cậu nhân quyết định.

“Chủ nhân, nô cho rằng hẳn tâm trí thất thường, quốc gia ta vận mệnh hưng thịnh, hưởng hồ thiên tử còn có trăm thân và liệt thánh phù hộ, những lời hẳn nói đều không đúng. Còn nữa chủ nhân khi này đã nói dùng để hẳn chết, hiện tại lại giết hẳn thì không ổn. Nô cho rằng nên bịt miệng hẳn lại, không để hẳn tái ăn nói xằng bậy, cho hẳn tiếp tục làm nô lệ, như thế chẳng phải vẹn toàn đôi bên sao?”. Hẳn thấy Mộ Dung kỳ thực rất đáng thương, hơn nữa người nọ cũng không thực sự muốn chết, bởi vậy nên cứu người kia một mạng.

“Tốt lắm, Trường An, cứ như vậy đi. Các người lui ra, không được quấy rầy”. Tư Mã Ngung nói xong liền đứng lên, kéo cầu nhân về giường.

22. Chương 22

CHƯƠNG 22

Tư Mã Ngung chậm rãi cởi y phục của cầu nhân, không có thô bạo, mà tràn ngập tính nhẫn nại, dường như xem cầu nhân là thủy tinh dễ vỡ.

“Không cần sợ hãi, trẫm sẽ thực ôn nhu, sẽ không thô bạo”. Tư Mã Ngung thấy hần toàn thân run rẩy, trong lòng hiểu được mười năm qua hần đã rất sợ hãi. Dấu vết khắc sâu trên người cầu nhân cũng không phải chỉ hai ba canh giờ là có thể tiêu trừ.

“Chủ nhân, thật sự sẽ không dùng roi đánh nô sao?”. Sau khi tháo thiết ***g, cầu nhân lấy dũng khí, lớn mật hỏi chủ nhân.

“Sẽ không, người thấy nơi này có sao không?”. Tư Mã Ngung vừa nói vừa xoa ngực hần, lưu lại một ít điểm đỏ.

“Chủ nhân, nô là đang nằm mơ sao? Tỉnh lại sẽ phát hiện tất cả đều không phải sự thật”. Đôi mắt hần chảy xuống hai giọt lệ, hần biết chủ nhân chán ghét hần khóc, nhưng hần thật sự không thể không chế được bản thân.

“Ngoan, cứ đem quá khứ xem như ác mộng. Khi ở trên giường, trẫm chấp thuận người xưng trẫm là Ngung, không cần xưng chủ nhân, người cũng không cần phải tự xưng nô, dùng ta, rõ chưa?”. Tư Mã Ngung thương tiếc liếm đi nước mắt hần.

“Đã rõ, chủ nhân”. Hần đáp.

“Ngung, là Ngung”. Y nhẹ giọng sửa chữa, ngữ khí tuy ôn nhu, nhưng lại toát ra biểu tình không thỏa hiệp.

“Ngung”. Cầu nhân rút cục cũng thốt ra được một tiếng.

Tư Mã Ngung khẽ liếm đầu nhũ hần, khiến hần rên rỉ thở dốc.

Từ lúc hần mười ba tuổi tới nay, bảy năm qua đều xảy ra vô số chuyện, nhưng chưa có tiến triển nào đáng kể.

Tư Mã Ngung đem gối kê dưới hông hần. Cầu nhân *** đã muốn bưng bưng phần chấn, hai mắt ngập lửa nhìn chủ nhân, còn hơn cả dùng xuân dược. Hoàng đế vừa lòng nở nụ cười.

Y dùng tay bôi thuốc mỡ chuẩn bị, nhưng vẫn đổ thêm một ít lên long căn, sau đó cẩn thận đi vào

“Người có đau không? Tiểu cầu”. Tư Mã Ngung một bên nhẹ nhàng trườ sấp, một bên xoa nắn phân thân của hần.

“Sẽ không, Ngung, nhanh lên”. Cầu nhân đối với sự ôn nhu của Tư Mã Ngung rất bất mãn, hần đã sớm không phải xử nữ. Chủ nhân lúc trước không quan tâm đến hần, hiện tại lại thương tiếc hần cái gì nha.

“Trẫm là thương tiếc người, người còn không cảm kích, đáng đánh”. Tư Mã Ngung vì thế thúc mạnh vào trong.

Hần nghe thấy chữ đánh, lập tức thần sắc kinh ngạc, e sợ chủ nhân lại hung bạo với mình.

“Trẫm sẽ không đánh người, về sau cũng không, không phải sợ”. Y vội vàng lên tiếng trấn an.

Hai cơ thể dây dưa cùng một chỗ, quay cuồng rên rỉ. Chủ nhân mãnh liệt tiến công, nô lệ thẳng lưng chào đón. Long sàng bị lay động kịch liệt, thật lâu mới ngừng.

“Tiểu cầu, nhanh ngủ a, trẫm làm bạn với người”. Tư Mã Ngung biết hần đã mệt, hôm nay đã nhiều lần sung hạnh hần.

“Ngung, có cần phải đội thiết ***g không?”. Hấn tuy rằng mệt mỏi, nhưng bản năng của nô lệ khiến hấn không thể quên.

“Về sau không cần, đem cho tiện nô kia mang đi”. Tư Mã Ngung cho rằng thiết ***g rất xấu xí, không muốn nó xuất hiện trên người hấn.

“Nhưng không phải là để người khác không biết sao?”. Hấn nghi hoặc hỏi chủ nhân.

“Bọn họ biết thì sao, trẫm đã quyết, còn có thể làm gì được. Chẳng lẽ phải tha người ra ngoài giết sao? Người không cần lo lắng, nghe lời trẫm, nhắm mắt lại, hảo hảo nghỉ ngơi, trẫm cũng mệt rồi”. Tư Mã Ngung cười cười ôm cầu nhân tiến vào mộng đẹp.

Hấn thầm nghĩ chủ nhân bày trò chơi này rất tốt, hy vọng nó sẽ không kết thúc sớm.

23. Chương 23

CHƯƠNG 23

Cầu nhân đang say ngủ, lại bị âm thanh ngoài cửa đánh thức.

“Bẩm Thánh Thượng, Đức Phi nương nương vừa phái người đưa Tam hoàng tử tới, còn nói điện hạ vừa rồi đã đẩy ngã Nhị hoàng tử. Thật sự không thể xen vào nên đến thỉnh Thánh Thượng thứ tội”. Lý Trường An biết Thánh Thượng đang nghỉ ngơi, nhưng cũng đành sợ hãi bẩm báo.

“Tiểu súc sinh này thật sự là hồ nháo, không ít lần gây náo loạn, hấn đến tột cùng muốn cái gì? Đã biết, trẫm sẽ đến thư phòng gặp hấn”. Tư Mã Ngung sinh khí, bật người ngồi dậy, tự mình mặc long bào.

“Lão nô tuân chỉ”.

“Ngung, ta có thể gặp Tam hoàng tử không?”. Chủ nhân không nghĩ tới việc mắng con mình là tiểu súc sinh chẳng khác gì tự mắng mình là đại súc sinh sao? Cầu nhân cười thầm.

“Được rồi, Trường An, truyền Khiêm nhi chờ ngoài cửa”. Tư Mã Ngung biết hấn từ trước đến nay thích hài tử, hơn nữa lại muốn hấn làm mẫu thân của Khiêm nhi, cho nên sáng khoái đáp ứng yêu cầu của hấn.

“Tiểu tử kia tên gọi là Tư Mã Khiêm, hấn trời sinh tính bướng bỉnh, không chịu đọc sách, đã năm tuổi mà Thiên Tử Văn còn chưa học được, chỉ biết đánh nhau rồi gặp rắc rối”. Tư Mã Ngung đơn giản giới thiệu sơ lược Tư Mã Khiêm.

“Vậy Tam Tự Kinh và Bách Gia Tính?”. Cầu nhân kinh ngạc hỏi, hấn lúc năm tuổi đã có thể đọc thuộc lòng toàn bộ, hơn nữa còn bắt đầu học luận ngữ.

“Có biết một phần, chính vì thế trẫm mới tức giận”. Tư Mã Ngung cau mày, xem ra thực phiền não.

“Chủ nhân, như vậy năm sau làm sao hấn có thể lên lớp đọc sách, Trương thái phó nhất định sẽ không chấp nhận yêu cầu hoãn lại”. Cầu nhân thật sự không thể tưởng tượng được, hoàng tử lại có thể thành cái dạng này sao.

“May mắn, Trương thái phó năm trước đã hồi hương dưỡng lão, nhưng cái này không phải trọng điểm, chính là giáo dục của Khiêm nhi có vấn đề, cho nên trẫm hy vọng người sẽ phụ trách dạy dỗ hấn, làm mẫu phi của hấn, người có thể đáp ứng không?”. Tư Mã Ngung cầm tay hấn nói.

“Không phải Tam hoàng tử đã được mẫu thân giáo dưỡng sao?”. Cầu nhân nghĩ thầm, mình sao có thể tùy tiện đoạt đi hài tử của người khác.

“Mẫu thân của Khiêm nhi đã qua đời trong lúc sinh hấn, cho nên tiểu tử này từ nhỏ đã được giao cho các phi tần khác giáo dưỡng. Nhưng gần đây hấn không ngừng gây chuyện nên bị tống về đây, trẫm còn có thể giao cho ai được nữa, chỉ còn lại mình người”. Tư Mã Ngung không phải không thương nhi tử, nhưng y không có nhiều thời gian đến vậy.

“Nô nhất định sẽ theo lời chủ nhân, làm mẫu phi của Tam hoàng tử”. Hắn rốt cục hiểu được vì Tư Mã Khiêm không có mẫu thân, cho nên bị mọi người trong hậu cung khi dễ, chủ nhân lại ít khi để ý tới đứa con này, bởi vậy hắn nguyện ý chiều cố Tư Mã Khiêm.

“Vậy thì trăm an tâm. Đúng rồi, trước mặt Khiêm nhi không cần gọi trăm là chủ nhân, xưng trăm Ngung, cũng không phải tự xưng nô, cứ xưng ta đi, đối với hài tử không được gọi Tam hoàng tử, gọi Khiêm nhi. Người là mẫu phi của hắn nên đối với nô bộc không xưng nô, phải xưng bản cung”. Tư Mã Ngung bây giờ lại thích nghe hắn gọi mình là Ngung, cho nên lấy đứa con làm cớ để tiêu trừ thân phận nô lệ của hắn.

“Ngung, ta đã biết”. Hắn hoàn toàn không phát hiện ra mưu kế của Tư Mã Ngung mà chỉ tươi cười.

24. Chương 24

CHƯƠNG 24

Tư Mã Khiêm cùng Lý Trường An bước vào phòng ngủ, làm lễ thỉnh an, đầu cuối thấp, không dám nhìn thẳng Tư Mã Ngung, hiển nhiên là sợ phụ hoàng trách phạt.

“Khiêm Nhi, đây là mẫu phi của ngươi. Lời của mẫu phi cũng như lời của trăm, biết không?”.

“Nhi thần biết, nhi thần sẽ nghe theo lời của mẫu phi nương nương”. Tư Mã Khiêm nhẹ giọng trả lời.

“Trăm lần này sẽ không xử phạt ngươi, quân vô hý ngôn, không cần sợ hãi, lại đây cho phụ hoàng và mẫu phi nhìn một cái a”. Tư Mã Ngung đương nhiên biết Tư Mã Khiêm lo lắng chuyện gì.

“Phụ hoàng, nhi thần rất nhớ người”. Tư Mã Khiêm lập tức nhào vào lòng y.

“Trăm cũng rất nhớ ngươi, nhưng trăm lại bận rộn chính sự, nếu ngươi ở trong tấm cung của trăm thì có thể thường xuyên nhìn thấy trăm”. Tư Mã Ngung hôn nhẹ đứa nhỏ của mình, sau đó đặt nó vào lòng cầu nhân.

“Lý công công, ngươi có thể chuẩn bị một ít điểm tâm không? Khiêm Nhi hẳn là đã đói bụng”. Tư Mã Khiêm nghe hắn nói vậy, lập tức gật đầu.

“Lão nô sẽ cho người chuẩn bị, thỉnh nương nương chờ một chút”. Lý Trường An cung kính đáp.

“Khiêm Nhi, tại sao ngươi lại đẩy ngã Nhị ca, nói cho mẫu phi”. Hắn ôn nhu hỏi.

“Mẫu phi, Nhị ca vừa rồi mắng ta là đồ tiện loại không có nương, lại cướp đi đồ chơi và điểm tâm của Khiêm Nhi, Khiêm Nhi muốn lấy về nên mới đẩy ngã Nhị ca. Sau đó, Đức Phi nương nương lấy roi đánh vào chân ta, nàng nói nương của Khiêm Nhi chỉ là một tiểu quý nhân, khi chết mới được phong thành tần, lại còn bảo ta là đồ đồ tiện, nàng nói nàng không sợ ta mách chuyện với Thánh Thượng”. Tư Mã Khiêm vừa khóc vừa kể. Hắn kéo quần của Tư Mã Khiêm xuống, quả nhiên nhìn thấy hai chân bị vết roi che kín.

Cầu nhân trấn an vỗ nhẹ lưng Tư Mã Khiêm khiến cho cảm xúc nó chậm rãi bình phục.

“Đức Phi quả thực vô lễ làm càn, nực cười, dám can đảm gọi hoàng gia huyết mạch là tiện loại. Trăm giao hoàng tử cho nàng nuôi nấng, đáng lý nàng phải xem nó như con mình, thế nhưng lại ngược đãi hoàng tử. Chỉ có trăm mới được xử phạt nó, nàng lại xem như không có gì. Trường An, truyền ý chỉ của trăm: Giáng Đức Phi thành Đức Tần, giam nàng trong điện, tiền phát hàng tháng giảm một nửa. Lệnh cho lễ bộ phong Kính Mẫn là Hoàng quý phi, Tam hoàng tử tấn phong Trần quận vương. Theo phân phó của trăm, sau đó tấu trình cho trăm xem xét”. Tư Mã Ngung thấy đứa con mình bị thương, đau lòng mà phát hỏa.

Hoàng đế hiện tại có năm hoàng tử, trừ con trai trưởng do hoàng hậu sinh và được lập là Hoàng thái tử ra, các hoàng tử khác đều không có tước vị. Tư Mã Khiêm được tấn phong là quận vương, hàm ý hoàng tử có địa vị gần bằng với Hoàng thái tử.

“Lão nô đã biết”.

Cung nhân trình điểm tâm, cầu nhân cắt thành miếng nhỏ đút cho Tư Mã Khiêm ăn. Còn về Tư Mã Ngung thấy hắn đối xử tử tế với Khiêm Nhi thì rất cao hứng.

“Mẫu phi, người sẽ không vô cớ trách phạt Khiêm Nhi phải không?”. Tư Mã Khiêm lo lắng hỏi, bởi vì đã bị quá khứ ám ảnh quá nặng.

“Khiêm Nhi ngoan như vậy, mẫu phi sao lại nhẫn tâm đánh tâm can bảo bối”. Cậu nhân nghĩ thầm, từ trước đến nay chỉ có phụ hoàng người mới vô cớ xử phạt.

“Vậy Khiêm Nhi có thể đọc sách viết chữ không?”. Tư Mã Khiêm hỏi.

“Chẳng lẽ không có ai dạy cho Khiêm Nhi sao?”. Cậu nhân ngạc nhiên hỏi.

“Những người đó chỉ dạy cho huynh đệ Khiêm Nhi, không dạy Khiêm Nhi. Khiêm Nhi rất muốn học”. Tư Mã Khiêm mắt ứa lệ.

“Khiêm Nhi không cần khổ sở, bắt đầu từ ngày mai mẫu phi sẽ dạy cho người”.

“Nhi thần đa tạ mẫu phi nương nương”. Tư Mã Khiêm nghe vậy liền nín khóc mỉm cười.

“Ngung, làm sao người lại có thể là phụ hoàng của Khiêm Nhi, chuyện gì cũng không biết, thật kém cỏi”. Hắn vì tức giận với Tư Mã Ngung nên đã quên mất tôn ti chủ nô, phá lệ chỉ trích chủ nhân.

“Ái phi, trăm thực sự không biết những người đó lừa gạt trăm, trăm cũng không nghĩ họ lại dám đối xử với hoàng tử như vậy. Khiêm Nhi, lúc gặp trăm sao không nói cho trăm biết?”. Tư Mã Ngung ý đồ trốn tránh trách nhiệm.

“Phụ hoàng nhìn thấy nhi thần chỉ biết đổ trách nhi thần tại sao lại không đọc sách, tại sao lại bướng bỉnh, còn lấy thước đánh nhi thần, mẫu phi, phụ hoàng thực sự kém cỏi”. Tư Mã Khiêm có mẫu phi tác chủ, cũng hòa theo chỉ trích phụ hoàng.

“Đúng rồi, trăm còn tấu chương chưa phê duyệt, phải đến thư phòng xử lý chính sự, Khiêm Nhi và ái phi cứ từ từ nói chuyện”. Tư Mã Ngung thấy cậu nhân phát hỏa, quyết định đi tị nạn, không nên để nô bộc nghĩ rằng hoàng đế sợ vợ.

“Ngung, ta biết rồi, ta sẽ hảo hảo chiêu cố Khiêm Nhi, người cứ yên tâm giải quyết chính vụ”.

“Nhi thần cung tiễn phụ hoàng”.

Tư Mã Ngung đứng lên, khẽ hôn ái phi và hoàng nhi rồi mới rời khỏi phòng ngủ.

25. Chương 25

CHƯƠNG 25

Tư Mã Ngung đi rồi, cậu nhân trong lòng yên tĩnh lại, đột nhiên nghĩ đến mình vừa mới đổ trách chủ nhân, đây là tội ác tày đình, nhưng chủ nhân lại không phát hỏa, còn giải thích với mình, sau đó dường như thẹn quá nên đào tẩu.

“Mẫu Phi, Khiêm Nhi mệt mỏi muốn ngủ”. Hai mí mắt của Tư Mã Khiêm đã muốn trĩu xuống.

“Phải không? Vậy thì tốt, ngủ ngon”. Cậu nhân đứng lên, ôn nhu bế Tư Mã Khiêm đặt lên giường, sau đó cời hài cho hắn.

“Mẫu Phi, có thể hát ru Khiêm Nhi ngủ được không?”. Tư Mã Khiêm bắt lấy tay cậu nhân, lộ ra ánh mắt khẩn cầu của chú chó nhỏ.

“Khiêm Nhi muốn nghe cái gì?”. Hắn nghĩ thầm, Khiêm Nhi rõ ràng là long trụ quý loại, kim chi ngọc diệp, sao còn không bằng với một đứa trẻ nhân gian, trách không được có người nói: nguyện thế thế vô sinh để vương gia.

“Khiêm Nhi không biết, các mẫu phi khác cho tới bây giờ chưa từng xướng cho Khiêm Nhi nghe, các nàng chỉ biết xướng cho con mình”. Khiêm Nhi bi ai kể lể.

“Về sau mẫu phi sẽ xướng cho người, tốt lắm, người cứ yên tâm ngủ ngon”. Trước kia hắn cũng thường hát cho đệ đệ nghe cho nên rất có kinh nghiệm. Không biết đệ đệ bây giờ thế nào rồi?

Cầu nhân nhẹ giọng xướng ca, đối với Tư Mã Khiêm mà nói, tiếng ca dễ nghe giống như tuyệt âm của trời. Tâm lý của tiểu gia hỏa đã bắt đầu xem hắn như mẫu thân.

Khúc xướng chưa hoàn, Tư Mã Khiêm đã nặng nề nhập mộng, cầu nhân cúi người khẽ hôn nó rồi mới đứng lên, chuẩn bị đến thư phòng hướng chủ nhân thỉnh tội.

“Nương nương, có nên quạt mát cho điện hạ không?”. Cung nhân cung kính hỏi hắn, nơi này không lâu trước kia vẫn là Thiên Phương dạ đàm.

“Vậy làm phiền công công. Đúng rồi, vừa rồi công công nói với ta: bẩm báo chi tiết với Thánh Thượng, ta lại không nghe theo, bây giờ hiểu được liền choáng váng, ta hẳn phải học hỏi nhiều hơn”. Hắn cảm thấy nếu chủ nhân thích chơi như vậy, mình cũng phải bồi hắn chơi hết trò chơi này.

“Nương nương, nô tài là lễ tử nhìn thấy nương nương cuối cùng đã thông suốt, nô tài rất cao hứng”. Tiểu lễ tử bởi vì chỉ điểm Mộ Dung công tử có công, hoàng thượng liền thưởng hắn năm mươi hai hoàng kim.

“Tiểu lễ tử, ta không thông thuộc Quang Hoa điện, có thể giúp ta đến thư phòng không?”.

“Nô tài tuân mệnh”.

Thư phòng của Tư Mã Ngung nằm ở Tây gian, giá trưng đầy sách, tấu chương chồng chất như núi.

“Nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế”. Lý Trường An đứng bên, thấy cầu nhân đi vào liền quỳ xuống thỉnh an.

“Lý tổng quản sao lại hành lễ với ta, ta thật sự không chịu nổi”. Cầu nhân cho rằng mình là nô lệ, nếu trò chơi đã hết, Lý tổng quản lại làm như vậy thì hẳn biết làm sao?

Lý Trường An thì lại nghĩ hắn để ý chuyện trước kia, không ngừng dập đầu.

“Ái phi mau cho Lý Trường An miễn lễ, nếu không nội tâm hắn sẽ bất an”. Tư Mã Ngung buông bút, khép tấu chương lại.

“Vậy thỉnh Lý tổng quản hãy bình thân”. Hắn nghe chủ nhân nói vậy, bất đắc dĩ phải hạ chỉ.

“Ái phi tìm trẫm hẳn là có chuyện muốn nói, Trường An, các người lui đi”. Tư Mã Ngung đoán được hắn đến là để thỉnh tội.

Lý Trường An và tiểu lễ tử lĩnh mệnh lui ra, đóng cửa thư phòng.

“Ái phi, sao lại bỏ Khiêm Nhi mà chạy tới tìm trẫm, chẳng lẽ luyện tiếu trẫm đến thế sao?”. Tư Mã Ngung đứng dậy, tiến đến ôm cầu nhân.

“Ngung, Khiêm Nhi đang ngủ, ta vốn nghĩ sẽ đến thỉnh tội với chủ nhân, nhưng bây giờ thì lại không muốn”. Cầu nhân mỉm cười, trong mắt không một tia sợ hãi.

“Ái phi, trẫm rất muốn biết, tại sao ngươi lại đổi ý. Có thể nói cho trẫm không?”. Tư Mã Ngung không thể đoán được nguyên nhân.

“Ta chỉ là vì Khiêm Nhi, ta muốn làm mẫu thân của hắn. Trong hoàng cung đầy rẫy sóng gió, cho dù là hoàng tử cũng rất thê thảm, ta phải giúp Khiêm Nhi, bảo hộ hắn lớn lên. Hơn nữa nếu chủ nhân thích chơi trò chơi này, làm nô lệ như ta cũng phải toàn lực phối hợp”. Về mặt hắn kiên định, xem ra đã hạ quyết tâm.

“Chuyện gì? Được rồi, vậy ái phi phải cố lên”. Tư Mã Ngung kỳ thực có nghe nhưng không biết hắn đang nói cái gì, cẩn thận mới hiểu được, hắn nói trẫm xem hắn như một trò chơi, bất quá cũng không hề gì, chỉ cần hắn nguyện ý bồi trẫm thì tốt rồi.

Tư Mã Ngung quyết định sẽ thưởng cho tiểu tử kia, bởi vì nó đã lập công lớn.

26. Chương 26

CHƯƠNG 26

Tư Mã Khiêm cười trên người Mộ Dung, tay cầm hạng quyền và dây thừng, không ngừng dùng roi đánh vào lưng hắn, bắt hắn đi nhanh một chút.

Vừa rồi Tư Mã Ngung đã ban cả nô lệ lẫn roi cho Khiêm Nhi.

“Người con cầu thấp hèn, dám khi dễ mẫu phi nương nương của bốn vương, người không muốn sống nữa sao, bốn vương sẽ không cho người lành lặn qua ngày”. Tư Mã Khiêm lớn tiếng khiển trách, không hổ là cốt nhục của Tư Mã Ngung, tuổi còn nhỏ mà đã có khí phách, tương lai sẽ trở thành một người vĩ đại.

Kỳ thực trong cung đình có rất nhiều súc nô, mỗi hoàng tử đều có riêng một nô lệ, dùng để phát tiết cảm xúc hay ngược đãi tìm lạc thú. Chỉ mỗi mình Tư Mã Khiêm là không có, cho nên lúc Tư Mã Ngung ban Mộ Dung cho Khiêm Nhi, Khiêm Nhi phi thường hân hoan.

Mộ Dung bị một mảnh vải bịt miệng, chỉ có thể phát ra âm thanh rên rỉ mỏng manh. Vốn là một lòng muốn chết, nhưng lại đổi ý, quyết tâm chịu nhục, tìm cơ hội để trả thù Tư Mã Ngung và cầu nhân.

Tư Mã Khiêm đột nhiên dùng sức cắn bả vai Mộ Dung, lưu lại dấu răng thật sâu.

Mộ Dung đau đớn hất ngã tiểu chủ nhân, khiến cho sắc mặt Tư Mã Ngung và cầu nhân biến đổi, một người tức giận, một người đau lòng. Lý Trường An vội vàng nâng Khiêm Nhi dậy.

“Nực cười, dám đẩy ngã hoàng tử, quả thực không thể tha thứ, Trường An, đem hắn...”. Tư Mã Ngung đang định xử phạt Mộ Dung, lại bị đứa con mình ngắt lời.

“Phụ hoàng vừa nói ban tiện nô cho nhi thần, nếu là nô lệ của nhi thần, vậy phụ hoàng không cần nhúng tay vào việc này, Khiêm Nhi nhất định sẽ giáo huấn tiện nô này đến thiếp thiếp phục phục”. Tư Mã Khiêm nói, trên mặt không có biểu hiện nào gọi là giận dữ.

“Hảo, thiếu niên mới năm tuổi mà đã có khí chất của Võ Tắt Thiên, xem ra trầm phải kính trọng Khiêm Nhi vài phần”. Tư Mã Ngung chẳng những không tức giận, ngược lại còn khen ngợi Khiêm Nhi.

“Thánh Thượng là chỉ chuyện Võ Tắt Thiên đề nghị Đường Thái Tông dùng ba phương pháp tuần mã sao? Người chẳng lẽ lại không thể dạy hắn yêu quý vạn vật, đạo lý trung thứ nhân hiếu sao? Hơn nữa hoàng huynh của hắn là thái tử, con của hoàng hậu, Thánh Thượng không thể dạy hắn để vương thuật, để tránh xảy ra tranh chấp giữa huynh đệ”. Cầu nhân nghe ra hoàng đế nói vậy không ổn, bởi vậy liền lên tiếng chỉ trích y.

“Ái phi, hoàng nhi của trăm tuổi còn nhỏ, hơn nữa trăm tuổi xuân đang độ, làm gì phải sót ruột vấn đề dạy dỗ. Về phần tương lai, người kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước của trăm dĩ nhiên là thái tử, nhưng nếu có hoàng tử trí tuệ hơn thì đâu nhất định phải truyền ngôi cho con trai trưởng, hoàng đế Thái Tông cũng không phải con trai trưởng”. Tư Mã Ngung xem ra thật sự có tính toán, khiến cho hắn càng thêm hờn giận.

“Thánh Thượng, ta phải nhắc nhở người, chính người đã giao Khiêm Nhi cho ta nuôi nấng, làm mẫu phi của hắn thì phải có trách nhiệm vì hắn suy nghĩ, ta chỉ hy vọng hắn sau khi lớn lên sẽ là một vị hiền vương, chứ không phải rơi vào thất bại mà chết”. Hắn đặc biệt nhấn mạnh thân phận của mình.

“Ái phi, trăm không hề can thiệp vào việc người dạy dỗ Khiêm Nhi như thế nào?”. Tư Mã Ngung thề thốt phủ nhận.

“Tốt nhất là không có”. Cầu nhân cũng bắt đầu nguôi giận.

“Phụ hoàng, mẫu phi, các người không cần vì Khiêm Nhi mà đối địch”. Hai người vội vàng biện luận, cư nhiên không thèm để ý đến Khiêm Nhi đã lén lút nói hình phạt cho Lý Trường An, mà Mộ Dung công tử cũng đã bị lén tha xuống.

“Sao vậy, hắn đã đi đâu?”. Cầu nhân trực tiếp hỏi Lý Trường An.

“Bẩm nương nương, đã phụng mệnh điện hạ tha xuống trừng phạt”. Lý Trường An thành thật trả lời.

“Khiêm Nhi, người phải nên học tập cách tha thứ cho người khác chứ?”.

“Khiêm Nhi đã biết, ta trừng phạt hần rồi sẽ tha thứ hần sau, đến khi hần không còn tái phạm sai lầm mới thôi”. Tư Mã Khiêm trèo lên đùi mẫu phi ngồi xuống.

“Cái này đúng rồi, thật sự là tiểu hài tử thông minh”. Tư Mã Ngung đưa tay vuốt ve đứa con.

“Khiêm Nhi tạ ơn phụ hoàng khen thưởng”.

Hần nhìn đôi phụ tử này một hồi, cuối cùng quyết định câm miệng, không hề thuyết giáo, miễn cho uống phí khí lực.

27. Chương 27

CHƯƠNG 27

Một nhà ba người Tư Mã Ngung cùng dùng bữa tối, mắt thấy cũng hoà thuận vui vẻ, tình cảnh rất ấm áp. Nhưng là Tư Mã Khiêm cứ không ngừng lấy roi đánh Mộ Dung.

Mắt cá chân trái của Mộ Dung bị trói vào cây cột dưới bàn, còn bị bắt phải ăn cơm dưới chân Khiêm Nhi.

“Tiện nô, bốn vương đã nói người không được lấy tay ăn, phải dùng miệng để ăn, nghe rõ không, hay là hình phạt vừa rồi vẫn chưa sợ, muốn thử cái khác?”. Tư Mã Khiêm ngồi xổm xuống dùng sức kéo tóc Mộ Dung.

Mộ Dung gào thét hai tiếng, nhớ tới vừa rồi bị cung nhân dùng kim châm vào người, thống khổ vô cùng, hần lập tức không dám làm càn, ngoan ngoãn dùng miệng ăn.

“Thật thông minh, xem ra người đã hiểu được giáo huấn, phải ăn sạch toàn bộ, tuyệt đối không lưu lại dù chỉ một chút, nếu không ta sẽ xử phạt”. Tư Mã Khiêm nói xong lại cắn lên bả vai Mộ Dung.

Mộ Dung đau đến phát run, nhưng lại không dám giãi dụa.

Cẩu nhân miệng nhai tôm, nhưng hai mắt trừng trừng nhìn Tư Mã Khiêm, sắc mặt xem ra sắp sửa thuyết giáo.

“Khiêm Nhi, về sau nếu muốn dạy dỗ nô lệ, trở lại phòng ngủ của người rồi mới tiến hành a, chớ để mẫu phi nường nường tức giận, được không?”. Tư Mã Ngung ở sát bên nhắc nhở Khiêm Nhi.

“Phụ hoàng, nhi thần đã biết”. Tư Mã Khiêm nhu thuận đáp ứng, sau đó cả người ghé vào lòng mẫu phi.

“Đứng lên, nhanh ăn cơm”. Cẩu nhân không buông đứa, tiếp tục dùng bữa.

“Mẫu phi, không cần tức giận a, Khiêm Nhi thật sự biết sai rồi”. Tư Mã Khiêm bày tỏ sự thành khẩn, ý đồ muốn hần để ý tới.

“Vậy người nói xem, người sai chỗ nào?”.

“Khiêm Nhi phải dùng bữa xong mới được xử phạt tiện nô”. Tư Mã Khiêm vô tư lự nói.

“Xem ra Khiêm Nhi phải ngẫm lại rồi, tốt lắm, mẫu phi thật sự không tức giận, đứng lên ăn cơm, chẳng lẽ muốn mẫu phi uy người ăn sao?”. Cẩu nhân thấy Khiêm Nhi nước mắt lưng tròng nhìn mình, dĩ nhiên sẽ không sinh khí, hần cho rằng việc này kỳ thật là lỗi của Tư Mã Ngung.

“Khiêm Nhi muốn ăn thịt bò”. Tư Mã Khiêm thấy thái độ của mẫu phi đã mềm mỏng, vội cao hứng nói.

“Được rồi, mở miệng ra”. Hần cẩn thận tách xương ra khỏi thịt, sau đó đưa đến miệng Khiêm Nhi.

“Ăn ngon không?”. Hần thật sự càng lúc càng giống một vị mẫu thân từ ái.

“Ăn ngon, bởi vì là mẫu phi đút cho ta”. Tư Mã Khiêm cọ vào lòng hần.

“Mẫu phi về sau sẽ đút cho Khiêm Nhi ăn”. Cẩu nhân buông chiếc đĩa, vươn tay khẽ vuốt mặt Khiêm Nhi.

“Không cần quấy rầy mẫu phi ăn cơm”. Tư Mã Ngung nói với con.

“Vậy thỉnh phụ hoàng uy mẫu phi ăn, mẫu phi sẽ không uy Khiêm Nhi ăn nữa”. Tư Mã Khiêm biết phụ hoàng trong lòng suy nghĩ chuyện gì, thức thời rời khỏi người mẫu phi.

“Ái phi, ăn thịt bò a”. Tư Mã Ngung cảm thấy mình quả nhiên đã không quyết định sai, lưu Khiêm Nhi lại chỗ này là chính xác.

Cẩu nhân ngoan ngoãn há mồm để chủ nhân uy thức ăn.

“Đúng rồi, ái phi, lúc trẩm không ở đây, người có thể cùng Khiêm Nhi đi dạo trong ngự hoa viên”. Tư Mã Ngung biết hắn rất muốn ra ngoài tản bộ.

“Cám ơn”. Cẩu nhân cảm kích nói, mười năm qua hắn ở trong Phu Hoa điện thật sự cảm thấy buồn tẻ.

Tư Mã Khiêm vừa ăn vừa dùng sức đá Mộ Dung.

Sau bữa tối, tuy rằng hôm đó không phải đêm trăng tròn, nhưng Tư Mã Ngung vẫn dẫn thê nhi cùng nô lệ đến ngự hoa viên ngắm trăng, Lý Trường An phụ trách kéo Mộ Dung.

28. Chương 28

CHƯƠNG 28

Trong Ngự hoa viên, Tư Mã Ngung và cẩu nhân ngồi dưới đình ngắm trăng.

Tư Mã Khiêm mang theo Mộ Dung vui đùa bên phiến đá, còn Lý Trường An thì cùng đám người hầu phụng mệnh chờ ngoài đình.

“Ái phi, có phải người rất hận trẩm không?”. Tư Mã Ngung trải qua một phen đấu tranh tư tưởng, quyết định đi thẳng vào vấn đề.

“Ngung, người muốn nghe nói thật hay nói dối?”. Nếu chủ nhân nguyện ý nghe nói thật, hắn cũng nguyện ý nói ra tâm tư của mình.

“Vậy người hãy nói thật đi, đã hơn mười năm, vậy là đủ rồi, không cần nói dối nữa”.

“Đúng vậy, ta hận người, hận không thể một đao giết chết người, sau đó thì tự sát. Mười năm qua, mỗi ngày ta đều sống trong sợ hãi, không biết khi nào sẽ bị người tra tấn hay cường bạo, với bất luận kẻ nào, ta đều phải biểu hiện như cẩu, vẫy đuôi mừng chủ. Ta đánh mất tất cả tôn nghiêm làm người, ta vĩnh viễn nhớ rõ đêm hôm đó, bị người đoạt đi lần đầu của mình như thế nào?”. Cẩu nhân nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Húc Nhi, người biết không, năm đó trẩm cũng rất hận người, thân tổ mẫu thế nhưng chưa bao giờ chiếu cố ta mà lại đối xử với người như trân bảo, một hài đồng ba tuổi tầm thường cố gì lại được phong hầu, có thể nhiều năm ở trong cung vua. Thế nhân chỉ biết đến An Lạc Hầu, không biết đến thái tử, trẩm hận người đã đoạt hết vinh quang của trẩm”. Tư Mã Ngung lạnh nhạt nói.

“Năm đó sau biến cố, khi người mang ta ra khỏi mật thất dưới giường thái hậu, người đã có thể giết chết ta, nhưng người không làm, bởi vì người cho rằng giết người bất quá chỉ là đầu rơi xuống đất, cho dù là lăng trì thì cũng chỉ đau hai ba ngày mà thôi, chỉ có hành hạ ta mới có thể giải được mối hận trong lòng người, phải không?”. Hắn đã bình tĩnh lại.

“Đúng, trẩm vốn cho là như vậy, nhưng vô luận tra tấn người thế nào, trẩm cũng không cảm thấy thỏa mãn, hơn nữa trẩm sợ người thoát khỏi trẩm, vì thế trẩm ngược đãi người gấp bội, hy vọng người sẽ thật tình khuất phục dưới chân trẩm, nhưng người chưa từng”.

“Đôi khi trẩm cảm thấy đau lòng, muốn đối xử với người thật tốt, nhưng tôn nghiêm của trẩm không cho phép, trẩm tự nói với mình: trẩm oán hận người, không hề yêu người. Ý đồ hủy diệt kia xuất hiện trong đầu khi người sung sướng tiếp nhận phân thân của Quán Quân Hầu, trẩm hận không thể thao chết người, nhưng khi thấy người chết ngất, đổ máu không ngừng, trẩm rất sợ hãi và hối hận”.

“Trẩm đã giẫy dụa, không chịu thừa nhận là yêu người. Về sau lúc thì trẩm lấy lòng người, lúc thì lại tra tấn người, mãi đến khi trẩm biết người thà chịu đòn chứ không chịu nói cho trẩm sự thật. Trẩm liền tự nhủ, không thể lừa gạt chính mình được nữa, tôn nghiêm của hoàng đế là cái gì? Trẩm nói cho người, trẩm yêu Từ Húc”. Tư Mã Ngung dừng cảm nói ra lời nói mà y đã chất chứa trong lòng nhiều năm.

“Có nghĩa là việc này không phải một trò chơi, mà là sự thật? Bây giờ người đang bày tỏ với ta sao?”. Cậu nhân cảm thấy bối rối.

“Vậy người sẽ làm ái nhân của trẫm chứ?”. Tư Mã Ngung mặt dày hỏi, chờ mong đáp án của hắn.

“Ta thật sự không biết, trước mắt ta chỉ muốn làm mẫu thân của Khiêm Nhi thôi, có thể chứ?”. Cậu nhân đối với lời bày tỏ của hoàng đế chỉ cảm thấy trong lòng rối bời.

“Đương nhiên có thể, trẫm sẽ khiến người toàn tâm toàn ý yêu trẫm, nhất định là như vậy”. Tư Mã Ngung phi thường cao hứng, Khiêm Nhi là hoàng nhi của trẫm, nguyện ý làm mẫu thân Khiêm Nhi, tức là làm hoàng hậu của trẫm.

“Vậy bây giờ ta có còn là nô lệ nữa không?”. Hắn hỏi.

“Dĩ nhiên là không”. Tư Mã Ngung vội vàng phủ nhận.

“Đây chính là người nói nha, quân vô hý ngôn”. Cậu nhân nở nụ cười.

29. Chương 29

CHƯƠNG 29

Đại Minh cung Quang Hoa điện, trong phòng ngủ của hoàng tử, Từ Húc đang giảng thiên tự văn.

“Thiên địa huyền hoàng, vũ trụ hồng hoang, nhật nguyệt doanh trắc, thần túc liệt trượng”. Tư Mã Khiêm từ cách mẫu phi đọc chậm rãi bốn câu, sau mấy lần đọc nhầm, bây giờ đã có thể lanh lảnh đọc thuộc lòng, hơn nữa còn ngâm nga trẫm bổng, Từ Húc càng thêm tán thưởng.

“Mẫu phi, bốn câu này có nghĩa là gì?”. Tư Mã Khiêm nghi hoặc hỏi.

“Thiên địa huyền hoàng, vũ trụ hồng hoang, chỉ bầu trời là màu đen, đất là màu vàng, mà vũ trụ mờ mịt đến khôn cùng”. Từ Húc một bên nghĩ đến chuyện Tư Mã Ngung tối hôm qua, một bên giải thích cho Tư Mã Khiêm. Cả đêm vừa rồi trần trọc, lúc này hắn hơi mệt.

“Mẫu phi, vậy cái gì gọi là thiên địa vũ trụ”. Đầu Khiêm Nhi nhoáng lên một cái.

“Cái này muốn nói đến chuyện Bàn Cổ khai thiên lập địa. Thật lâu trước đây, mọi thứ còn chưa xuất hiện, cái gì cũng không có, chỉ có một đoàn khí hỗn độn tồn tại, Bàn Cổ chính là từ nơi này sinh ra, hắn mở to mắt, phát hiện chung quanh là một mảnh tối đen, ẩm ướt, không khí ngột ngạt làm hắn bị đè nén, hắn giãy dụa muốn xé mở đoàn hỗn độn này, dưới một phen quyền đấm cước đá của hắn, hỗn độn khí bắt đầu vỡ tan, dòng khí bên trên bay lên phía trước, biến thành trời, thiên ngoại đó là vũ trụ, dòng khí bên dưới lại chìm xuống, biến thành đất”. Bình thường lão sư sẽ không giải thích chuyện này, nhưng Từ Húc rõ ràng không ủng hộ việc chỉ biết ngồi ngâm nga.

“Ngày đó có tiên nhân sao? Cái gì là... thiên tử?”. Khiêm Nhi tiếp tục đặt câu hỏi.

“Truyền thuyết thì hắn là vậy, trên trời cũng có triều đình, phụ hoàng người là do trời sai xuống trị vì thiên hạ vạn quốc cửu châu, cho nên xưng là thiên tử, nhưng nếu thiên tử chỉ biết làm chuyện xấu, không yêu mến dân chúng, thì thiên đình sẽ cử người khác tới trị vì, Thái tổ hoàng đế bởi vì lúc trước tôn kính thiên đình, nên mới trở thành thiên tử, vì vậy Khiêm Nhi phải biết kính thiên”. Từ Húc nghĩ thầm, phụ tử các người sẽ đối tốt với nô lệ, nếu có giáo dục.

“Mẫu phi, vậy thái tử lương thiện, trên trời có cho hắn tiếp tục làm thái tử không?”. Tư Mã Khiêm tức giận nói, xem ra rất oán hận thái tử.

“Khiêm Nhi, mẫu phi cho tới bây giờ chưa thấy qua thái tử, nhưng hắn mới tám tuổi, nếu quả thật hắn lớn lên mà lương thiện, ta tin tưởng phụ hoàng người chắc chắn sẽ để hắn tiếp tục làm thái tử. Thái tử là người sẽ nối ngôi hoàng đế, việc này là điều căn bản, nếu trái căn bản, đối với bất luận kẻ nào cũng không phải chuyện tốt, nhưng mà Khiêm Nhi à, người không nên căm thù thái tử, hắn là huynh trưởng của người, hắn có sai lầm, người phải nên giúp đỡ hắn sửa đổi, biết không?”. Từ Húc nghĩ thầm, nói thì nói như vậy, nhưng nếu thái tử thật sự đuổi tận giết tuyệt, chẳng lẽ phải ngồi chờ chết sao? Để vương gia huynh đệ cùng tàn

sát một mắt một còn? Hắn không muốn, cũng may mắn là thái tử và Khiêm Nhi còn trẻ, hắn có thể hàn gắn cảm tình của bọn họ lại.

“Mẫu phi, người không hiểu rõ thái độ làm người của hắn, hắn xấu lắm”. Tư Mã Khiêm nói.

“Được rồi, tiếp tục học đi, học xong sẽ đến ngự hoa viên ngắm cá, thích không?”. Từ Húc không hiểu rõ, thấy đứa con không vui, vì thế nghĩ biện pháp chọc cười hắn.

“Khiêm Nhi thích”.

“Nhật nguyệt doanh trắc, thần túc liệt trường, là chỉ thái dương có mọc có lặn, ánh trăng có khuyết có tròn, có thể che kín vũ trụ khôn cùng”.

“Mẫu phi, hai câu này Khiêm Nhi có thể trải nghiệm từ cuộc sống hằng ngày, không cần phải giải thích”. Tư Mã Khiêm kỳ thật rất thông minh.

“Được rồi, vậy chúng ta bắt đầu viết chữ”. Từ Húc nắm lấy tay Khiêm Nhi, bắt đầu chỉ dẫn hắn viết từng chữ.

30. Chương 30

CHƯƠNG 30

Từ Húc giảng bài xong, ra lệnh cho hai cung nhân dẫn Tư Mã Khiêm đến ngự hoa viên xem cá chép, cũng phân phó tiểu lễ tử chờ Tư Mã Ngưng về rồi bẩm báo với y.

Khiêm Nhi vốn muốn mang Mộ Dung xuất môn, lại bị mẫu phi trừng mắt, đành phải ngoan ngoãn buông dây thừng. Hiện đang ngồi bên cạnh ao, nhìn các loại cá chép chơi đùa.

“Khiêm Nhi, muốn cho cá con ăn điểm tâm không?”. Hắn biết Khiêm Nhi chỉ mới năm tuổi, nhưng lại rất thành thạo, bởi vì trong cung thường bị các hậu phi khác và hoàng tử khi dễ, nên đã tạo ra tính tự lập, nhưng bây giờ đã có hắn bảo hộ Khiêm Nhi, cho nên nó vẫn giống một đứa trẻ.

“Muốn nha, ngư ngư thực đáng yêu”. Khiêm Nhi tươi cười sáng lạn.

“Nhớ rõ phải nghiền nhỏ một chút rồi mới ném xuống hồ”. Từ Húc tiếp nhận điểm tâm từ tay cung nhân, đưa cho Khiêm Nhi.

“Khiêm Nhi đã biết”. Sau khi rải điểm tâm xuống hồ, bảy cá đều bơi tới thưởng thức.

Lúc này có hai người mặc trang phục hoa lệ đi tới, phía sau bọn họ có một đoàn cung nhân hầu hạ, Tư Mã Khiêm vừa thấy bọn họ, vẻ mặt liền biến sắc, đầu lập tức cúi thấp xuống, tựa vào Từ Húc.

“Thái tử, chính là tiểu tạp chủng này đã hướng phụ hoàng cáo trạng, làm mẫu phi nương nương ta bị phạt, từ phi giáng xuống tần, điện hạ phải ra mặt giúp ta”. Nhị hoàng tử – Tư Mã Cần chỉ vào Khiêm Nhi nói.

“Nhị đệ yên tâm, ta thấy hắn không phải quận vương mà đã có thể ở trong cung hoành hành ngang ngược, nhìn thấy ta cũng dám can đảm không hành lễ, người đâu, mau giải hắn lại đây, ta muốn dạy hắn cái gì gọi là tôn ti”. Hoàng thái tử – Tư Mã Hiền phân phó cung nhân, thái độ kiêu ngạo, hoàn toàn không nhìn ra sự tồn tại của Từ Húc.

“Bản cung đang ở đây, các người dám làm càn, mau lui xuống”. Cung nhân đang muốn tiến lên, lại bị hắn lớn tiếng quát lui.

“Người cho mình là ai, người chỉ là con cháu bên người Thánh Thượng, là một kẻ ti tiện, người đừng tưởng rằng câu dẫn được phụ hoàng là có thể trách cứ thái tử điện hạ”. Tư Mã Cần thấy cung nhân bị khí thế trên người hắn phát ra dọa lui, vì thế đứng ra lớn tiếng chỉ trích.

“Bản cung là quý nhân của Thánh Thượng, tức là mẫu phi nương nương của các người, nói đến cấp bậc lễ nghĩa trong cung, cho dù là thái tử cũng phải đến thỉnh an bản cung trước, sau đó Khiêm Nhi mới thỉnh an thái tử. Về phần người, hắn là Hiền Nhi đi, người cũng không tước vị, mặc dù lớn tuổi hơn Khiêm Nhi,

nhưng cũng không nên chỉ điểm hấn thỉnh an, hiểu chưa Hiền Nhi? Bản cung hỏi người, người nói Khiêm Nhi là tiểu tạp chủng, có phải cũng đang phỉ báng chính phụ hoàng người không, người đã biết tội chưa?”.

“Phải không? Mẫu phi nương nương, nhưng phụ hoàng vẫn chưa chính thức hạ chỉ sắc phong người, bởi vậy ta không cần hành lễ với người”. Tư Mã Hiền cười lạnh nói.

“Thật sự không cần hành lễ sao? Trẫm lại không cho là như thế, con của trẫm thật sự là có hiếu, huynh hữu đệ cung, đại ca vì giúp Nhị đệ mà lên tiếng khi dễ Tam đệ, Nhị đệ lại vì ủng hộ đại ca, không tiếc ngỗ nghịch mẫu phi, quả thực là làm phản”. Tư Mã Ngung dẫn Lý Trường An đột nhiên từ phía sau bước đến, huynh đệ Tư Mã Hiền cùng đám cung nhân nhất loạt quỳ xuống, không dám hé răng.

“Ái phi, trẫm vừa mới nghe được đứa con đang nói tiểu tạp chủng, vì thế không quấy rầy, nhưng bọn họ muốn nói chuyện gì, càng lúc càng quá phận. Ở trước mặt ái phi, muốn giáo huấn quận vương. Không có thánh chỉ của trẫm, đừng nói là thái tử, cho dù là hoàng hậu cũng không dám xằng bậy”. Tư Mã Ngung dường như cho bọn họ là không khí, xoay người ngồi xuống bên cạnh Từ Húc.

“Ngung, nếu như người không ở đây, có thể thái tử gia cũng muốn nhất tịch giáo huấn bản cung, đứa con người sinh ra thật sự là ‘hiếu thuận’ nha”. Từ Húc xem ra đã thật sự tức giận.

“Vậy ái phi thay trẫm giáo huấn bọn hấn”.

“Hai tiểu bảo bối này đều là con của người, Khiêm Nhi mới là con của ta, chính người mới phải giáo huấn bọn nó, ta và Khiêm Nhi qua bên kia ngắm hoa”.

“Khiêm Nhi muốn lưu lại làm bạn phụ hoàng, mẫu phi, có thể chứ?”. Tư Mã Khiêm kỳ thật muốn xem phụ hoàng trừng phạt bọn họ như thế nào.

“Được rồi”. Hấn rõ ràng biết ý đồ của Khiêm Nhi, nhưng lại không có ý ngăn cản, cái này gọi là nhân thiện bị người khi, mã thiện bị người kỵ, cho nghiệp chương này làm thái tử, không bằng để Khiêm Nhi làm thái tử đi, hấn đột nhiên lại có ý nghĩ này.

31. Chương 31

CHƯƠNG 31

Từ Húc cùng với hai cung nhân đi về phía sau ngắm hoa. Sắc mặt Tư Mã Ngung trở nên âm trầm, không nói một lời, nhìn hai đứa con đang quỳ trên mặt đất.

Tư Mã Hiền bày ra bộ dáng chẳng hề để ý, nhưng Tư Mã Cần lại hoảng sợ như chó nhà có tang, còn Tư Mã Khiêm thì ở một bên vui sướng khi thấy hai người bọn họ gặp họa, đều là huynh đệ cùng một người sinh ra mà lại xem nhau như cừ nhân, Tư Mã Ngung nhìn thấy mà như nuốt vào quả đắng.

“Phụ hoàng, nhi thần thật sự biết sai rồi, không cần nô khí hại long thể, tội của nhi thần có muôn lần chết cũng không thể chuộc lại được”. Tư Mã Cần lệ rơi đầy mặt, khóc không thành tiếng, giống như một hiếu tử, bởi vì biết thái tử sau lưng có hoàng hậu cùng ngoại tổ bảo hộ, mà chính mình cùng phụ hoàng công nhiên đối kháng, cũng không có ưu đãi gì.

“Vậy Hiền Nhi có chuyện gì muốn nói với phụ hoàng không?”. Tư Mã Ngung dùng ngữ khí ôn hòa hỏi.

“Cần Nhi lại bên cạnh trẫm ngồi xuống, Hiền Nhi tiếp tục quỳ, trẫm cùng với huynh đệ các người nói đạo lý, sau đó mới quyết định xử phạt sai lầm của các người như thế nào”. Tư Mã Hiền không hề phản ứng, sắc mặt phụ hoàng cũng không hề giận.

Tư Mã Cần ngồi xuống, vươn tay nhỏ nắm lấy mu bàn tay phụ hoàng, giống như đang trấn an phụ hoàng.

“Trẫm biết mình có thể là một đế vương hoàn mỹ, nhưng tuyệt đối không phải một phụ thân tốt. Các người đều còn trẻ, Hiền Nhi tám tuổi, Cần Nhi bảy tuổi, Khiêm Nhi năm tuổi, phải cần trẫm quan tâm nhiều hơn, Cần Nhi, người thường nói Tam đệ là tạp chủng, chẳng lẽ người có chứng cứ chứng minh Khiêm Nhi không phải huyết mạch của trẫm sao? Trẫm rất muốn biết”. Tư Mã Ngung cư nhiên công khai thừa nhận chính mình dạy con vô phương.

“Cần Nhi là nghe mọi người trong cung mắng Tam đệ là tạp chủng”. Tư Mã Cần thành thật thừa nhận mình không có chứng cứ gì.

“VẬY nếu trăm lệnh người trong cung mắng Cần Nhi là tạp chủng, chẳng lẽ người thật sự không phải do trăm sinh ra sao? Nếu mẫu phi người chết đi, trăm đem người giao cho mẫu phi khác nuôi nấng, nhưng nàng lại không tốt với người, người trong lòng sẽ nghĩ như thế nào? Cần Nhi phải đặt mình vào hoàn cảnh của Khiêm Nhi mà ngẫm lại. Các người hiện tại không có nửa điểm tình cảm, trăm không thể hoàn toàn trách cứ các người, nhưng trăm hy vọng các người từ giờ khắc này quên đi ân oán trước kia, tuy rằng rất khó khăn, nhưng cũng không phải một hai canh giờ là làm được, trăm hy vọng các người sẽ thực lòng với nhau, không cần lừa gạt trăm, các người có nguyện ý không?”

“Cần Nhi nguyện ý”. Tư Mã Cần nghĩ thầm, lời nói phụ hoàng có đạo lý.

“Khiêm Nhi cũng nguyện ý, nếu như Nhị ca không khi dễ Khiêm Nhi”. Tư Mã Khiêm thành thực nói.

“Cần Nhi, nếu về sau có người khi dễ Khiêm Nhi, người phải bảo hộ hắn, không cùng người khác thương tổn hắn”. Tư Mã Ngung đem tay hai huynh đệ đặt cùng một chỗ.

“Phụ hoàng, Cần Nhi sẽ không”. Tư Mã Cần xem ra là thật tâm.

“Tốt lắm, một mũi tên rất dễ dàng bị bẻ gãy, nhưng nếu các mũi tên cột vào cùng nhau sẽ khó có thể bẻ gãy, liệt tổ liệt tông truyền xuống giang sơn, sớm hay muộn có một ngày, một trong các người sẽ phải kế thừa, nhưng ai kế thừa để vị của trăm cũng đều cần đến sự phụ trợ của huynh đệ, xã tắc mới có thể yên ổn. Trăm có chết cũng sẽ không tha thứ cho các người nếu các người dám đối đầu nhau, Hiền Nhi, người nghe được lời trăm nói không?”. Tư Mã Ngung bắt đầu hướng thái tử thuyết giáo.

“Phụ hoàng, nhi thần nghe rõ, nhưng nếu quả thật có người muốn cướp đoạt tước vị thái tử của nhi thần, nhi thần không tiếc cùng bọn hắn một mất một còn”. Tư Mã Hiền lãnh đạm nói.

“Trăm nói cho người biết, nếu người làm tốt, người khác sẽ không đoạt được, trăm cũng sẽ không tha thứ cho người đoạt đi, nhưng nếu người không đạt yêu cầu của trăm, vậy trăm cũng chỉ còn cách phế truất thái tử. Nếu quả như thế, người chẳng lẽ bức vua thoái vị, không tiếc phụ tử thương tàn?”. Tư Mã Ngung giận tím mặt quát.

Tư Mã Hiền cười không ngớt, khiến cho y nổi trận lôi đình.

32. Chương 32

CHƯƠNG 32

“Quân xử thần tử, thần bất tử bất trung. Phụ xử tử vong, tử bất vong bất hiếu, đạo lý này, nhi thần hiểu được”. Tư Mã Hiền kiệt ngạo bất tuân nói.

“Súc sinh, người nói lời này đến tột cùng là có dụng ý gì? Trăm sao lại muốn giết người, hử độc không ăn nhân, người là cốt nhục của trăm, chỉ cần người không có ác tâm, người phạm sai chuyện gì, trăm đều có thể bao dung”. Tư Mã Ngung vô cùng đau đớn.

“Phụ hoàng năm đó sắc phong Đông Cung cho nhi thần, nguyên lai chỉ là kế sách tạm thời, hiện tại ngoại tổ nhi thần ốm đau liệt giường, nhi thần cũng không có giá trị, có phải hay không nhi thần phải sớm hướng phụ hoàng từ giả tước vị hoàng thái tử, để phụ hoàng sắc lập cho tiểu tạp chủng kia?”. Tư Mã Hiền tức giận, chất vấn Tư Mã Ngung.

“Những lời nói thật tâm cũng đã nói rồi, nếu người có lòng nhân ái hiếu dễ, dù người có là ngoại tôn của Trần Kính Văn trăm cũng mặc kệ, trăm sẽ thủy chung đối đãi người như trước. Người là con trưởng của trăm, Đông Cung của người là do trăm ban cho, trách nhiệm của người là phải tận trung tận hiếu với trăm, chứ không phải cả ngày chỉ biết nghĩ mưu kế giết hại huynh đệ để bảo vệ địa vị của chính mình”. Tư Mã Ngung nhìn đứa con, cảm thấy nó cùng với Lệ thái tử và Ẩn thái tử trước đây không khác biệt mấy. Vì hoàng thất an bình, vì tương lai của y, vì Húc Nhi, y phải giải quyết thích đáng việc này, giang sơn xã tắc tuyệt đối không thể giao phó cho người này.

“Nhi thần trước đây có xem sử sách, chuyện Lệ thái tử ít nhiều có hiểu được”. Hán Vũ Đế lúc tuổi già đa nghi, nghi kỵ thái tử cùng Vệ hoàng hậu âm mưu tạo phản, rốt cục bị gian thần cấu hại, cuối cùng Vệ hoàng hậu cùng thái tử khởi binh phản kháng, sau đó vì bại trận mà tự sát.

“Trẫm vừa rồi nói nhiều đạo lý như vậy, ngươi mắt diếc tai ngơ, bây giờ còn tự so với Lệ thái tử, vậy cứ cho trẫm là Hán Vũ Đế đi, mẫu hậu ngươi là Vệ Tử Phu đi. Nghịch tử, trẫm hôm nay phải giáo huấn ngươi, Trường An, mang gia pháp lại đây”. Tư Mã Ngung giận dữ rống lên.

“Lão nô tuân chỉ”. Lý Trường An thấy hoàng đế muốn giáo huấn thái tử, suy nghĩ có nên bẩm báo cho hoàng hậu hay không, cuối cùng quyết định không can thiệp.

“Tùy tiện, cho dù đánh chết nhi thần, nhi thần cũng sẽ không hướng phụ hoàng nhận lỗi, vì nhi thần không phạm sai lầm”. Tư Mã Hiền không hề e ngại.

“Cần Nhi, ở trên chẳng kiêu, thì cao mà không nguy; gìn giữ có độ, thì đầy mà không tràn. Cao mà không nguy là cái để giữ ngôi sang lâu dài. Đầy mà không để tràn là cái để giữ mãi sự giàu, giàu sang chẳng lìa người thân của mình, đây là ‘Hiếu Kinh’ đức hiếu của Chư Hầu, thái phó hẳn đã từng giáo thụ, ngươi đợi giải thích cho Khiêm Nhi”. Tư Mã Ngung quyết định tạm thời không để ý đến thái tử.

“Cần Nhi biết, thái phó xác thực đã từng dạy, chỉ hận nhi thần không có ghi tạc trong lòng”. Tư Mã Cần kính cẩn trả lời phụ hoàng.

“Ngươi nếu biết mình sai lầm, trẫm lần này tha cho ngươi. Ngày mai, trước hoàng hôn ngươi phải chép năm phần Hiếu Kinh, sau đó tự mình đem bốn phần đưa cho huynh trưởng cùng bọn đệ đệ, giúp mọi người cùng nhau học tập cái gì gọi là hiếu đạo? Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng, ngươi phải nhớ kỹ”. Tư Mã Ngung đã hạ quyết tâm, phải tận tâm bảo toàn đứa con này, không thể để hấn giống Lý Nguyên Cát đệ nhị.

“Cần Nhi biết tội, từ nay về sau nhất định sẽ thay đổi, hiếu thuận phụ hoàng, hữu ái huynh đệ, tuyệt đối không dám trái ý phụ hoàng”. Tư Mã Cần thấy việc thái tử bị phế chỉ là chuyện sớm hay muộn. Phụ hoàng đã dùng Hiếu Kinh chỉ cho mình, chỉ cần không cùng thái tử kết đảng, thì hấn vẫn là hoàng tử, có thể tiếp tục hưởng vinh hoa phú quý. Hấn có thể không thuận theo sao?

“Tư Mã Cần, ngươi thật đúng là gió chiều nào theo chiều ấy, gió thổi bên kia liền theo bên kia, ngươi tương lai không cần hối hận vì hôm nay đã sai lầm”. Tư Mã Hiền đối với việc Tư Mã Cần phản bội, hận đến thấu xương, còn mở miệng uy hiếp nếu sau này mình làm hoàng đế sẽ trả thù.

“Tốt lắm, Cần Nhi, trở về nói cho mẫu phi của ngươi, lễ vạn thọ trẫm năm nay sẽ khôi phục tước vị của nàng, không cần sợ hãi”. Tư Mã Ngung quyết định cho hấn một cơ hội.

“Nhi thần cảm tạ long ân phụ hoàng”. Thái tử, phụ hoàng của chúng ta anh minh thần võ ra sao? Ngươi chỉ là một đứa nhỏ, chẳng lẽ thật sự có thể đi lên để vị sao? Ta cũng không muốn vì lời hứa phong ta thành Thân Vương kia mà bị mất vinh hoa phú quý cả đời, nói không chừng phụ hoàng còn có thể lập ta là thái tử nha.

33. Chương 33

CHƯƠNG 33

Từ Húc hái rất nhiều hoa, dự định dùng để trang trí phòng ngủ, lại lo lắng Tư Mã Ngung đối bọn nhỏ nghiêm khắc, tuy rằng bọn họ thật sự kiêu ngạo, nhưng hẳn là phải chậm rãi dạy dỗ, bởi vậy hấn lại đi vòng qua hồ cá chép.

“Cần Nhi tham kiến mẫu phi nương nương, thỉnh mẫu phi tha thứ Cần Nhi vừa rồi vô lễ, Cần Nhi về sau sẽ hiếu thuận mẫu phi, cùng Tam đệ hòa thuận, sẽ không làm cho phụ hoàng lo lắng”. Tư Mã Cần thể nhưng quỳ trên mặt đất, thái độ thành khẩn nói.

“Ân, mẫu phi sẽ không để ý chuyện vừa rồi”. Từ Húc bị lời nói của Tư Mã Cần dọa tới mức trợn mắt há hốc mồm, vừa mới đây còn cả gan lấp miệng mình, hiện tại lại giống hiếu tử. Một lát sau hấn mới hoàn hồn nâng Tư Mã Cần dậy.

“Cám ơn mẫu phi”. Từ Mã Cần nhu thuận nói.

“Mẫu phi, Nhị ca nói muốn đem đế mền của hần đưa cho Khiêm Nhi”. Từ Mã Khiêm khoái trá khoe với Từ Húc, xem ra đã quên Từ Mã Cần lúc trước đối đãi với mình như thế nào.

“Mẫu phi thấy các người huynh đệ hòa hảo thật cao hứng nha”. Từ Húc tự đáy lòng nói, sờ sờ đầu Khiêm Nhi.

“Ái phi, người mang Cần Nhi và Khiêm Nhi hồi cung trước, trẫm sẽ trở về sau”. Từ Mã Ngung đang chờ Lý Trường An mang gia pháp đến. Đó là một cây mộc thước mà Cao Tông đã dùng để trừng phạt hoàng thất phạm sai lầm, hay để hoàng thái hậu dùng để trừng phạt ấu đê, bất quá cũng không thường dùng, chỉ có phạm phải lỗi nghiêm trọng mới mang ra.

“Bẩm Thánh Thượng, gia pháp đã mang đến”. Lý Trường An cuối cùng cũng trở về, quỳ trên mặt đất, dâng mộc thước, phía sau cung nhân cũng đang đặt ghế.

“Dem súc sinh kia áp lên đi”. Từ Mã Ngung một tay tiếp nhận gia pháp, phân phó cung nhân.

“Ngung, Hiền Nhi còn trẻ, nên chậm rãi quản giáo, không cần sinh khí, không cần đem gia pháp lại đâu”. Từ Húc như thế nào không biết tính tình của hoàng đế, nếu thái tử tiếp tục không chịu nhận lỗi, hần sợ Từ Mã Ngung sẽ đánh chết thái tử.

“Tiện nhân, không cần người giả mù sa mưa, ta không cần người khác thương hại, ta tự mình đến”. Từ Mã Hiền đứng lên, đem quần cởi, sau đó ghé vào băng ghế, nâng mông lên.

“Súc sinh, người còn dám vô lễ với mẫu phi, ai cũng không được vì hần cầu tình. Người thật to gan, không hổ là con trẫm”. Từ Mã Ngung nâng gia pháp, đánh một quyền thật mạnh xuống.

“Phụ hoàng vì tiện nhân và tạp chủng kia mà giết hại thái tử, thái tử Cao hoàng đế, Thái Tông hoàng đế... các người trên trời có linh thiêng hãy nhìn xem”. Từ Mã Hiền cư nhiên không xin tha, còn can đảm khiêu khích Từ Mã Ngung.

“Nếu quả liệt tổ liệt tông trên trời có linh thiêng, nhìn thấy trẫm hiện tại ra sức đánh người không cười súc sinh, nhất định cảm thấy thật vui mừng. Người còn khí lực nói chuyện như vậy, xem ra là do trẫm đánh nhẹ, nên người mới không biết tốt xấu lấy liệt thánh đến áp trẫm”. Từ Mã Ngung tăng thêm lực đạo, rất nhanh liền đem thái tử đánh đến ửng đỏ.

Thanh âm ‘ba ba’ không ngừng vang lên, Từ Mã Hiền đau đến xanh cả mặt, không muốn khóc, lại không muốn cầu xin tha thứ.

“Súc sinh, người là muốn trẫm đánh chết người phải không? Người nói đi”. Từ Mã Ngung vừa nói vừa liên tục hạ đòn.

“Ngung, quên đi, không cần đánh nữa”.

“Khiêm Nhi van cầu phụ hoàng, tha cho thái tử, hần tuy rằng hư hỏng nhưng vẫn là đại ca của Khiêm Nhi”.

“Cần Nhi cũng van cầu phụ hoàng”.

“Nô tì thỉnh Thánh Thượng đánh chết Hiền Nhi, dù sao sau này hần cũng bị người khác giết chết, không bằng hiện tại chết trong tay Thánh Thượng, Thánh Thượng là phụ hoàng của hần, hần chết cũng không oán, nô tì thỉnh cầu Thánh Thượng ban thưởng hần một ân huệ”. Hoàng hậu nghe được cung nhân bẩm báo, vội vàng chạy tới.

“Hoàng hậu, trẫm hỏi người, người thân đứng đầu Lục cung, ngày thường quản giáo thái tử như thế nào? Súc sinh này thực mất tôn nghiêm, ngộ nghịch phạm thượng, trẫm đối với mẫu tử các người thực thất vọng, hiện tại người đem súc sinh này mang về cung hảo hảo giam lại, từ hôm nay trở đi hậu cung sự vụ không cần người xen vào nữa, trẫm sẽ ủy thác người khác, người chuyên tâm giáo dưỡng thái tử đi”. Từ Mã Ngung giao gia pháp cho Lý Trường An.

“Thánh Thượng định phế bỏ mẫu tử chúng ta sao?”.

“Nếu trẫm có ý này, đến lúc đó tự nhiên sẽ phái Trường An đi tuyên chỉ, hoàng thái hậu đang lễ Phật ở Ngũ Thai sơn sẽ sớm hồi kinh, trẫm sẽ cùng mẫu hậu thương lượng việc này sau, đến lúc đó mới có quyết định, không cần nói nhiều, lui ra”.

“Nô tì cáo lui”. Hoàng hậu trừng mắt nhìn Từ Húc, sau đó sai người nâng thái tử đã muốn bất tỉnh trở về.

34. Chương 34

CHƯƠNG 34

Sau bữa tối, Từ Mã Cần tiếp tục ngồi trước án thư, cố gắng sao chép Hiếu Kinh, Từ Mã Khiêm thì đang mài mực ở bên cạnh.

Từ Mã Ngung vì bồi dưỡng tình cảm huynh đệ hai người họ, quyết định để Từ Mã Cần tạm thời lưu lại Quang Hoa điện, cùng Khiêm Nhi ở chung một phòng, Đức Phi rất cao hứng, bởi vì đứa con được hoàng đế yêu thương, đồng nghĩa với việc mình sẽ được khôi phục phi vị.

“Nhị ca, nô lệ của ta không tồi chứ”. Từ Mã Khiêm chỉ vào Mộ Dung bị trói dưới giường.

Từ Mã Cần buông bút, đi đến trước người Mộ Dung, cẩn thận kiểm tra các bộ vị của nô nhân, sau đó cầm lấy roi đặt bên cạnh, dùng sức đánh mông nó, ý bảo nó đứng lên, sau đó vươn tay sắp nhập cúc huyết nó, phát hiện bên trong nhét một viên trân châu.

Mộ Dung gần đây không được sung hạnh, đột nhiên bị ngón tay xâm nhập, nhưng cũng chỉ biết rên rỉ đứng lên.

“Khiêm Nhi, đây là cực phẩm tính nô a, chỉ tiếc trên người đều là vết roi”. Từ Mã Cần tuổi tác tuy còn trẻ, nhưng đã có kinh nghiệm xâm phạm nô lệ.

“Hắn nguyên bản là nam sủng của phụ hoàng, nhưng vì dám cướp đoạt trân châu của mẫu phi, nên phụ hoàng đã hung hăng trừng trị thối nô này, đó sau còn ban hắn cho Khiêm Nhi. Nhị ca cũng muốn giáo huấn hắn sao? Vậy không cần khách khí”.

“Vậy được, dù sao chỉ còn lại một phần chưa xong, Nhị ca sẽ dạy người một ít kỹ xảo, tuy rằng người tuổi còn ít, tạm thời không thể dùng”.

“Cảm ơn Nhị ca”.

“Tiện nô, lên giường đi, mau một chút”. Từ Mã Cần không ngừng phát tiên thúc giục Mộ Dung, lại quay sang nói với Khiêm Nhi:

“Người cũng ngồi lên giường”.

Từ Mã Cần bắt đầu cởi bào phục, Mộ Dung như đoán được chuyện gì đó mà mặt liền biến sắc.

“Người vốn là nam sủng của phụ hoàng, xem như mẫu thân của bốn hoàng tử, nhưng hiện tại người chính là nô lệ, bốn hoàng tử có thể sung hạnh người, người hẳn là cảm thấy cao hứng mới phải. Người thể nhưng may mắn có thể trước sau tiếp nhận long căn Thánh Thượng cùng ngọc khí của hoàng tử, xem như phụ tử đồng khoa nha”. Từ Mã Cần đi lên giường vuốt ve Mộ Dung, khiến y rên rỉ hai tiếng.

“Nhị ca, người đến tốt cùng đang làm chuyện gì vậy?”. Khiêm Nhi không rõ Từ Mã Cần có ý đồ gì.

“Tiến hành giáo dục vỡ lòng”. Từ Mã Cần cười *** đang trả lời đệ đệ.

“Chó hoang nằm úp sấp, hàm chứa ngọc khí quận Vương gia, hảo hảo hầu hạ. Người nếu dám xằng bậy, bốn hoàng tử sẽ cho người sống không bằng chết, nghe được không?”. Từ Mã Cần dùng sức đánh vào phần thân của Mộ Dung, khiến nó không ngừng rên rỉ.

“Sao lại cởi quần của ta nha?”. Mộ Dung chỉ phục tùng mệnh lệnh, làm cho Khiêm Nhi liếc mình giãy dụa.

“Khiêm Nhi nghe lời, không cần lộn xộn, để hắn làm”.

“Nhị ca, ta đã biết”.

Mộ Dung nuốt lấy cơn thịnh của Khiêm Nhi, thẳng đến gốc mới thôi.

“Nhị ca, tại sao ta lại cảm thấy rất hưng phấn nha”. Khiêm Nhi khoái hoạt nói cho Nhị ca, dù sao đây cũng là lần đầu.

“Đợi cho nơi đó của chảy ra bạch dịch thì coi như người đã lớn, có thể cho chúng ta con cháu hoàng thất. Đây là trách nhiệm mà chúng ta không thể trốn tránh”. Tư Mã Cần tận trách dạy cho đệ đệ.

“Vậy Nhị ca có bạch dịch không?”. Khiêm Nhi có điểm tò mò.

“Hắn phải chờ mấy năm nữa đi. Được rồi, Khiêm Nhi đã xong, hiện tại liền đến phiên Nhị ca. Tiện nò, buông ngọc khí quận Vương gia, mau sửa sang lại, nằm úp sấp, nâng mông lên”. Tư Mã Cần khẽ vuốt phân thân tráng kiện của mình, đã di truyền từ phụ hoàng, nên mai một sớm phát dục cũng là điều đương nhiên.

Mộ Dung hoàn thành mệnh lệnh xong. Tư Mã Cần ý đồ muốn lấy trần châu ra, đau đến khiến nó không ngừng giãy dụa.

“Khiêm Nhi, lấy roi đánh nó”. Tư Mã Cần không hề giận nói.

“Khiêm Nhi biết”. Tư Mã Khiêm đứng lên, lấy roi không ngừng quật vào lưng nó.

Nhiều lần vất vả, rốt cục cũng lấy được trần châu ra, Khiêm Nhi cũng đành chỉ quát, Tư Mã Cần lập tức đem ngọc khí cắm vào cục huyết nó, không ngừng tiến tiến xuất xuất.

“Khiêm Nhi, dùng sức cắn bã vai của hắn, làm cho hắn càng thích”. Tư Mã Cần ra lệnh cho Khiêm Nhi.

Mộ Dung không ngừng rên rỉ, thẳng đến khi Tư Mã Cần thỏa mãn xong mới đem trần châu nhét lại cục huyết của nó.

35. Chương 35

CHƯƠNG 35

“Húc Nhi, người biết không, trầm thực khó nghĩ, không thể làm cho thể hệ này phát sinh cốt nhục thâm biến, trầm phải bảo toàn con mình”. Tư Mã Ngung trần trụi nằm trên long sà, ôm lấy Từ Húc cũng đồng dạng, lo lắng nói. Vốn phù dung sớm tàn, đêm xuân thì ngắn, lý ra nên tận hưởng lạc thú trước mắt, không thể không sung ái hân.

“Ngung, người thật sự quyết định phế thái tử, không cho hắn sửa đổi sao?”. Hắn thấy Tư Mã Ngung chủ động nhắc tới, mới nói ra.

“Nếu không nhanh chóng phế truất, khó có thể bảo toàn tánh mạng Hiền Nhi, trầm nghĩ chỉ cần đợi mấy năm nữa, tất nhiên hoá từ trong nhà, hân hiện tại trong mắt không có trầm, tâm tư hân cũng chỉ có ngại vàng của trầm. Nếu quả thật hân bất trung, bất hiếu, bất nhân, trầm thật sự không bạc hôm nay bị chậm, ngày mai ngộ hại”. Tư Mã Ngung vô cùng đau đớn, tuy phụ tử thân tình tan vỡ, nhưng trong lòng cũng không chịu việc bị thái tử uy hiếp.

“Người chẳng lẽ không sợ chó cùng rứt giậu, hoàng hậu có thể ngồi nhìn thái tử bị phế sao?”. Từ Húc không muốn làm hoàng đế thất vọng, nhưng hoàng hậu có thể lực chống lưng, năm đó cung biến nên mới thành công, nguyên lai là vì lúc đó binh bộ thượng thư Trần Kính Văn phản chiến, nên Tư Mã Ngung mới sinh hai nữ nhân Trần gia làm thái tử phi. Hiện giờ hoàng hậu bị phế, tất nhiên sẽ không dễ dàng cho qua chuyện này.

“Nàng đương nhiên sẽ không, trầm đã có bộ thục, bọn họ trở mình còn không được nữa là, bất quá Húc Nhi phải cẩn thận đề phòng, trầm sợ nàng thừa dịp trầm không ở đây, lại gây khó dễ cho người. Trầm lập tức truyền chỉ, hai ngàn danh Vũ y vệ trong Đại Minh cung sẽ nghe người điều khiển”. Tư Mã Ngung trải qua mười năm điều binh khiển tướng, sớm đã không chế chặt chẽ quân quyền, Trần Kính Văn vì phong hàn nằm liệt giường, chỉ mấy đứa con có thể làm được việc gì? Trần Đăng đã sớm như gió trung chi chúc, sắp sửa tắt thở, hoàng đế cũng không lo lắng bọn họ, chỉ sợ có kẻ đâm sau lưng, bởi vậy Từ Húc phải đề cao cảnh giác.

“Vậy nếu hoàng hậu hạ chỉ truyền ta đến tắm cung của nàng, ta phải làm sao đây?”. Từ Húc nghĩ, cứ cho nàng là hoàng hậu đi, bất quá ta có thể không nghe theo mệnh lệnh của nàng sao?

“Húc Nhi vì như vậy mà sợ hoàng hậu sao? Nếu người vẫn là nô lệ thì sẽ, nhưng người hiện tại là ái nhân của trẫm, được chỉ định đứng đầu Lục cung, vừa rồi trẫm nghe người hét lớn: Bản cung ở đây, các người dám làm càn, lui ra. Nô tài đã sợ tới mức người ngã ngựa đổ, trẫm lúc ấy thật sự cũng có điểm sợ hãi nha”. Tư Mã Ngung cố ý trêu chọc Từ Húc.

“Ngung, ta là vì bảo hộ Khiêm Nhi, ta chỉ là một tiểu quý nhân, lúc đó thật sự là rất can đảm mới dám cùng thái tử của người đối địch”. Từ Húc từ khi được xóa bỏ thân phận nô lệ, mọi uy nghiêm của An Lạc Hầu khi xưa đều được khôi phục, cho nên mới có can đảm đối kháng với thái tử.

“Húc Nhi nguyên lai là hướng trẫm oán giận, trẫm ngày mai liền hạ chiếu tấn phong người là Lệ Hoàng quý phi, đảm nhiệm hết thấy sự vụ trong hậu cung, thẳng đến khi người trở thành một quốc gia chi mẫu mới thôi”. Tư Mã Ngung trong lòng cho rằng hắn vẫn cảm thấy mình là một nô lệ, tự tôn thế nhưng có thể khôi phục nhanh như vậy, nên y phi thường cao hứng.

“Người thật không biết hổ thẹn, ai muốn làm hoàng hậu của người chứ, ta chỉ muốn làm mẫu hậu của huynh đệ Khiêm Nhi mà thôi”. Từ Húc mạnh miệng nói, đã muốn từ mẫu phi lên cấp thành mẫu hậu mà cũng chưa chịu thừa nhận.

“Vậy người thật sự không thích trẫm một chút nào sao? Trẫm muốn nghe nói thật, nếu không nói ra, trẫm sẽ không cho người thỏa mãn”. Tư Mã Ngung khế cắn gáy hắn, tay không ngừng thăm dò khơi mào dục vọng của hắn.

“Hảo, ta thừa nhận là có một chút”. Từ Húc cảm thấy long căn của hoàng đế đã muốn ngẩng đầu, nhưng chỉ cọ xát ở ngoài tiểu huyết, không có đi vào, bởi vậy chỉ còn cách nói thật.

Tư Mã Ngung lật sấp Từ Húc lại, sau đó từ phía sau tiến công, bực một tiếng, long căn đã đi vào, hắn khẽ ngâm lên.

“Húc Nhi của trẫm, chỉ có người mới có thể thỏa mãn trẫm, trẫm về sau sẽ ban cho người một đứa nhỏ”. Tư Mã Ngung một bên trườn sát, một bên phát biểu tuyên ngôn độc sủng.

“Ngung, nhanh lên đi, ta thật sự không cần người quá mức thương tiếc, ta sớm quen người thô bạo rồi, người như vậy ta thực khó chịu”. Từ Húc không kiên nhẫn yêu cầu Tư Mã Ngung không cần thương hương tiếc ngọc, làm cho hắn lên cao trào.

“Nguyên lai trẫm nuôi lớn người, người lại muốn trẫm đối xử người thô bạo như thế sao, người nói xem a”. Tư Mã Ngung cười lớn, hoàn toàn dùng luật động.

“Buồn cười, người thực xấu, chính là có thể dùng dây thừng trói chặt tay ta từ từ, đương nhiên không phải quá mức như trước kia”. Từ Húc trải qua mười năm dạy dỗ, tiềm thức đã thích bị ngược đãi.

“Tốt lắm, đêm mai trẫm sẽ thỏa mãn Húc Nhi, nhưng đêm nay người phải thỏa mãn trẫm”. Tư Mã Ngung nói xong liền hung hăng va chạm, vào chưa được một nửa lại rời khỏi, sau đó lại đưa vào thật sâu, khiến hắn không ngừng thổ dốc.

Từ khi Tư Mã Ngung ôn nhu với Từ Húc, y đối với chuyện phòng the luôn tận lực kiềm chế, hiện giờ hắn yêu cầu thô bạo một chút, hoàng đế như hổ đói phác dương, không ngừng biến hóa tư thế, thao đến khi tiết mấy lần dương tinh mới bằng lòng buông tha hắn.

36. Chương 36

CHƯƠNG 36

Từ Húc đột nhiên bị đánh đau mà tỉnh lại.

“Ngung, tại sao người lại đánh ta?”. Từ Húc nhìn thấy Tư Mã Ngung đứng trước giường, tay cầm vật thể màu đen là trường mã tiên không sai, có điểm khó tin.

“Tiện nhân, người dám xưng hô tục danh của trẫm, thật sự là lớn mật, trẫm phải giáo huấn ngươi, chó hoang”. Từ Mã Ngung lớn tiếng quát mắng, sau đó roi như mưa quất xuống, trên người hắn lưu lại rất nhiều vết roi, hắn chỉ có thể ngồi xổm trên giường, dùng hai tay che chở đầu của mình.

“Húc Nhi làm sao vậy, gặp ác mộng sao?”. Từ Mã Ngung thấy hắn quần quai, cả người phát run.

“Nha, Ngung, ta vừa mới mơ thấy ngươi lấy roi da đánh Húc Nhi, thật đáng sợ”. Từ Húc ghé vào lòng Từ Mã Ngung khóc rống lên.

“Ngoan, không cần sợ hãi, chỉ là ác mộng, trẫm sẽ không dùng roi đánh ngươi, ngươi là tâm can bảo bối của trẫm, trẫm thật hối hận trước kia đã đối xử với ngươi như vậy, trẫm sẽ hảo hảo bồi thường cho ngươi, không cần khóc”. Từ Mã Ngung ôn nhu an ủi hắn.

“Ngung, ta không sao, đúng rồi, ta nhớ rõ trước lúc ngươi hỏi ta: Người ngoài trẫm sáp nhập đồ vật vào cục huyết ngươi, ngươi đều cho rằng không quan hệ sao? Có thể khoái trá tiếp nhận sao? Ta là nô lệ của ngươi, đương nhiên chỉ có thể đáp: đây là đương nhiên. Hiện tại ta không phải nô lệ, ta sẽ trả lời: ta sẽ không tiếp nhận của ai ngoài Ngung. Đáp án này ngươi có vừa lòng không?”. Hắn rốt cục hiểu được lúc ấy hoàng đế tại sao lại nổi giận, còn đánh vào mông hắn, mắng hắn không biết liêm sỉ.

“Húc Nhi, thực xin lỗi, trẫm lúc ấy không nghĩ tới thân phận của ngươi, trẫm thực vừa lòng với đáp án này, thật sự cao hứng, trẫm muốn ngươi một lần rồi tảo triều, có thể chứ?”. Từ Mã Ngung lấy tay vuốt ve phân thân của hắn.

“Ngươi còn muốn, ngươi là cầm thú sao? Được rồi”. Từ Húc vì tính dục mãnh liệt của Từ Mã Ngung nên cảm thấy sầu lo, trước kia hoàng đế còn có thể mây mưa cùng phi tần, cho nên sinh đến năm tiểu hoàng tử, hai tiểu công chúa, nhưng tới hôm qua phát biểu tuyên ngôn độc sủng, ý nghĩa về sau chỉ có một người thị tẩm, quả thực là ác mộng.

“Trẫm là cầm thú, đều là bởi vì ngươi câu dẫn trẫm, ngươi phải phụ trách dập lửa”. Từ Mã Ngung nói xong liền dùng miệng hàm chứa phân thân của Từ Húc, đây là lần đầu tiên hoàng đế phá lệ dùng miệng phục vụ, khiến cho hắn thụ sủng nhược kinh.

Xem ra kỹ xảo của Từ Mã Ngung không tồi, làm cho hắn thỏa mãn liên tục, cuối cùng đem bạch dịch bắn vào miệng y.

“Húc Nhi, hương vị không tồi, ngươi thường dùng miệng hầu hạ trẫm, trẫm về sau cũng muốn đáp lễ ngươi”. Từ Mã Ngung cười cười nói với Từ Húc, lúc trước phát biểu tuyên ngôn độc sủng, sau lại phát biểu tuyên ngôn khẩu giao, nếu mọi người ở hậu cung nghe được, nhất định sẽ chết ngất mất thôi.

“Ngung, ta hiện tại có phải đang nằm mơ không?”. Từ Húc có điểm khó tin.

Từ Mã Ngung dùng miệng đáp lại, đem đầu lưỡi luồn vào miệng của hắn tận lực thăm dò, đồng thời đem hai chân hắn đặt trên vai mình, mạnh mẽ mà ôn nhu giữ lấy. Thẳng đến khi hắn hô hấp có điểm khó khăn, Từ Mã Ngung mới buông hắn ra, sợ hắn mệt mỏi, không dám làm lâu, động tác cũng không bừa bãi, chính là ở tiểu huyết hắn trừu sáp mấy lần liền tiết ra, xem như là thương tiếc.

“Húc Nhi, ngươi mệt mỏi, ngủ nhiều một chút đi, hôm nay đã chơi cùng huynh đệ bọn họ hết một ngày rồi”. Từ Mã Ngung ôn nhu nói.

“Huynh đệ bọn họ hòa hảo, không hề đối địch nhau, ngươi làm phụ hoàng thật khoái trá nha”. Từ Húc đối việc này cũng thật cao hứng.

“Trẫm muốn phong Cần Nhi làm quận vương, trẫm sợ Cần Nhi nghĩ trẫm bắt công nó, thiên vị Khiêm Nhi, như vậy không tốt, bất lợi cho việc huynh đệ bọn họ ở chung một phòng. Về phần lập thái tử, trẫm thủy chung muốn Khiêm Nhi đảm đương, còn ngươi là mẫu thân hắn, trẫm vốn sinh nhiều con, nhưng chỉ có hắn mới có thể kế thừa ngai vị của trẫm, mới có thể thật lòng hiếu thuận ngươi, sau trăm tuổi thì không đáng lo ngại. Võ Tắc Thiên đã lên ngôi vào thời Đường, con cháu vẫn thế thế cung phụng, nguyên nhân là vô luận như thế nào người tại vị thủy chung vẫn là con cháu của nàng, sau bài vị cuối cùng lại bị xuất ra khỏi Cao Tổ miếu, nguyên lai người tại vị không phải con cháu của nàng nữa”. Từ Mã Ngung giải thích nguyên nhân muốn lập Khiêm Nhi làm thái tử.

“Ngung, người thật sự là suy nghĩ thấu đáo, tất cả con người, ta sẽ đối đãi như con của mình”. Từ Húc bị Từ Mã Ngung làm cho cảm động, bởi vậy thật tình hứa hẹn sẽ làm chửa tử chi mẫu của hoàng đế.

37. Chương 37

CHƯƠNG 37

Sáng sớm, đương kim hoàng đế Từ Mã Ngung phái cung nhân đến các nơi trong hậu cung đọc chiếu thư sắc lập Hoàng quý phi.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Quý nhân của Trường Lạc cung vốn là con cháu quý tộc, tú dục danh môn, bản tính nhu gia, đã giáo dục tốt Tam hoàng tử. Nhất định có thể hầu hạ hoàng thái hậu, cùng trăm cảm sắt đồng hài, bách niên giai lão, tấn phong thành Lệ Hoàng quý phi. Lấy tuyên hồ giáo, lấy tương nội trì, hoàng hậu Trần Thị bị nhiễm phong hàn, nằm liệt giường, trăm không đành lòng để nàng làm việc vất vả, nên lệnh Lệ Hoàng quý phi tạm thời nhiếp chính quyền của hoàng hậu, chỉ huy Lục cung, khâm thủ”.

Hoàng hậu hôm qua tinh thần còn sáng khoái, thế nhưng hôm nay lại đột nhiên nhiễm phong hàn, nằm liệt giường, không thể trông coi công việc. Ngôn ngữ được dùng trên người Từ quý nhân, đều là có trong danh sách lập hoàng hậu mới có thể xuất hiện trên chiếu thư, cho nên mọi người trong hậu cung vừa nghe chiếu thư được ban ra, liền rủ nhau tới tẩm cung của hoàng đế tặng lễ vật cho Từ Húc.

Đức Tần sau khi được thăng làm Đức Phi, liền giao Từ Mã Cần cho Từ Húc dạy dỗ, học tập đạo lý làm người làm việc. Suy nghĩ vì huynh đệ hài hòa, nên hấn đồng ý, khiến cho Hiền Phi cũng đưa ra thỉnh cầu đồng dạng, nhưng bởi vì Từ Mã Hằng và Từ Mã Kiện chỉ mới hai tuổi, còn rất nhỏ, không thích hợp với việc rời khỏi mẫu thân, nên hấn cự tuyệt.

Sau khi mọi người rời khỏi hậu cung, Từ Mã Cần đem Hiếu Kinh mà mình sao chép đưa cho Từ Húc xem, vừa rồi cũng đã đưa Hiền Phi phân giao lại cho hai tiểu hoàng tử. Từ Mã Khiêm cũng thực nhu thuận mà xoa bóp chân cho mẫu phi.

“Cần Nhi, thư pháp của người không tồi, là phỏng theo nhị vương sao? Ở tuổi này mà có tạo nghệ thật không dễ dàng, Cần Nhi phải tiếp tục cố gắng, chỉ cho Khiêm Nhi học hỏi”. Từ Húc đối Từ Mã Cần thêm vài phần kính trọng.

“Cảm tạ mẫu phi tán thưởng, Cần Nhi nhất định sẽ cùng Khiêm Nhi nghiên cứu thư pháp, giúp đỡ cho nhau. Đúng rồi, mẫu phi cũng học thư pháp sao”.

“Mẫu phi am hiểu thể chữ Liễu, thư pháp này nét vẽ mạnh mẽ, viết trong sáng hùng tú, hơn nữa tự tự nghiêm cẩn, phải cẩn thận tỉ mỉ”.

Ngay lúc mẫu tử đang trao đổi thư pháp, vài cung nhân đi vào chính điện, cũng không hướng Từ Húc thỉnh an, trong đó một người tiến lên nói: “Hoàng hậu nương nương có chỉ, Lệ Hoàng quý phi quỳ xuống nghe lệnh”.

“Vị công công truyền chỉ này, thỉnh bẩm hoàng hậu, bản cung tối hôm qua cả đêm phụng dưỡng Thánh Thượng, tay chân bủn rủn, thứ không thể quỳ xuống nghe chỉ?”. Bọn họ kiêu ngạo như vậy, khiến Từ Húc quyết định ra oai phủ đầu.

Từ Mã Cần và Từ Mã Khiêm ngồi hai bên Từ Húc, cùng nhau xem mẫu phi đối phó với người hoàng hậu phái tới như thế nào.

“Người thực to gan, không đem Hoàng hậu nương nương đặt ở trong mắt”. Cung nhân nọ sinh khí quả trách.

“Đến tột cùng là ai to gan hơn ai, thân phận của người là gì mà dám đứng trước mặt bản cung quát tháo, nhanh tuyên chỉ”. Người hấn không sợ hãi chính là nô tài.

“Hoàng hậu nương nương có chỉ: truyền Lệ Hoàng quý phi đến gặp mặt bản hậu, khâm thủ”. Thấy hấn quả thật không định quỳ xuống, cung nhân nọ kiêu ngạo mà tuyên chỉ, tựa như nói xong, Từ Húc sẽ ngoan ngoãn đi theo.

“Vị công công này, thỉnh bẩm hoàng hậu, Thánh Thượng đêm hôm qua đã lệnh bản cung, khi thánh giá không ở đây, bản cung không được chấp thuận bất cứ thánh chỉ gì, không được rời khỏi Đại Minh cung nửa bước. Không phải bản cung muốn làm trái ý chỉ hoàng hậu, có lẽ nên đợi thánh giá hồi cung, bản cung sẽ bẩm lại, sau mới đến tẩm cung hoàng hậu thỉnh tội”. Hần tự hành suy diễn theo lời của hoàng đế.

“Làm càn, Hoàng hậu nương nương vừa rồi phân phó nô tài, nếu Hoàng quý phi cố ý kháng chỉ, lệnh nô tài đem Hoàng quý phi áp tải tẩm cung, Hoàng quý phi vẫn là ngoan ngoãn theo nô tài đi”. Cung nhân nọ định dùng vũ lực giải quyết.

“Vũ y vệ”. Từ Húc hướng vũ y vệ đứng hai bên kêu lên. Vũ y vệ là Ngự lâm quân tinh nhuệ nhất, chuyên trách bảo hộ an toàn của hoàng đế.

“Thần nghe lệnh”. Vũ y vệ thanh âm chấn động, khiến cung nhân sợ tới mức quỳ xuống.

“Nô tài này dám ở tẩm cung của thiên tử gây khó dễ, vọng tưởng bắt bản cung, phạm tội đại nghịch bất đạo, hiện người bắt hần lại, chờ Thánh Thượng trở về xử lý”. Hần một bên vuốt đầu đứa con, một bên sai khiến vũ y vệ.

“Hoàng quý phi nương nương thứ tội, nô tài chỉ là phụng mệnh”. Vũ y vệ đem toàn bộ cung nhân dẫn đi an trí.

“Mẫu phi, người thực lợi hại nha”. Tư Mã Cần cùng Tư Mã Khiêm đồng thời hô to bội phục Từ Húc.

“Mẫu phi phải bảo vệ các người, các người đều là tiểu hài tử của mẫu phi”. Từ Húc cười nói.

38. Chương 38

CHƯƠNG 38

Tư Mã Ngung trở về, thấy Từ Húc mẫu tử ba người ngồi vây quanh trên long sàng chơi xếp hình, đây là trò chơi trí lực tiêu khiển mà người trong cung rất thích, bọn họ lộ ra bộ dáng phi thường khoái trá.

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng”. Huynh đệ Tư Mã Cần thấy phụ hoàng cười tủm tỉm nhìn mình, vì thế đồng loạt xuống giường hành lễ.

“Về sau không có ngoại thần ở đây, không cần hành lễ, chỉ cần các người có tâm kính yêu phụ hoàng, lễ tiết này có thể bỏ qua. Các người trước về phòng của mình chơi đùa, trẫm có việc thương lượng với mẫu phi các người, đợi trẫm cùng các người nói chuyện”. Tư Mã Ngung định sẽ cùng bọn họ đàm chuyện.

“Tạ ơn phụ hoàng, nhi thần cáo lui”. Hai người lại chuẩn bị cùng Mộ Dung công tử đùa giỡn.

“Ái phi, vừa rồi rất nhiều người đến tiếp người sao? Bên ngoài đặt rất nhiều lễ vật”. Tư Mã Ngung đỡ Từ Húc xuống giường, ngồi lên ngai vàng.

“Ngung, đều là của phi tần người tặng cho ta, ta cũng nhìn thấy Hằng Nhi và Kiện Nhi, bộ dáng giống nhau như đúc thật đáng yêu, nếu mặc y phục cùng dạng, ta sẽ nhận không ra mất. Đúng rồi, hoàng hậu vừa mới phái cung nhân đến truyền chỉ, muốn triệu ta đến tẩm cung nàng, ta nói sẽ chờ người trở về, xem người quyết định đi hay không, nhưng bọn họ lại nói ta nếu không đi, sẽ phụng chỉ hoàng hậu bắt buộc ta đi, ta đành bất đắc dĩ lệnh vũ y vệ đem bọn họ bắt lại, giao người xử lý”. Hần đem chuyện vừa rồi giản lược nói cho Tư Mã Ngung.

“Có chấn kinh không? Về sau trẫm không ở bên người, tuyệt đối không thể mạo hiểm đến Hưng Khánh cung, cho dù đi, cũng phải có vũ y vệ bên người bảo vệ, nếu không nằng nết đột nhiên phát điên, muốn cùng người đồng quy vu tận, vậy rất nguy hiểm. Trẫm sẽ cùng người đi, xem nàng đến tột cùng đang diễn trò gì?”. Tư Mã Ngung khấn trương nói, cứ mãi nhắc nhở.

“Sao lại chấn kinh, hoàng hậu cũng quá xem nhẹ ta, tùy tiện phái vài người mà muốn áp ta đi, nàng đến tột cùng có phải là nữ nhi mà Trần Kính Văn sinh ra hay không? Ngung, người thăm vấn những người đó trước, xem hoàng hậu có ý đồ gì?”

“Cứ làm như vậy đi, Trường An, cho vũ y vệ áp bọn họ lên”. Tư Mã Ngung liền phân phó Lý Trường An đang đứng bên.

“Lão nô tuân chỉ”. Lý Trường An ngậm thở phào, cũng may hoàng đế không trách cứ mình, nếu không lão cũng khó giữ được mạng.

Vũ y vệ rất nhanh liền áp bọn cung nhân lên.

“Tội nô đáng chết, thỉnh tha cho nô một mạng, tội nô chỉ là phụng chỉ hoàng hậu làm việc”. Cung nhân vừa rồi phụ trách tuyên chỉ hiện tại quỳ trên mặt đất cầu xin hoàng đế.

“Trẫm hỏi ngươi, hoàng hậu muốn Hoàng quý phi đến Hưng Khánh cung, đến tột cùng muốn làm chuyện gì, nói mau”. Tư Mã Ngung lớn tiếng chất vấn.

“Tội nô quả thật không biết”. Nếu nói ra bí mật của hoàng hậu, còn không phải chỉ có con đường chết.

“Phải không, các ngươi chuyện gì cũng không biết, vậy trẫm tại sao lại tha các ngươi một mạng? Trường An, đem bọn họ lôi ra, loạn côn đánh chết”. Tư Mã Ngung vung tay, vũ y vệ chuẩn bị tiến lên.

“Không cần, tội nô đều nói, tội nô nghe lén Hoàng hậu nương nương cùng tổng quản Đỗ công công nói chuyện, Hoàng hậu nương nương muốn dùng thân phận thật của Hoàng quý phi nương nương để uy hiếp, Hoàng hậu nương nương nói nếu hoàng quý phi nương nương không nghe theo an bài của nàng là rời khỏi chỗ ngồi trong hoàng cung này, thì sẽ công khai bí mật của Hoàng quý phi nương nương, làm cho nương nương chết không được tử tế”. Dù sao cũng đều phải chết, chi bằng nói ra còn hơn, ít nhất có thể sống lâu thêm một chút.

“Tốt lắm, tử tội khả miễn, mang vạ nan tha, Trường An, thưởng mỗi người một trăm đại bản, đánh xong cho bọn họ quay về Hưng Khánh cung để hoàng hậu xử lý”. Tư Mã Ngung cười nói.

“Ngung, làm sao bây giờ”. Từ Húc quả thật không lo lắng, bởi vì Tư Mã Ngung sẽ không để cho hắn chết, mấy ngày gần đây hoàng đế đối hắn yêu sủng, khiến cho hắn càng lúc càng có tự tin.

“Ái phi không cần lo lắng, trẫm sớm có dự kiến, giờ cũng đã biết mục đích của nàng, Hưng Khánh cung không cần đến nữa, sáng mai theo trẫm vào triều xem trò vui”. Tư Mã Ngung khế hôn lên hai má Từ Húc.

39. Chương 39

CHƯƠNG 39

Mộ Dung thần tình đỏ bừng, cả người nóng lên, khó chịu lăn lộn trên mặt đất, miệng lại bị vải chặn lại, chỉ có thể rên rỉ ra tiếng, muốn dùng tay vỗ về chơi đùa phần thân của mình, hay lấy tay tự sáp nhập cục huyết mình, nhưng cũng bị buộc chặt.

Hai huynh đệ Tư Mã Cần đương nhiên là người khởi xướng, dường như rất giống với mấy đứa nhỏ đang quan sát côn trùng, hưng phấn mà nhìn chăm chăm Mộ Dung lúc bị uy xuân được sẽ có phản ứng gì.

“Khiêm Nhi, ngươi lấy roi đánh hắn hai mươi bản, không cần dùng sức, trừa vào phần thân của hắn, hảo”. Tư Mã Cần ra lệnh, giống như một viên quan chỉ huy.

“Ta đã biết, Nhị ca”. Tư Mã Khiêm ngoan ngoãn lĩnh mệnh, cầm lấy roi liền đánh.

Mộ Dung muốn né tránh, lại bị Tư Mã Cần dùng chân đạp bả vai, chỉ có thể tùy ý Khiêm Nhi thi bạo. Còn dư đến mười bản, Mộ Dung không chịu nổi kích thích, phần thân liền bắn ra một đạo tinh thủy nóng bỏng, tầm bắn kinh người, Khiêm Nhi né tránh không kịp nên cả mặt dính đầy dương tinh.

“Tiện nô, ngươi dám làm bẩn bốn vương, đáng chết”. Tư Mã Khiêm một bên tức giận mắng, một bên hung hăng đánh vào mông Mộ Dung.

“Khiêm Nhi, Nhị ca quên nhắc nhở ngươi, nên ngươi phải cẩn thận đề phòng”. Tư Mã Cần lấy khăn tay ra, lau sạch sẽ cho Khiêm Nhi.

“Nhị ca, không có gì, đây đều là lỗi của tiện nô”. Tư Mã Khiêm không ngừng đánh Mộ Dung, phát tiết mối hận trong lòng.

“Trẫm thấy các người chơi thật vui vẻ, tiện nô này cũng không tệ lắm, hẳn chính là cực phẩm”. Tư Mã Ngung đẩy cửa tiến vào, thấy hai đứa con bảo bối đang đùa giỡn nô lệ, hơn nữa thủ đoạn cũng không tồi.

“Phụ hoàng, mẫu phi đâu?”. Tư Mã Khiêm sợ hãi việc phải nghe Từ Húc thuyết giáo vội hỏi.

“Mẫu phi của người đang đọc sách trong phòng, yên tâm đi, trẫm sẽ không nói cho hấn. Không chỉ hoàng tử, mà công tử nhà quyền quý cũng không thể không có người dạy dỗ nô lệ, nhưng trẫm sẽ không ngăn cản các người, bất quá ngàn vạn lần đừng cho mẫu phi nhìn thấy, nếu không hấn sẽ lại cãi nhãi nhép các người, còn có thể nói đều là lỗi của trẫm”. Tư Mã Ngung nhớ tới Từ Húc là ngoại lệ, hẳn khi trước làm An Lạc hầu không hề nuôi dưỡng nô lệ, nhưng cũng giống mình trước kia khi làm thái tử cũng có rất nhiều món đồ chơi, đương nhiên sẽ không nói cho bọn nhỏ biết.

“Phụ hoàng, Cần Nhi đã chép xong, trừ thái tử kia một phần, còn lại đều tận tay đưa cho các vị đệ đệ. Đây là Cần Nhi tự mình làm, thỉnh phụ hoàng đọc”. Tư Mã Cần quỳ xuống cung kính nói.

“Không tồi, viết rất khá, người hấn là hiểu biết hơn lúc trước rất nhiều, trẫm thật cao hứng, các người có thể huynh hữu đệ cung, tốt lắm, trẫm thật sự cảm thấy được an ủi. Trong số đứa con của trẫm, Hằng Nhi và Kiện Nhi tuổi còn nhỏ, có thể tạm thời bỏ qua, Hiền Nhi hồ lang chi tâm, lại không có lòng hiếu thảo nên trẫm quyết định phế truất. Kế sách hiện tại của trẫm là Đông Cung vị giao cho Khiêm Nhi phụ trách, còn Cần Nhi hảo hảo phụ trợ Tam đệ tương lai lớn lên làm một hiền vương, biết không?”. Tư Mã Ngung nghiêm túc nói.

“Khiêm Nhi khẩn cầu phụ hoàng, học vấn của Nhị ca so với Khiêm Nhi uyên thâm hơn, vẫn là nên lập Nhị ca làm thái tử”. Tư Mã Khiêm hiện tại thật tình thích Tư Mã Cần, cho dù để Nhị ca làm thái tử, hấn cũng không quan hệ.

“Nhị thần vâng theo ý chỉ phụ hoàng, nguyện cả đời phụ trợ Tam đệ, trung với xã tắc, tuyệt không dám huynh đệ tương tàn, nếu làm trái ý, cam nguyện chịu sự trách phạt của phụ hoàng”. Tư Mã Cần trong lòng hiểu được, chuyện mẫu phi được phong hậu là chắc chắn, hướng hồ Khiêm Nhi lại được mẫu phi ưu ái, nếu mình dám ngăn cản, phụ hoàng tất sẽ không bỏ qua, bởi vậy chỉ có thể thuận theo.

“Cần Nhi, từ hôm nay, trẫm phong người là Hán quận vương, hảo hảo làm việc, khi người mười tám tuổi, tấn phong thân vương”.

“Nhị thần tạ ơn phụ hoàng đại ân”.

“Còn Hiền Nhi kia thì phái người đi đưa cho hấn, trẫm về trước. Đúng rồi, các người giải quyết tiện nô kia a”. Tư Mã Ngung thấy Mộ Dung sắp sửa bùng nổ tới nơi, bởi vậy nhắc nhở đứa con, sau đó lại rời đi.

“Cần Nhi đã biết”. Tư Mã Cần biết mình sẽ không được ban Đông Cung vị, suy nghĩ định phát tiết trên người Mộ Dung.

“Nhị ca, người định làm sao cho hấn thỏa mãn?”. Tư Mã Khiêm tò mò hỏi.

“Đưa roi cho Nhị ca”. Tư Mã Cần một bên phân phó, một bên nâng mông Mộ Dung, sau đó lấy trăn châu ra.

Sau khi tiếp nhận roi, liền thô bạo trừ sấp cục huyết Mộ Dung, không có nửa điểm thương hương tiếc ngọc, rất nhanh cục huyết liền chảy máu. Tư Mã Cần bây giờ mới rút ra, lại dùng roi quất thẳng vào cục huyết của Mộ Dung, thẳng đến khi hấn chịu không nổi té xỉu mới thôi.

40. Chương 40

CHƯƠNG 40

Đêm đó, phòng ngủ hoàng đế lại bố trí một lần nữa, nơi nơi đều thiếp chữ song hỷ và cặp kỳ lân tặng tử, hoa phượng diễn và mẫu đơn được rải khắp đồ án. Phảng phất giống tân phòng đại hôn của đế hậu.

Từ Húc ngồi trên long sàng, trên đầu đội một cái khăn hồng thêu hoa. Vừa rồi Tư Mã Ngung đột nhiên muốn động phòng hoa chúc, khiến cho hắn thực kinh hãi, những thống khổ bảy năm về trước, chính mình rốt cục khổ tận cam lai.

Tư Mã Ngung mặc long y phủ màu son, ngồi bên cạnh Từ Húc, găt gao cầm tay hắn.

“Trẫm vì Húc Nhi hiền khăn, nên người chính là hoàng hậu của trẫm. Trẫm về sau xưng người là Tử Đồng, cùng người khoái hoạt”. Tư Mã Ngung nhắc khăn trùm đầu của Từ Húc lên, trù mến hứa hẹn.

“Ngung, lập ta là hoàng hậu, vậy Trẫm hoàng hậu của người phải an trí như thế nào?”. Từ Húc cao hứng nói.

“Nàng chính là quân cờ Trần Kính Văn cầm bên người trẫm, cũng là công cụ dùng để ổn định trẫm, nhưng trẫm chưa bao giờ yêu nàng, chỉ yêu mỗi Húc Nhi. Từ khi nàng có mang Hiền Nhi, trẫm không còn sung hạnh nàng, chỉ giữ nàng trong cung làm phi tử, thỉnh thoảng đưa đi dạo quan ban thưởng hào xuất gia, nay giao Từ Tử Đồng người quyết định”. Tư Mã Ngung hôn lên hai má và cổ hắn.

“Nàng sẽ nguyện ý sao? Ngung”.

“Nàng nguyện ý cũng tốt, không nguyện ý cũng tốt, trẫm không để ý tới. Tốt lắm, Húc Nhi, không cần nghĩ nhiều những chuyện vặt vãnh, hôm nay là đêm động phòng của chúng ta, uống chén rượu giao bôi rồi ăn bánh, trẫm phải chấp tay bái tổ tông”. Tư Mã Ngung kéo hắn đứng lên, vẫn còn nhớ kỷ danh ngôn thiên cổ.

Trước long sàng đặt một mộc án phủ vải đỏ, mặt trên có một đôi long phượng chúc, một bình rượu được điêu từ bạch ngọc và một cái chén chạm ngọc màu xanh, ngoài ra còn có một chén bánh trôi và chè táo đỏ hạt sen.

“Húc Nhi, nếm thử bánh trôi, hy vọng người sẽ vì trẫm hàng năm sinh một tiểu hoàng tử, làm lớn mạnh hoàng thất”. Tư Mã Ngung uy hắn ăn bánh trôi, hạt sen ngụ ý năm sinh quý tử, hoàng đế biết rõ hắn không thể sinh, nhưng vẫn là giấu cợt hắn.

“Ngung, ta tắc hy vọng người học theo Chung Tư”. Từ Húc ăn bánh trôi xong, cũng uy hoàng đế phu quân ăn.

Tương truyền có một đại châu cháu tên là Chung Tư, mỗi lần đập cánh là mỗi lần chấn động, rất nhiều châu cháu đã cùng nó ***, mỗi con đều sinh hạ cho nó chín mươi chín cái ấu trùng.

Hai người nhìn nhau cười, lễ hợp cần giao bái.

“Húc Nhi, người là thê tử của trẫm, vĩnh viễn không phải nô lệ của trẫm, đời đời kiếp kiếp, trẫm nguyện cùng người không ly biệt”. Tư Mã Ngung thâm tình nói, khiến hắn thực cảm động.

“Ngung, đáng tiếc ta không phải thê tử kết tóc của người”. Hắn có chút ảm đạm, năm đó hoàng đế còn là thái tử, đã phụng mệnh thú Trần hoàng hậu làm thái tử phi, còn hắn thì bị sung quân nơi biên thủy.

“Sao lại không phải”. Tư Mã Ngung găt gao hôn hắn, thật lâu sau mới buông ra.

Tư Mã Ngung cầm lấy kéo, cắt một lọn tóc của Từ Húc, sau đó cũng cắt tóc mình.

“Giao ti kết long phượng, lư màu kết mây tía, một tắc đồng tâm lư, trăm năm dài mệnh hoa, tương lai cho dù cả hai chúng ta cùng vào địa cung, những sợi tóc này cũng sẽ làm bạn chúng ta”. Tư Mã Ngung đem hai lọn tóc dài quấn lấy nhau, dùng chỉ buộc chặt lại.

“Có người nào giống chúng ta không, ta đã sớm giao thân cho người, hiện tại mới đến động phòng hoa chúc, con cháu của người sẽ giấu cợt chúng ta nha”. Hắn cảm thấy thực buồn cười.

“Ai dám cười ta sẽ đánh vào mông người đó, xuân tiêu nhất khắc thiên kim, hoa có mùi thơm trắng có ánh sáng, ngàn vạn lần không cần lãng phí, chúng ta bắt đầu động phòng a”. Tư Mã Ngung vừa nói, vừa kéo hắn lên long sàng, đột nhiên cởi bỏ khăn quàng vai hắn, sau đó cũng cởi long y của chính mình.

“Ngung, số lần chúng ta làm nhiều đến nhớ không rõ, không cần gấp như vậy nha”. Thời điểm Từ Húc kháng nghị, Tư Mã Ngung lại tiếp tục cởi bỏ sa liêm của hắn.

“Nhưng hôm nay mới là đêm đầu của chúng ta, dĩ vãng không tính, phải nhất tĩnh quên, không cần nhắc lại”. Từ Mã Ngung cầm lấy thuốc mỡ đồ lên long căn, sau đó chậm rãi đưa vào trong cơ thể hần, triển khai lần tiến công đầu tiên của tối đó.

Đêm dài cứ chậm rãi trôi qua.

41. Chương 41

CHƯƠNG 41

Giữa chính điện, Từ Mã Ngung ngồi trên kim loan, phía bên đặt một ngai vàng làm bằng gỗ cây tử đàn hé ra song phượng phun châu kim. Từ Húc mặc long y màu vàng, ôm lấy Từ Mã Khiêm an vị trên ngai.

Từ Húc ngẩng đầu thì thấy ở giữa điện được đặt khung trang trí, khắc hình một con cự long miệng phun nước ngậm một viên ngọc, phi thường trang nghiêm. Đây là lần đầu hần ngồi trên chính điện, bởi vậy tâm trạng kì thực rất tốt.

Đêm động phòng hôm qua, hai người nói chuyện thật lâu. Từ Mã Ngung thậm chí còn hôn khắp toàn thân Từ Húc, khiến mặt hần đỏ bừng.

“Thánh Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế”. Các quan viên quỳ gối dưới bậc thang, hô to. Tất cả mọi người đều đã biết chuyện sắc lập Hoàng quý phi, nhưng tiểu bộ phận quan viên Trần Đăng rất không tình nguyện hướng Từ Húc thỉnh an.

“Các khanh bình thân”. Từ Mã Ngung uy nghiêm nói.

“Nô tì tham kiến Thánh Thượng”. Hần là bị nhiễm phong hàn thì phải nằm trên giường nhưng hoàng hậu lại đi vào đại điện, khiến các quan viên không khỏi tò mò.

“Hoàng hậu phải hảo hảo tĩnh dưỡng, vì sao tới đây?”. Từ Mã Ngung không lộ ra vẻ nào cho thấy đây là việc ngoài ý muốn cả.

“Nô tì tới hướng Thánh Thượng muốn bẩm báo việc trọng đại”. Hoàng hậu cười đến sáng lạn, dường như nắm chắc phần thắng trong tay.

“Trường An, chuẩn bị phượng y cho hoàng hậu”. Hữu tôn tả ti, hoàng hậu lý ra nên ngồi ở bên phải long ý, nhưng Từ Húc không có ý định muốn nhường chỗ, vì thế hoàng hậu đành an vị phía bên trái, tọa trên ngai vàng khác nhưng không hoa lệ bằng ngai vàng của Từ Húc. Các quan viên nhìn thấy, tự nhiên càng khẳng định phúc lộc của Trần gia đã đến phút cuối.

“Bẩm Thánh Thượng, nô tì phát hiện Hoàng quý phi lúc trước là tội nhân Từ Húc, tiên đế đã phán lưu đầy hần ba nghìn dặm, vĩnh viễn không tha. Thánh Thượng hôm nay lập hần làm hoàng hậu là bất trung bất hiếu với tiên đế. Nô tì thỉnh Thánh Thượng lập tức đem hần chém giết, nếu không tiên đế trên trời có linh thiêng sẽ nổi giận”. Hoàng hậu nghĩ nàng hôm qua đã ban cho Từ Húc một con đường sống đi, nhưng hần lại không chút nào để ý tới, hiện tại nàng liền mượn dư luận triều đình bức bách hoàng đế giết hần.

“Thần thỉnh Thánh Thượng thẩm tra và tiếp nhận trung ngôn của Hoàng hậu nương nương, lập tức chém giết tội nhân Từ Húc”. Vài tên quan viên bên Trần Đăng lập tức phụ họa theo hoàng hậu.

“Cũng chỉ có các người nói như vậy. Tốt lắm, trẫm hôm nay trước mặt quan lại các người, nói cho các người nghe, Hoàng quý phi của trẫm quả thật là Từ Húc, bất quá hoàng khảo trên trời có linh thiêng chẳng những sẽ không trách cứ trẫm, ngược lại vui sướng là khác. Tiên đế lúc tuổi già đã viết cho trẫm một mật lệnh: An Lạc hầu Từ Húc năm tám tuổi, có cử chỉ nghịch mưu, nếu cam nguyện làm nô lệ mười năm, mọi tội lỗi sẽ được xóa bỏ. Nay Hoàng quý phi đã như hoàng khảo nói, làm nô mười năm, mọi tội lỗi hết thảy đã được xóa”. Tiên đế đã không còn, ai có thể chỉ chứng Từ Mã Ngung nói láo.

“Thánh Thượng nói là mật chỉ của tiên đế, có căn cứ gì làm cho mọi người bội phục?”. Hoàng hậu thấy Từ Mã Ngung thế nhưng lại có thể bày ra chiêu này, liền rống to.

Từ Húc khẽ mỉm cười, quả nhiên là trò hay nha.

“Hoàng hậu, người là có chủ ý gì? Người cho trăm hươu cầu mật chỉ của tiên đế? Ai dám nghi ngờ trăm, lập tức đứng ra?”. Tư Mã Ngung cũng không yếu thế.

Trần Đăng quan viên không dám công khai khiêu chiến với hoàng đế, đại diện nhất thời yên lặng.

“Cho dù hoàng khảo không có mật chỉ này, trăm trong tay còn có di cáo của thánh tổ mẫu. Trường An, tuyên đọc đi!”. Tư Mã Ngung đã kích hoàng hậu gấp bội.

“Nhân thọ thái hậu di cáo: Đoàn Ngân Đức, từ ngày tiến cung đã sáu mươi năm, đích thân trải qua nhiều cửa ải khó khăn. Cuối cùng được hưởng an nhàn, còn có hoàng đế hầu hạ phụng dưỡng, tất kính tất thành. Đến năm bản cung tám mươi tuổi, mắc bệnh nằm liệt giường, vì lo sợ cháu trai An Lạc hầu Từ Húc bị biếm ra ngoài, bản cung buồn bực không vui. Hoàng đế niệm bản cung đã hầu hạ Nhân Tông, có công với Hiến Tông, mà đặc xá tội cho Từ Húc, tiếp tục làm An Lạc hầu. Bản cung gửi di cáo này cho tổng quản thái giám Xương Khánh cung lưu giữ, đến lúc thích hợp sẽ chuyển giao cho hoàng đế”. Lý Trường An tuyên đọc di cáo.

“Thánh tổ mẫu hoàng khảo đã di mệnh với trăm, trăm không dám vi phạm, nay miễn tội cho cả nhà Từ Hữu Quân, bù lại Từ Hữu Quân phải ký Hoàng quý phi cho trăm. Phong Từ Hữu Quân làm nhất đẳng thừa ân công, mệnh này thay quyền chức Tổng Đốc Thiểm Tây làm thái sư của thái tử, hàm binh bộ thượng thư. Phong phu nhân Từ Hữu Quân làm nhất phẩm phu nhân quốc phu nhân, Từ Hữu Quân phải để Từ Hạo kế tục thay An Lạc hầu”. Tư Mã Ngung danh chính ngôn thuận bày bố hết thấy.

Hoàng hậu sắc mặt như tro tàn, ngồi yên trên ngai.

“Hoàng hậu đã nói xong chuyện Húc Nhi, hiện tại đến phiên trăm nói chuyện về thái tử”. Tư Mã Ngung thực bình tĩnh nói.

42. Chương 42

CHƯƠNG 42

“Trăm gần đây thấy tuy học vấn tạm được nhưng thái độ của thái tử rất kiêu ngạo. Thái tử là người sẽ kế thừa trăm, nhưng hấn lại trái với xã tắc, thái phó đến tột cùng là giáo dục thái tử như thế nào hả? Trả lời trăm!”. Tư Mã Ngung biết quả thật không phải lỗi lão sư, đơn thuần là vấn đề của đệ tử, nhưng vì là bước đầu tiên phê thái tử, nên phải hướng thư phòng khởi binh vấn tội trước.

“Cựu thần sợ hãi, cựu thần thật sự không hiểu đã dạy thái tử như thế nào. Thịnh Thánh Thượng ủy thác người khác lên thay thần giảng bài. Năm trước ngày hai mươi bảy tháng tám, là sinh thần của Khổng thánh nhân tiên sinh, thái tử cùng hoàng tử lý ra nên hướng bài vị tiên sư dập đầu, duy chỉ có thái tử không những không hành lễ, còn nói: Ta là thái tử, Khổng Tử là người phương nào mà ta phải đối hấn dập đầu? Vớ vẩn, ta về sau làm thiên tử nhất định sẽ tổng xuất bài vị hấn khởi văn miếu, người trong thiên hạ sẽ không cần đọc sách của hấn nữa. Thái tử nói chuyện thật hoang đường, thần không thể không thuật lại”. Thái phó Thang Anh quỳ trên mặt đất, khóc rống lên.

“Làm càn! sức sinh, các đời ai cũng tôn trọng Khổng thánh tiên sư. Triều đại này đã tồn tại một trăm bảy mươi năm, liệt thánh thứ mười tám cũng đã đích thân tế Khổng tiên sư. Trăm ngự vũ mười năm, lại năm lần thân tế, thân là thái tử thế nhưng còn rõ đến tận đây, thật sự đáng giận. Thang sư phó vì sao không bẩm báo trăm?”. Tư Mã Ngung nổi trận lôi đình.

Từ Húc nghe được ngôn luận của thái tử cũng không khỏi lắc đầu, như thế chẳng phải là đắc tội quan văn quan võ khắp thiên hạ sao.

“Là Hoàng hậu nương nương nói, Thánh Thượng sự vụ bận rộn, không cần phiền nhiễu Thánh Thượng, còn hạ ý chỉ cấm cựu thần nói ra. Thần đối đánh giá của thái tử là vọng chi không giống người quân tử”. Thang Anh thấy hoàng hậu đã sắp xong đời, không cần phải e ngại nàng nữa, cho nên đem oán hận chất chứa đối với thái tử toàn bộ bộc phát.

“Thái tử tuổi còn ít, chỉ là nhất thời bướng bỉnh nên mới hồ ngôn loạn ngữ như vậy, chứ thái tử rất là tôn kính tiên sư”. Hoàng hậu ý đồ bao biện cho thái tử.

“Hoàng hậu nương nương lời ấy sai rồi. Thái tử đã tám tuổi, được thụ giáo đến hai năm, không thể nói tuổi còn ít. Anh Tông hoàng đế bảy tuổi đã đăng cơ, chẳng lẽ nói Anh Tông hoàng đế hồ ngôn loạn ngữ sao? Diên phạm của đại thành chí thánh tiên sư là do Thái Tông hoàng đế thân thư ngự biển, thiên địa chí lý ban cho Khổng phủ. Thái tử vũ nhục tiên sư, tức là vũ nhục liệt tổ liệt tông. Cố thần khấn cầu Thánh Thượng vì xã tắc, phế truất thái tử, nếu không sau này, giang sơn sẽ đại bại”. Thầy thuốc Khổng Chiêu Minh bước ra khỏi hàng lên tiếng, nghe được thái tử công nhiên vũ nhục Khổng Tử liền giận tím mặt.

Cơ hồ trừ bỏ Trần Đăng, tất cả quan thần còn lại chẳng phân biệt địa vực phe phái, đều bước ra khỏi hàng lên tiếng, hưởng ứng thánh dụ. Trần Đăng á khẩu không nói được câu nào.

“Các khanh yên lặng. Trẫm hiểu được ý nghĩ các khanh, nhưng thái tử dù sao cũng là con trai trưởng của trẫm, nếu phế truất thì thật nhẫn tâm. Đợi đến khi hoàng thái hậu hồi kinh mà thái tử vẫn không thành tâm tỉnh ngộ, trẫm lập tức thi hành hạ chiếu phế truất. Hiện tại một chữ nói ra, không thể thay đổi. Trẫm thấy Tam hoàng tử Trần quận vương có long phượng chi tư, thiên nhật chi biểu, nhân phẩm đáng quý, mặc dù mới năm tuổi, nhưng lại rất thông minh hiểu thảo, trẫm hiện tại muốn tìm cho hắn một sư phó. Khổng khanh, người nguyện ý làm sư phó của Khiêm Nhi không?”. Từ Mã Ngung không lập tức phế truất thái tử là muốn nói cho người trong thiên hạ rằng thái tử phải tự mình thoái vị, còn dùng những từ ngữ đẹp đẽ để hình dung Khiêm Nhi, đây là muốn nói cho tất cả triều thần, hắn là kẻ được chỉ định làm thái tử, mà ủy thác Khổng Chiêu Minh làm sư phó, tức là muốn quan văn quan võ phải hộ giá cho Khiêm Nhi.

“Thần nguyện ý”. Khổng Chiêu Minh đã quyết tâm phế thái tử, tự nhiên cũng phi thường muốn phụ trợ hoàng đế một tay.

“Khiêm Nhi, xuống dưới hướng lão sư hành lễ”. Từ Mã Ngung mỉm cười nói.

Từ Húc ở bên tai Khiêm Nhi nhẹ giọng: mau quỳ xuống.

“Lão sư, xin nhận Khiêm Nhi một lạy”. Từ Mã Khiêm bước xuống dập đầu hành lễ.

“Thánh Thượng, hoàng tử đây là ý gì, thần sao có thể chịu lạy của hoàng tử?”. Khổng Chiêu Minh ban đầu nghĩ Từ Mã Khiêm là miễn cưỡng hành lễ, vì thế cuống quýt quỳ xuống hoàn lễ.

“Khổng khanh là thánh nhân chi đệ, học vấn uyên bác, xứng đáng được nhận lễ, trẫm cùng Tử Đồng liền đem Khiêm Nhi giao cho Khổng khanh dạy dỗ”. Từ Mã Ngung đã xưng Từ Húc là Tử Đồng, tất cả quan thần đương nhiên càng hiểu được về sau phải đối Từ Húc nhất mực dè chừng.

“Bản cung cũng trông cậy vào Khổng lão sư”. Từ Húc thấy hoàng hậu tức đến sôi máu, liền cảm thấy thực khoái hoạt.

“Thần nhất định không phụ lòng Thánh Thượng cùng Hoàng quý phi nương nương đã kỳ vọng, đem Trần quận vương giáo dục thành người có thể gánh vác giang sơn xã tắc”. Khổng Chiêu Minh gặp Từ Mã Khiêm bộ dáng nhu thuận, cho rằng tuyệt đối cũng không khó khăn.

43. Chương 43

CHƯƠNG 43

“Hoàng quý phi đã cùng trẫm trải qua nhiều chuyện, cùng trẫm hồn nhiên đồng thể, trừ việc trị vì và quản lý tam cung lục viện, cũng tham dự nhiều chuyện quốc gia đại sự, vì trẫm mà lao tâm khổ tứ. Hoàng quý phi trời sanh tính lương thiện, hoài ngày tận thế chỉ tâm, nay truyền hai bộ Lại Hình đốc thúc quan lại lớn nhỏ ở địa phương cẩn thận xử sự, không được làm khổ dân chúng, đúng ngày bảy tháng bảy vì Hoàng quý phi tổ chức thiên thu lễ trong hai tuần, tất cả quan lại phải hướng Hoàng quý phi ngự cần chính điện, trong cung mở tiệc ăn mừng, nội vụ phủ cùng bộ Hành và bộ Lễ hãy mau chuẩn bị. Khải tấu”. Từ Mã Ngung vì Từ Húc lập tức chuẩn bị công tác, vốn thiên tử mệnh dương, hoàng hậu mệnh âm; thiên tử trị vì bên ngoài, hoàng hậu chăm lo bên trong, nhưng Từ Húc là nam nhân, cho nên mới nói là hồn nhiên đồng thể.

“Thần tuân chỉ”. Chúng thần tự nhiên lĩnh hội được ý tứ của hoàng đế, Trần Đăng quan viên hai mặt nhìn nhau, không biết làm như thế nào.

“Tạ ơn Thánh Thượng, ta nghĩ muốn xem kịch Trường Sinh Điện”. Trường Sinh Điện là câu chuyện kể về tình yêu của Đường Minh Hoàng cùng Dương quý phi, toàn bộ kịch năm mươi hồi, khúc văn hoa lệ tuyệt diệu, âm luật uyển chuyển nghiêm cẩn, kết cấu rõ ràng khúc chiết.

“Tứ Đồng thích ngày bảy tháng bảy, khi nửa đêm không người nói chuyện, ở trên trời nguyên là chim liền cánh, trên mặt đất nguyên chung tình vợ chồng, đó là tình cảm của Tứ Đồng”. Tư Mã Ngung niệm ra câu hát nổi tiếng nhất trong trường hân ca.

“Ngưu lang chúc nữ hàng năm đêm thất tịch mới có thể tái ngộ, còn chúng ta mỗi ngày đều có thể gặp nhau, thật sự là hạnh phúc”. Hân không tự giác mà cảm thán chính mình hạnh phúc.

Ngày thường thì là hoàng đế thậm nghiêm, ở trên Kim Loan điện luôn hướng hội, thế nhưng hôm nay lại công nhiên cùng Hoàng quý phi tán tỉnh, khiến các quan thần không thể không ghé mắt, cũng chẳng có người nào dám chỉ trích bọn họ, ngoại trừ người không được để ý tới là Hoàng hậu nương nương.

“Tứ Húc lớn mật, đây là triều đình nơi thảo luận chính sự, người lại dám hồ ngôn loạn ngữ, đem chính điện trở thành khuê phòng của mình, người đến tột cùng có còn liêm sỉ không? Người đáng bị tội gì? Bản cung thân là người đứng đầu sáu cung, có quyền giáo huấn người, người tới”. Hoàng hậu thấy cơ hội có thể giáo huấn Tứ Húc, đương nhiên sẽ không bỏ qua, nào ngờ hân không hề sợ hãi, còn đánh gãy lời nói của chính mình.

“Hoàng hậu muốn giáo huấn bản cung như thế nào, bản cung hôm nay phụng chỉ ở lại triều đình, tham dự chính quân đại sự, Thánh Thượng chưa chỉ trích bản cung hồ ngôn loạn ngữ, người vì chuyện gì lại chỉ giáo bản cung. Bản cung cùng Thánh Thượng đồng thể, người mưu toan đánh bản cung, tức là đánh Thánh Thượng, người đáng bị tội gì?”. Hậu cung công nhiên răn dạy hoàng hậu, từ trước hiếm thấy, các quan thần nghĩ đến năm đó tiểu An Lạc Hầu thực đáng yêu, về sau vẫn là thực đáng yêu, nhưng đã tính không ít.

“Tứ Đồng nói có lý, sau này ai đối Hoàng quý phi bất kính, tức là đối trẫm bất kính, nhất định phải nghiêm trị. Nhưng trẫm lần này vì tình nghĩa sẽ không truy cứu hoàng hậu, hoàng hậu nếu còn chuyện muốn nói thì cứ việc nói, bằng không bãi triều”. Tư Mã Ngung đối hoàng hậu đã có điểm mất kiên nhẫn.

“Chúng thần tuân chỉ”. Các quan thần nghĩ, ai lại dám đắc tội với vị Hoàng quý phi này.

“Thánh Thượng, căn cứ quy chế pháp luật, chỉ có sinh nhật thần thiếp mới xưng thiên thu lễ, mà thần thiếp từ trước đến nay cũng chỉ được hậu cung hướng hạ, hoàng quý phi lại được các quan thần hướng hạ, là du chế cử chỉ, nếu Thánh Thượng không nghĩ lại, nô tì sợ khó có thể quản lý sáu cung”. Hoàng hậu tức giận bất bình, xem ra hy vọng các quan thần sẽ chủ trì công đạo.

“Đúng thế, trẫm phải sửa chữa. Hoàng quý phi cùng trẫm đồng thể, trẫm thọ vạn năm, hoàng quý phi nếu còn thọ ngàn năm, thật là không ổn. Sau này các người khi hành lễ, cứ xưng hoàng quý phi vạn tuế, cùng trẫm giống nhau. Hoàng quý phi sinh thần đổi thành lễ vạn thọ, cùng trẫm và hoàng thái hậu giống nhau. Hoàng hậu, trẫm đã giao cho Hoàng quý phi thay người quản lý chung sáu cung, người cứ chuyên tâm dưỡng dục thái tử đi”. Tư Mã Ngung không hề để ý tới quy chế pháp luật mà nói.

“Hoàng hậu yên tâm, bản cung nhất định toàn tâm toàn ý quản lý hậu cung, người cứ an tâm dưỡng bệnh”. Tứ Húc thêm vào.

“Thánh Thượng bãi triều, quan thần hành lễ, Khổng Chiêu Minh tẩn kiến Đại Minh cung Quang Hoa điện”. Lý Trường An thay hoàng đế tuyên bố.

“Thần tuân chỉ”. Khổng Chiêu Minh đoán rằng việc này có thể có liên quan tới hoàng tử.

“Thánh Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế, Hoàng quý phi vạn tuế vạn tuế vạn tuế”. Tư Mã Ngung dẫn đầu bước xuống ngọc giai, hoàng hậu đi xuống không thể nói nên lời, còn bị các quan thần cười trộm.

44. Chương 44

CHƯƠNG 44

Tư Mã Cần nhìn Khổng Chiêu Minh trước mắt, cảm thấy y có vẻ hơn hai mươi tuổi, có thể trẻ hơn phụ hoàng. Thấy tướng mạo y thanh tú, lại một thân một sách, hẳn rất muốn trêu đùa, không, là muốn dùng sức thao y, làm y thuần phục dưới thân mình.

“Thần khấu kiến Thánh Thượng, nương nương cùng hai vị điện hạ”. Khổng Chiêu Minh quỳ trên mặt đất cung kính nói, cảm thấy ánh mắt nhị hoàng tử nhìn mình thật nóng bỏng, hơn nữa có chứa một chút tục tĩu. Chắc y đã nhìn sai, đứa nhỏ bảy tuổi làm sao có được ánh mắt như vậy.

“Khổng sư phó bình thân, mời ngồi”. Tư Mã Ngung ôm Tư Mã Cần, Từ Húc lại ôm Tư Mã Khiêm, một nhà bốn người ở đại điện tiếp kiến đại thần.

“Tạ ơn Thánh Thượng long ân”. Lý Trường An đưa ghế dựa đến, Khổng Chiêu Minh nghiêm chỉnh ngồi lên, nghiêm nhiên là bộ dáng của một nho tông.

“Đây là Cần Nhi, nhị hoàng tử của trẫm, mong Khổng sư phó chiếu cố cho. Cần Nhi, đây là Khổng sư phó, thánh duệ của tiên sư, đệ đệ của Diễn Thánh công*, hai mươi tuổi đã đỗ trạng nguyên, hiện giờ hai mươi ba tuổi, nổi danh trong thiên hạ. Người phải nghe theo lời Khổng sư phó, không được bướng bỉnh”. Bởi vì Khiêm Nhi muốn bái Khổng Chiêu Minh làm sư, cho nên Tư Mã Ngung phải giải thích cho Cần Nhi.

* Diễn Thánh công là một tước hiệu thời xưa của Trung Quốc

“Thần hổ thẹn, không dám đương nổi sự tín nhiệm của Thánh Thượng”. Khổng Chiêu Minh sợ hãi nói.

“Cần Nhi mong phụ hoàng ân chuẩn, để Khổng sư phó lưu lại phòng Cần Nhi và Khiêm Nhi, tiện cho việc chỉ giáo hai huynh đệ chúng ta, như thế nhất định sẽ rất tiến bộ”. Tư Mã Cần trong lòng nghĩ, kỹ xảo của ta sẽ rất nhanh tiến bộ, chắc chắn phụ hoàng sẽ đồng ý. Đến lúc đó ta sẽ thi triển tiểu kế, còn sợ hủ nho này chạy khỏi bàn tay ta?

“Ngung, Cần Nhi nói có lý. Khiêm Nhi ngày thường rất tàn bạo với nô nhân, Khổng sư phó ít nhiều cũng phải giáo huấn nó”. Từ Húc hiển nhiên rất tán thành việc cho Khổng Chiêu Minh giáo huấn bọn họ.

“Thần cần tuân ý chỉ nương nương”. Khổng Chiêu Minh thấy Từ Húc đáp ứng, biết hoàng đế nhất định cũng sẽ đồng ý, cho nên sáng khoái đáp lại.

“Khổng sư phó, vậy theo thỉnh cầu Cần Nhi, người từ hôm nay trở đi sẽ lên lớp giảng bài. Ta phong cho người làm thái tử thái phó. Người phải dạy cho chúng nó đúng với kỳ vọng của trẫm. Nếu Cần Nhi, Khiêm Nhi không nghe lời, trẫm cho phép người dùng thước đánh”. Tư Mã Ngung thấy Tư Mã Cần chủ động muốn học, có chút nghi hoặc, hẳn là có âm mưu, cho nên cho Khổng Chiêu Minh một chút đặc quyền giáo huấn hoàng tử.

“Thần đã biết, thần nhất định đem hết toàn lực giáo dục hai vị điện hạ”. Khổng Chiêu Minh quỳ xuống dập đầu.

“Húc Nhi, vậy người về sau không cần mỗi sớm đều đi giáo thụ Khiêm Nhi. Việc học vẫn cứ giao cho Khổng sư phó, người làm việc cùng với trẫm đi, rất nhiều chuyện cần hai người hợp tác mới có thể hoàn thành”. Tư Mã Ngung ý muốn tận lực độc chiếm Từ Húc.

“Ngung, được rồi, người muốn làm gì thì làm. Có muốn đem án thư đến phòng ngủ chúng ta tiến hành luận không?”. Sự vô sỉ của hoàng đế khiến cho hắn mặt đỏ bừng bừng.

“Cần Nhi, Khiêm Nhi đứng lên cả đi. Hai người hãy mang Khổng sư phó đến phòng ngủ các người đi. Trường An, các người lui xuống trước”. Tư Mã Ngung ra một tràng quyết định.

“Thần cáo lui”. Khổng Chiêu Minh đứng lên, sau đó rời đi cùng huynh đệ Tư Mã Cần.

“Ngung, vừa rồi lâm triều người nói mật chỉ của tiên đế có phải là thật không?”. Sau khi mọi người lui xuống, Từ Húc lập tức đặt câu hỏi.

“Đương nhiên là ý của trẫm, bất quá di cáo của thái hậu là thật, tổng quản Xương Khánh cung đã sớm lấy từ trong bảo khố cho trẫm”. Tư Mã Ngung thành thật trả lời.

“Vậy lão Phật gia làm sao biết chuyện của ta? Không phải tất cả mọi người đều cho rằng ta đã chết rồi sao?”. Từ Húc có chút nghi hoặc.

“Theo lời tiểu Phúc nói, trẫm phái Ngự lâm quân trông coi Trường Lạc cung, nhưng vẫn có người thân tín với thái hậu. Nàng theo dấu vết để lại đoán được, vốn muốn cứu người ra, bắt đắc dĩ trẫm trông coi quá nghiêm ngặt. Nàng không có cơ hội hành động, về sau lại ốm đau liệt giường, biết không sống nổi, đã lưu lại ý chỉ, giao cho tiểu Phúc cất trong bảo khố, hy vọng ngày sau có thể phát huy tác dụng”. Tư Mã Ngung cười khổ, trách không được nhân thọ thái hậu tích cực như vậy, lúc trước mỗi lần thăm hỏi đều nhớ kỹ Húc Nhi.

“Thì ra là vậy, Ngung, ta muốn đến lăng của lão Phật gia, nói cho lão Phật gia, Húc Nhi hiện tại rất hạnh phúc. Vậy có được không?”. Hắc cười nhẹ nói.

“Không bằng đợi đến mùa xuân năm sau, người lấy thân phận bằng hữu của trẫm rồi hãy đi”. Tư Mã Ngung muốn cùng cầu nhân du ngoạn, thuận tiện đi tuần tra một số nơi, nhưng phải chờ giải quyết xong vấn đề của hoàng hậu và thái tử mới an tâm xuất cung.

45. Chương 45

CHƯƠNG 45

Tư Mã Cần âm thầm hờn dỗi. Khổng Chiêu Minh kia đối với ám chỉ của mình nhìn như không thấy, không hề phản ứng, càng không ngừng truyền thụ cho huynh đệ bọn họ học văn nhập môn, đã vậy còn theo ý chỉ mẫu phi, khuyên răn bọn họ phải đối xử tử tế với Mộ Dung.

Vào buổi tối, Lý Trường An tiến vào truyền chỉ: hoàng đế lệnh cho Khổng Chiêu Minh và hoàng tử cùng dùng bữa.

“Trường An, tại sao phụ hoàng và mẫu phi không dùng bữa cùng chúng ta”. Khiêm Nhi nghi hoặc hỏi, khác với Tư Mã Cần trong lòng lại biết khá rõ ràng.

“Lão nô không biết. Thánh Thượng và nương nương sau giờ ngọ đã xử lý chính vụ ngay trong phòng ngủ. Lão nô vừa rồi cũng đã hỏi, Thánh Thượng liền cho lão nô đến truyền chỉ ban thưởng”. Lý Trường An nhớ tới bên trong phòng ngủ không ngừng truyền ra thanh âm hoan ái, hiển nhiên là Tư Mã Ngung đang hưởng dụng Từ Húc, chắc hẳn không cần dùng bữa. Thời điểm mình bấm báo, tiếng động trên long sàng mới tạm thời dừng lại, thanh âm hoàng đế khàn khàn trầm thấp, lại tràn ngập ***, lẫn với âm thanh rên rỉ cầu xin của Từ Húc.

Lý Trường An lập tức sai người truyền lệnh.

“Khổng sư phó, mời người ngồi”. Tư Mã Cần bày ra dáng vẻ tôn sư trọng đạo, nhưng trong lòng lại đang nghĩ đến cách thu phục Khổng Chiêu Minh.

“Thần không dám, điện hạ cứ ngồi trước”. Khổng Chiêu Minh một bộ nhẵn nhụi, khiến Tư Mã Cần hận không thể lập tức áp lão sư trên giường ô nhục một đêm.

“Sư phó không cần nhún nhường. Nhị ca và Khiêm Nhi tuy là quận vương, nhưng cũng là đệ tử của lão sư, cho nên lão sư không cần thi lễ”. Tư Mã Khiêm nghe theo phản phó của mẫu phi, ngoan ngoãn tôn trọng lão sư.

“Mời lão sư”. Tư Mã Cần lại bày ra tư thế mời.

“Vậy thần chỉ còn cách phụng mệnh”. Khổng Chiêu Minh thấy hai vị hoàng tử khiêm nhượng, đành phải ngồi lên ghế.

“Khổng sư phó, người đã thành thân chưa?”. Tư Mã Cần vừa ăn vừa hỏi, phải hiểu biết đối tượng thì mới có thể chinh phục.

“Khi thần mười lăm tuổi đã có một thê tử, nhưng nàng không may bệnh chết. Thần cũng không tái giá. Hiện thần có một đứa con đã ba tuổi, giao cho mẫu thân thần nuôi nấng”. Khổng Chiêu Minh bị hỏi chuyện thương tâm, vẻ mặt hơi ảm đạm.

“Đã mang dòng dõi thánh duệ, vì sao Khổng sư phó lại ở Sơn Đông cảnh nội làm quan, sao còn phải khảo khoa cử? Con cháu thánh duệ chẳng phải đều có đặc quyền sao?”. Tư Mã Cần quả thật cảm thấy kỳ quái.

“Thần hy vọng được dùng chính sức mình để giúp ích cho triều đình mà không cần nhờ vào thân phận thánh duệ”. Tư Mã Cần càng thêm kỳ quái, ngốc tử này không ngờ lại có chí lớn. Nhưng thôi quên đi, cái đó cùng với việc ăn Khổng Chiêu Minh cũng không liên quan.

“Khiêm Nhi, bồi Nhị ca một chén rượu”. Tư Mã Cần đã lén hạ mê dược vào trong rượu, uống vào một hồi sẽ phát tác, không thương tổn đến thân thể, chỉ mê man một đêm, như thế sẽ không gây trở ngại đến kế hoạch của mình.

“Được”. Tư Mã Khiêm sáng khoái cạn sạch.

“Sư phó, Cần Nhi kính người một ly”. Giờ đến phiên Khổng Chiêu Minh, trong rượu y dĩ nhiên cũng bị hạ dược.

“Tốt lắm, Cần Nhi cũng uống đi”. Khổng Chiêu Minh cầm lấy chén rượu đưa cho Tư Mã Cần.

“Được rồi, sư phó uống nhanh”. Tư Mã Cần không suy nghĩ liền uống.

“Các người lui ra hết, đóng cửa lại, kẻ nào cũng không được quấy rầy”. Thấy Khổng Chiêu Minh ngoan ngoãn uống xong, Tư Mã Cần lập tức ra lệnh cho cung nhân rời khỏi phòng ngủ.

Khiêm Nhi thì đã sớm mê man trên ghế, nhưng Khổng Chiêu Minh vẫn chưa có phản ứng gì, dược lực lý ra đã sớm phát tác, tại sao gân cốt mình lại mềm yếu, không có một chút khí lực.

“Hán quận vương điện hạ, dược của thần thể nào? Ngọc thể điện hạ sau năm canh giờ sẽ nhuyển ra, mất hết khí lực. Điện hạ không phải muốn mê đảo thần, rồi thân mật với thần sao? Đáng tiếc điện hạ không có lưu ý đến thần đã hạ giải dược trong rượu cùng với nhuyển cân tán. Ừm, điện hạ tuyệt đối không thể tưởng tượng một con một sách như thần, không ngờ lại có tuyệt chiêu này. Điện hạ yên tâm, đêm nay thần sẽ tận tâm hầu hạ điện hạ, tuyệt đối không bạo tiểu cục điện hạ đâu, làm cho điện hạ thích vô cùng”. Khổng Chiêu Minh hợp thời giải đáp nghi vấn của Tư Mã Cần.

Tư Mã Cần trợn mắt nhìn kẻ vừa mới ra vẻ đạo mạo, còn có một chút vẻ thư sinh ngờ nghệch, hiện giờ lại như một con dã thú, còn không biết liêm sỉ mà *** ngôn lãng ngữ.

46. Chương 46

CHƯƠNG 46

Khổng Chiêu Minh bế Khiêm Nhi và Tư Mã Cần đến giường lớn, sau đó đắp chăn cho bọn họ.

“Họ Khổng kia, người dám tính kế bốn vương, nếu thức thời, lập tức đưa giải dược cho bốn vương, nếu không ngày mai bốn vương sẽ bắt giam cho phụ hoàng, nói hết tội lớn của người ra, người đừng tưởng rằng mình là thánh duệ thì có thể được miễn tội chết”. Tư Mã Cần sau khi ăn xong nhuyển cân tán, tiếng nói liền trở nên yếu ớt, không thể cất cao giọng.

“Điện hạ, vậy nếu Thánh Thượng biết con của mình là một đứa nhỏ *** dâng mê luyện đại thần của mình, còn muốn lên lớp giảng bài sư phó, thậm chí dùng mê dược với tam đệ, người đoán Thánh Thượng trừ bỏ tru sát ta, còn xử phạt người như thế nào? Hiện tại chủ nhân của Đông Cung sắp thay đổi, người làm ra loại chuyện này, Thánh Thượng nhất định sẽ tức giận và thất vọng, còn có thể phế bỏ ngôi vị Quận vương của người, cả đời làm một vị hoàng tử tầm thường”. Khổng Chiêu Minh thâm trầm nói.

“Được rồi, là bốn vương tự làm vậy, không thể tưởng được người lại là mặt người dạ thú”. Tư Mã Cần biết tình hình quả thật bất lợi, tuyệt không thể để y nói cho phụ hoàng và mẫu phi, cũng không cam lòng để hạ thần cường bạo.

“Sao lại im lặng thế, hôm nay lúc ta thỉnh an Thánh Thượng, chẳng phải tiểu oa dâng người đã mê đắm nhìn ta sao? Vừa rồi khi giảng bài còn không ngừng dùng thanh âm mầu dụ ta, đánh hay không đánh đây? Thánh Thượng cho phép ta dùng thước đánh người, người *** tiện như thế, không để tâm vào việc học, còn dùng mê dược với tam đệ Trần Vương, ý đồ gian *** sư phó, người muốn đánh bao nhiêu thước?”. Khổng Chiêu Minh vừa nói, vừa đi đến án thư cầm lấy một côn dược ban thưởng, sau đó trở lại bên cạnh Tư Mã Cần.

“Năm”. Tư Mã Cần thấy Khổng Chiêu Minh làm thật, đành giận dỗi trả lời.

“Năm thì quá ít, không đủ để phạt lỗi của ngươi, nói lại”. Khổng Chiêu Minh nghiêm khắc nói.

“Vay mười thì sao? Nếu nhiều quá, bốn vương sẽ chịu không nổi”. Tư Mã Cần tin tưởng Khổng Chiêu Minh không dám đánh hoàng tử trọng thương.

“Vẫn là quá ít, ba mươi là được nhất”.

“Họ Khổng kia, bốn vương dù sao cũng là phượng tử long tôn, ngươi không cần khinh người quá đáng.”

Khổng Chiêu Minh không để ý tới hắn, kính cẩn cởi đai quần Tư Mã Cần, sau đó đem đường đường Hán quận vương ấn vào ghế dựa, hai tay khoát lên lưng ghế, chuẩn bị đánh.

Ba một tiếng, một cơn đã lưu lại trên mông hắn một vết hồng.

Đánh rất mạnh, Tư Mã Cần cũng không phải chưa từng bị đánh, nhưng lúc phụ hoàng đánh hắn rất khác, phụ hoàng là cha của hắn, lại là thiên tử. Còn hắn thân là thần tử, là thiên kinh địa nghĩa, nhưng bây giờ lại bị hạ thần trách đánh, tự nhiên cảm thấy rất ủy khuất, lập tức khổ sở khóc lớn.

“Sao vậy, điện hạ thì ra thật nhu nhược, chỉ mấy thước đã chịu không nổi mà oa oa khóc lớn”. Khổng Chiêu Minh châm chọc nói, một cơn trên tay vẫn không dừng lại, mông Tư Mã Cần thì đã đỏ một mảng.

“Bốn vương là nam tử hán đại trượng phu, mới đó sẽ không khóc, chỉ là có bụi bay vào mắt mà thôi”. Tư Mã Cần mạnh miệng.

“Ta thấy điện hạ đã chịu hai mươi thước, thế nhưng không có nửa câu phản nài, quả thật là nam tử hán đại trượng phu, vậy ta càng phải dùng sức”. Khổng Chiêu Minh lạnh lùng nói.

Quả nhiên mười thước cuối cùng, Tư Mã Cần không ngừng rên rỉ kêu đau.

“Sức sinh, bốn vương sẽ khiến ngươi không được chết già”. Tư Mã Cần toàn thân gân cốt mềm yếu, không thể hoạt động, đành phải tiếp tục duy trì tư thế bị đánh, mông nóng rát, thật không còn giống một hoàng tử tôn nghiêm, bởi vậy hắn dùng tiếng nói yếu ớt mắng nhiếc Khổng Chiêu Minh.

“Ngươi chỉ bị bầm tím mà thôi, ta cũng không có đập nát mông ngươi, tốt lắm, hài tử hư hỏng đã được trừng phạt, kế tiếp phải hưởng thụ cái cảm giác được thao túng đùa nhả, đúng không, điện hạ?”. Khổng Chiêu Minh bắt đầu cởi bỏ triều phục trên người.

“Sức sinh, ngươi dám gian *** bốn vương, bốn vương chỉ có thể cắn lưỡi tự sát, thà chết chứ không chịu khuất phục”.

“Được thôi, tùy ngươi, nếu ngươi không muốn thế nhân biết mình đường đường là một vị hoàng tử lại bị chính sự phụ của mình gian *** mà chết, không quan hệ”.

Tư Mã Cần lập tức trầm mặt, sau này sẽ không bao giờ ngẩng cao đầu được nữa.

47. Chương 47

CHƯƠNG 47

Tư Mã Cần vô lực nằm trên giường Khổng Chiêu Minh, y phục bị cởi gần hết, xem ra khó tránh khỏi kiếp số.

“Họ Khổng kia, ngươi vì sao lại thành ra thế này?”. Tư Mã Cần kinh hoàng thất sắc. Khổng Chiêu Minh bình thường hào hoa phong nhã, thì ra cũng là tay già đời, hơn nữa thủ pháp thuần thực, cảm thú này lại dùng dây thừng chế ngự hạ bộ của Mộ Dung, sau đó còn tùy ý dùng ngón tay đùa bỡn.

“Điện hạ, chẳng lẽ thiên hạ cũng chỉ có hoàng tộc là được vui chơi sao? Thần cùng gia huynh Diên Thánh công Khổng Chiêu trước đây cũng đã hiểu được việc chơi nô nhân, cũng giống như hai vị điện hạ đây, cho nên không cần phải kinh ngạc. Điện hạ, nô nhân này là tuyệt phẩm, trách không được Khiêm Nhi lại bị mê hoặc. Thần sau khi nhập kinh làm quan, cũng rất lâu không chơi, bắt quá hôm nay có thể nhất tiễn song

điều”. Khổng Chiêu Minh lấy tay sáp nhập vào cục huyết Mộ Dung, giảo động đại trâm châu bên trong, làm nô nhân không ngừng rên rỉ.

“Tốt lắm, ngươi là ý định coi bốn vương như nô nhân mà đùa bỡn, ngươi thật can đảm, không những không thực hiện ý chỉ của mẫu phi, mà còn đùa lộng nô lệ”. Tư Mã Cần phi thường tức giận, đành phải lấy Từ Húc ra phản kháng.

“Điện hạ lời ấy sai rồi, thần vừa rồi có khuyên bảo hai vị điện hạ, hơn nữa nương nương cũng không có cấm thần đùa bỡn nô lệ, bởi vậy thần không phải không tuân theo ý chỉ, điện hạ thật sự là khen trệt rồi, lá gan của thần từ trước đến nay rất lớn, thần cũng có rất nhiều nam thiếp, nhưng ai cũng không xinh đẹp bằng người, người nếu chủ động câu dẫn thần, thần chỉ còn cách thú điện hạ làm thê tử. Thần là cháu ruột thánh nhân gia, điện hạ lại là đế vương long tử, thần tin tưởng Thánh Thượng sẽ không phản đối việc tứ hôn”. Khổng Chiêu Minh rút tay ra, sau đó đi lên giường.

“Ngươi vọng tưởng, bốn vương năm nay mới bảy tuổi, ngươi chỉ ít hơn phụ hoàng hai tuổi, một người đáng tuổi làm phụ thân bốn vương, sao có thể vọng tưởng bốn vương thú ngươi, hơn nữa ngươi còn là sư phó bốn vương, việc này là bại hoại gia cương”. Tư Mã Cần tức giận đến xanh mặt, thanh âm run rẩy cùng tức giận mắng Khổng Chiêu Minh không biết liêm sỉ.

“Điện hạ, đương nhiên không phải người thú thần, mà là người gả cho thần, thần hiện tại cũng không vội cầu Thánh Thượng tứ hôn, chỉ cần thúc đẩy vua và dân tán thành phế truất thái tử, Thánh Thượng nếu không cảm thấy mất mặt, thỉnh cầu nho nhỏ này còn không đáp ứng? Huống hồ mỗi đời đều có một công chúa gả cho Khổng phủ, hiện tại chỉ là đổi công chúa thành hoàng tử mà thôi”. Khổng Chiêu Minh lấy tay vuốt ve ngực Tư Mã Cần, sau đó một ngụm nút lấy đầu nhũ, dùng răng nanh cạy vài cái, khiến cho hoàng tử cao quý không khỏi rên rỉ.

“Khổng sư phó, Cần Nhi thật sự biết sai rồi, về sau không dám làm vậy nữa, ngươi có thể buông tha Cần Nhi không?”. Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn. Tư Mã Cần quyết định cầu thoát thân, bề ngoài thì cầu xin tha thứ, nhưng bên trong thì lại hung hăng mắng Khổng môn đến liệt tổ liệt tông.

“Điện hạ, ngươi cho rằng thịt thiên nga đã dâng đến miệng, ta sẽ chịu bỏ lỡ sao? Ta khuyên điện hạ vẫn là ngoan ngoãn để ta thao, hảo hảo hưởng thụ, ta nhất định có thể khiến cho điện hạ dục tiên dục tử, muốn ngừng mà không được, còn luyện tiếu rời khỏi ta, phải để ta hàng đêm thao mới thỏa mãn”. Khổng Chiêu Minh đem ngọc hành thô to đặt trước cục huyết Tư Mã Cần.

“Ngươi điên rồi, bốn vương vẫn là một thân xử nam, ngươi chẳng lẽ không có nửa điểm thương hương tiếc ngọc? Trong ngăn kéo thứ ba có thuốc mỡ, mời ngươi lấy đến dùng cho bốn vương”. Tư Mã Cần trong lòng nghĩ, chính ta lần đầu khai bao, ngươi dám không bôi trơn đã nghĩ mang súng ra trận, buồn cười, ta dĩ nhiên sẽ kháng nghị.

“Tiểu *** oa, ngươi là đang cầu xin ta? Thuốc mỡ vốn là vì ta mà chuẩn bị? Cái này gọi là làm ra vẻ tự cao ngạo”. Khổng Chiêu Minh phóng đại cười to.

“Đúng vậy”. Tư Mã Cần nhìn Khổng Chiêu Minh thật sự xuống giường lấy thuốc mỡ, liền thở dài nhẹ nhõm.

Khổng Chiêu Minh đem thuốc mỡ thần nhiên cho vào bên trong Tư Mã Cần, còn cẩn thận lấy tay nhu lộng, bởi vì thuốc mỡ của Tư Mã Cần còn có một ít xuân dược, hiện tại được lực bắt đầu phát tác, toàn thân Tư Mã Cần nóng lên, cục huyết truyền đến trận ngứa, lúc này mới thật sự là tự làm bậy.

Khổng Chiêu Minh nhìn thấy bộ dáng mặt hoặc của hoàng tử, tự nhiên biết được nguyên nhân, nhưng chỉ trừu sáp nhẹ, không có thô bạo.

“Cầu ngươi, không cần tra tấn bốn vương”. Tư Mã Cần chịu không được, đành phải cầu xin tên cầm thú kia.

“Ta không rõ điện hạ đến tột cùng đang cầu chuyện gì?”. Khổng Chiêu Minh đột nhiên lộng mạnh, làm Tư Mã Cần kêu lên một tiếng.

“Bốn vương cầu ngươi dùng sức thao ta”. Tư Mã Cần biết Khổng Chiêu Minh là đang trêu đùa mình, đành phải lộ ra một ít *** đang trong lời nói.

“Người nghe đây, người dưới thân ta chính là tiểu *** oa, không phải Nhị hoàng tử Hán Quận Vương, hơn nữa người phải kêu ta là phu quân, còn phải thề cả đời này không được làm trái phu quân, nếu không cam nguyện sẽ bị ta thao chết trên giường”. Khổng Chiêu Minh dừng lại luật động.

“Bổn vương mới không cần, người đừng vọng tưởng”. Tư Mã Cần giận dữ rống lên, đây là giao dịch bất đắc dĩ, nếu ký hạ, mình sẽ xong đời.

“Là ta vọng tưởng? Vậy ta sẽ không thao người”. Ngọc hành hoàn toàn rời khỏi, thần nhiên nhìn hoàng tử bị dục hỏa dày vò nhưng không cách nào phát tiết ra.

“Được thôi, ta Tư Mã Cần cả đời này dưới thân Khổng Chiêu Minh là tiểu *** oa, ta nguyện ý coi hần là phu quân, không được làm trái hần, nếu như sai thệ, cam nguyện bị hần thao chết trên giường, chết mà không oán, người hần là vừa lòng rồi chứ”. Tư Mã Cần tức giận đến khóc nức.

“Ngoan, đừng khóc, sớm nói như vậy, sẽ không phải chịu khổ”. Khổng Chiêu Minh lau đi lệ trên mặt hoàng tử, sau đó bắt đầu thả lỏng đảo phủ Hoàng Long, thao Tư Mã Cần đến chết đi sống lại.

“Tiểu *** oa, nơi đó của người thật tham lam, kẹp rất chặt”.

“Phu quân, người thao chết ta đi”. Tư Mã Cần bị xuân dục không chế, không biết liêm sỉ còn không ngừng nói ra những lời *** đàng.

48. Chương 48

CHƯƠNG 48

Từ việc Tư Mã Ngung lâm triều để lộ ý định phế truất thái tử, lập Trần quận vương lên thay. Chỉ hơn mười đêm, từ nội các nhất phẩm đại học sĩ, cho tới quan cửu phẩm tể riêu ở địa phương, đều góp lời với hoàng đế, nói Tư Mã Khiêm là con trai trưởng của Hoàng quý phi, nhân phẩm đoan chính, thông minh thiên phú, vì thiên hạ mà xem xét, khẩn cầu hoàng đế thuận theo ý trời, phế thái tử khỏi ngôi vị thân vương, lập Trần quận vương thành người đứng đầu Đông Cung, còn Trần hoàng hậu thất đức, nên tự động rời bỏ ngôi vị đứng đầu tam cung lục viện, ban thưởng hào tính Từ tiên sư vẫn tôn dưỡng trong cung, hơn nữa lập Hoàng quý phi làm hoàng hậu.

Các nơi đều vì chuyện phế truất thái tử mà sôi trào. Nghe lời đồn, thậm chí cả các nước chư hầu như Triều Tiên, An Nam, Miến Điện cũng đã sai người đến hướng biểu, thỉnh cầu đại hoàng đế Thiên triều phế truất thái tử. Các nơi nho sinh cũng đều dậy sóng, châu huyền học quan trình chiếu thư, yêu cầu chuyển trình cho hoàng đế. Ngoài ra, diễn thánh công Khổng Chiêu Minh khi dạy học, càng nghiêm khắc công kích thái tử Tư Mã Hiên đối với thánh tiên sư vô lễ, bất nhân bất hiếu.

Tư Mã Ngung ngày hôm trước lâm triều vừa ra chiếu tấn phong Trần quận vương Tư Mã Khiêm thành Thân Vương, phần thưởng là Thân Vương song bổng, mà Khổng Chiêu Minh có công dạy học, thật tâm ủng hộ, được thăng lên chức tổng sư phó, làm thái sư của thái tử.

Lại nói Khổng Chiêu Minh ngày thường trước mặt mọi người hào hoa phong nhã, khiêm cung có lễ, bởi vậy rất được Từ Húc yêu thích, cho rằng hần là một lão sư tốt. Nhưng chỉ khi ở cùng Tư Mã Cần mới lộ ra một mặt không người nào biết, ở trên giường là một tên cầm thú không hề biết tiết tháo, ban ngày dạy chữ thành hiền, buổi tối lại cùng đệ tử vận động kịch liệt trên giường, hàng đêm khoái lạc. Tư Mã Cần quả nhiên như lời hần nói, dần dần yêu cái sự bá đạo của hần, tuy rằng miệng nói chán ghét, nhưng lại mở rộng hai chân, thả lỏng đón nhận.

Tư Mã Khiêm có một đêm bị âm thanh rên rỉ kịch liệt đánh thức, bởi vậy thấy lão sư đang mãnh liệt trườn sát nơi tiểu huyết của Nhị ca, mà Nhị ca thì lại đang thao lộng Mộ Dung, ba người dính cùng một chỗ, chỉ cần Khổng Chiêu Minh động một chút, Tư Mã Cần sẽ động một chút, tiết tấu hoàn toàn giống nhau. Tư Mã Khiêm sợ hãi kêu lên, vì thế lão sư ép Khiêm Nhi giữ bí mật, Khiêm Nhi dĩ nhiên vui vẻ đáp ứng, cuối cùng còn gia nhập chuyện tình ái này, để Mộ Dung hấp huyết phân thân của mình.

Buổi tối tháng sáu ngày mười ba, Long Khánh năm thứ mười, trong điện hoa cung Dục Đức, thái tử thế nhưng lại cùng luyện đồng mười tuổi nằm trên ngai vàng, trước mặt mọi người mây mưa ***, nhóm cung

nhân không biết làm sao, không có mệnh lệnh của thái tử, lại không dám tự tiện lui ra, đành bất đắc dĩ nhìn chuyện như vậy diễn ra ở Đông Cung.

Nhóm cung nhân vì có thái tử trợ hứng, rõ ràng diễn tấu một tiết khúc *** nhạc bị cấm.

“Thần mạo gan khuyên can, mong thái tử điện hạ không thể tiếp tục như vậy, nếu để Thánh Thượng biết, long nhan sẽ tức giận, xin thái tử bình lui tả hữu, thần hiện có trung ngôn muốn nói”. Dương Cần Ngôn nghe chuyện, lập tức đi vào Dục Đức điện, quỳ gối trước ngai vàng, nhìn thái tử ở trong cơ thể luyến đồng đưa đẩy mà phảng phất vô cùng đau đớn.

“Tắt cả mọi người lui ra đi”. Dương Cần Ngôn là quan viên mà Trần hoàng hậu sắp xếp bên cạnh thái tử, bởi vậy thái tử rất tín nhiệm hẳn, xin hoàng đế phong hẳn thành người xử lý chiêm sự ở phủ, làm quan nhĩ phẩm.

“Người ở lại, ta còn muốn người”. Thái tử nhìn người dưới thân muốn lui ra, lập tức dùng sức ngăn chặn.

“Thái tử, xin cho luyến đồng này lui ra”. Dương Cần Ngôn tăng thêm ngữ khí nói.

“Có chuyện gì thì nói đi, hẳn xem như phi tử của ta, không ngại trung ngôn của người”. Luyến đồng dưới thân thái tử không ngừng rên rỉ.

“Thái tử, người mấy ngày gần đây trộm đem binh mã tư vận lương thảo nhập Đông Cung, có phải đang tính phát động binh biến không? Nhân mã Đông Cung có thể điều động khoảng ba trăm người, mà vũ y vệ trong Đại Minh cung lại nhiều mưu lược, võ trang hoàn mỹ, càng không nói đến nội cung có hơn năm vạn Ngự lâm quân chiếm giữ, hơn nữa lân cận tọa trấn kinh đô và vùng Tây Sơn kiện duệ doanh có hai mươi vạn người, tất cả bọn họ đều trung thành với Thánh Thượng, toàn bộ môn sinh của lão thái sư đã sớm bị loại bỏ, bởi vậy ta chắc chắn sẽ không có phần thắng.”

“Tọa nhi đãi vong, thực dữ phạt chi, phụ hoàng quyết tâm muốn phế truất ta, ta sẽ không ngồi chờ chết, ta cho dù không có phần thắng, cũng muốn quyết tử một phen, tiền tử hậu sinh.” Thái tử trích dẫn một câu nói của Gia Cát Lượng.

49. Chương 49

CHƯƠNG 49

Dương Cần Ngôn sau khi nghe thái tử nói xong không khỏi ngửa mặt lên trời thở dài.

“Cần Ngôn, có chuyện cứ nói, không cần làm vậy”. Luyến đồng ngồi trong lòng thái tử, chậm rãi đem ngọc hành của y sáp nhập vào tiểu huyết của mình.

“Hoàng hậu nương nương không phải đã khuyên bảo thái tử phải bàn bạc kỹ lưỡng rồi hẵng động thủ, không cần lỗ mắng sao? Xin thái tử nghe theo lời nương nương, ngàn vạn lần không nên hành động thiếu suy nghĩ, nếu thật sự làm ra chuyện mưu nghịch, ân tình phụ tử đoạn tuyệt, Thánh Thượng tất tru sát thái tử, mong thái tử suy nghĩ kỹ”. Dương Cần Ngôn thấy Tư Mã Hiền quyết tâm khởi binh, bởi vậy sống chết khuyên can.

“Hắn sẽ không bỏ qua cho ta. Người biết không, gần đây tấu chương như lũ được đưa tới Đại Minh cung, mọi lời lẽ đều là buộc tội ta, tội danh đủ loại, nào là bất nhân bất hiếu, đại bất kính, giết hại huynh đệ, *** loạn cung đình, có thì có nhưng đại bộ phận đều là giả dối, mỗi khoản đều là nên phế, nên tru chi, ta còn sợ hãi chuyện gì?”. Thái tử cười khổ.

“Thần nghe nói Thánh Thượng chỉ định phế thái tử thành Thân Vương, xin thái tử hãy nhẫn nại, chủ động cầu xin Thánh Thượng tha thứ, từ ngôi vị Đông Cung, cái này gọi là giữ lại rừng xanh sợ gì không có củi đốt, có thể bảo tồn thực lực, rồi ung dung tính kế, ngày khác có thể phục lập ngôi vị thái tử, thái tử không cần tuyệt vọng”. Dương Cần Ngôn ý đồ khuyên phục Tư Mã Hiền.

“Ta sẽ không lừa gạt chính mình, tiện nhân kia hiện tại đã thay thế được mẫu hậu, trở thành chủ nhân của hậu cung. Những phi tần ngày xưa đến nịnh bợ mẫu hậu, nay đều la cà ở Đại Minh cung, ngôi vị mẫu hậu tất khó giữ được. Phá tổ thì còn trứng, tiện nhân kia sẽ không dễ dàng buông tha cho mẫu tử chúng ta, hẳn

sớm hay muộn cũng sẽ bức ta chết, ta không muốn chết, ta nhất định phải giết tên tiện nhân kia, cho dù đồng vu quy tận, ta cũng không tiếc”. Thái tử cảm thấy hơi khó chịu bên trong, đột nhiên đá luyến đồng khỏi ngai vàng, tức giận mắng: “Mau cút vào”. Luyến đồng cuống quýt lùi vào hậu điện.

“Cho dù thật sự phải mưu nghịch, cũng xin thái tử hãy thương lượng lại với Hoàng hậu nương nương và quốc cữu”. Dương Càn Ngôn biết lời thái tử nói là sự thật, nhưng cũng phải nắm chắc rồi mới làm.

“Mẫu hậu lòng dạ đàn bà, nàng lo sợ tiện nhân kia nên không dám uy hiếp, chậm chạp không hạ thủ, bây giờ cũng đã muộn, còn đám người kia đều là tầm nhìn hạn hẹp, là hạng người ham sống sợ chết, phỏng chừng nếu cho bọn hắn biết kế hoạch, nói không chừng còn chạy thoát thân cùng với tài sản của mình, không tiếc bán đứng ta, đêm khuya mật báo cho phụ hoàng”. Tư Mã Hiền tức giận bất bình, cho rằng nếu ngoại tổ phụ không đột nhiên trúng gió thì mình sao lại thê thảm như thế.

“Vậy thái tử có tính toán nào khác không?”. Dương Càn Ngôn lo lắng hỏi, cũng không phải chỉ mới ba trăm người đã khởi sự chứ.

“Ta nghĩ đến việc mời Tấn Vương thúc dẫn binh vào kinh thành, bức bách phụ hoàng thoái vị, tru di cả nhà tiện nhân kia, ủng hộ ta đăng cơ, sau đó giết dây mẫu hậu, Tấn Vương cầm quyền”. Tấn Thân Vương Tư Mã Triết là đệ đệ của hoàng đế, hiện hai mươi một tuổi, nhiều năm đóng binh ở biên quan, trong tay có mười lăm vạn binh mã, quan hệ với Tư Mã Ngung rất ác liệt, gần ba năm không quay về kinh yết kiến, cho nên Tư Mã Hiền ký thác toàn bộ hy vọng lên người hoàng thúc.

“Nhưng cứ cho là Tấn Vương đáp ứng, việc thành, hẳn đăng cơ xưng đế, chẳng phải là dẫn sói vào hang sao? Mà cho dù việc đó xảy ra thật, hoàng thái hậu ở Ngũ Thai sơn nhất định sẽ ban ý chỉ, kêu gọi thiên hạ thảo phạt chúng ta, đến lúc đó thái tử định làm sao?”. Dương Càn Ngôn liệt kê ra những thất bại.

“Nếu việc thành, cứ giết chết Tấn Vương, về phần hoàng thái hậu, nàng ở Ngũ Thai sơn xa xôi, không có khả năng nhanh chóng biết kinh thành xảy ra chuyện, hỏa tốc phái một đội nhân mã đến giết hoàng thái hậu, tất cả tội danh đổ hết cho tiện nhân kia”. Tư Mã Hiền thiết tưởng thật sự chu đáo, dù sao đều là tội mưu nghịch, quyết định đơn giản là giết chết hoàng thái hậu.

“Nhưng nếu Tấn Vương bán đứng thái tử, báo mọi việc cho Thánh Thượng biết, thái tử sẽ làm sao?”. Cũng không thể loại trừ việc này.

“Vậy ta đành quyết tử một trận. Còn bây giờ, đợi ta viết một phong thư, người phái người tốc hành giao cho Tấn Vương, ngày bảy tháng bảy này ta sẽ khởi binh”. Tư Mã Hiền nghĩ thầm, ta sẽ không để cho tiện nhân kia được sống thọ đâu.

50. Chương 50

CHƯƠNG 50

Giờ Ngọ hôm sau, tại thư phòng của Đại Minh cung Quang Hoa điện, Từ Húc đang xem thư mà cha mẹ hắn viết, trông rất cao hứng, còn Tư Mã Ngung thì lại đang nghe Lý Trường An báo cáo chuyện thái tử Tư Mã Hiền đêm qua *** loạn, nhưng y lại không tức giận, cũng không tỏ vẻ gì, hoàng đế đã không còn để ý đến nhi tử đang càng trầm trọng ngày nữa.

“Ngung, không cần hờn dỗi, cho dù phế bỏ Hiền Nhi, nó thủy chung vẫn là con người, cũng nên dạy dỗ nó cho tốt, không bằng gọi nó đến đây, đánh cũng được, mắng cũng được, còn hơn mắt diếc tại ngơ. Khúc mắc phụ tử các người chỉ có các người mới có thể cởi bỏ”. Từ Húc tận tình khuyên bảo, lại nghĩ, làm mẹ kế thật sự khó nha.

“Húc Nhi, trăm tạm thời không muốn gặp Hiền Nhi, nếu nó tự mình nhận sai với trăm, trăm sao có thể đánh nó, mắng nó. Bây giờ nó cho rằng trăm nhất định sẽ phế nó, cho nên hoàn toàn không đem quy củ đặt vào mắt, cự tuyệt việc học hành, đuổi tất cả sư phó ra khỏi Trọng Hoa cung. Trăm phải khâm sai đến răn dạy, nó lại ở trước mặt đại thần tuyên ***, quả thực không biết xấu hổ, tự chịu thấp hèn. Trước tiên trăm phải phế truất nó, rồi làm cho nó không còn mặt mũi nào mà gặp liệt tổ liệt tông”. Quan hệ phụ tử mà nói đã đoạn tuyệt từ lâu rồi.

“Vậy được thôi. Đúng rồi, Hạo Nhi muốn đến kinh thăm ta, có thể chứ?”. Từ Húc thấy Tư Mã Ngung vẫn còn giận, đành phải đổi đề tài khác.

“Sao lại không thể, đệ đệ của Tử Đồng cũng là đệ đệ của trẫm. Trẫm sẽ truyền chỉ cho các quan lại địa phương hành lễ nghênh đón hấn đến kinh, cho các người huynh đệ đoàn tụ. Về phần quốc tượng, trẫm tính sang năm dời triều đình thế cục ổn định, sẽ điều nhiệm y làm Tổng đốc, hoặc Nội Các đại học sĩ. Dời mọi việc ổn thỏa, trẫm sẽ cùng Tử Đồng đi thăm nhạc phụ mẫu. Còn về phủ đệ Từ gia, năm đó bị chiếm dụng, trẫm sẽ ra lệnh thu hồi, cho bộ công sửa chữa một lần rồi trả lại cho quốc tượng”. Tư Mã Ngung nói đến chuyện của ái thiếp, tâm tình chuyển biến. Đúng là yêu ai yêu cả đường.

“Thánh Thượng, Cửu Môn Đề Đốc Trần Văn Thành ở ngoài điện có chuyện quan trọng cầu kiến, hấn nói là về thái tử”. Tiểu lễ tử tiến vào bẩm báo, hoàng đế thấy hấn làm việc lanh lợi cho nên phong hấn lên thành tổng quản thái giám chuyên trách hầu hạ cho Từ Húc.

“Truyền vào”. Tư Mã Ngung lạnh nhạt nói, đơn giản là Tư Mã Hiền lại gây chuyện.

“Ngung, phải bình tâm tĩnh khí, không cần phát tiết với đại thần”. Từ Húc phòng hoạn hơn chữa hoạn, khuyên bảo là trước nhất.

“Người thật sự xem trẫm là trẻ con có thể tùy tiện tìm người phát tiết cho hả giận?”. Tư Mã Ngung mỉm cười. Từ Húc lại nghĩ, nếu người không bớt giận, chắc chắn sẽ đổ hết lên đầu ta.

“Thần khấu kiến Thánh Thượng cùng nương nương vạn tuế vạn tuế vạn tuế”. Trần Văn Thành quỳ xuống hành lễ, sắc mặt thoát nhìn rất ngưng trọng.

“Xảy ra việc gì?”. Tư Mã Ngung biết nhất định là có đại sự.

“Thái tử vừa mới phái người khoái mã ra khỏi thành truyền tin, thần phụng mật chỉ của Thánh Thượng, mấy ngày nay giám thị Đông Cung, hoài nghi có dị động, vì thế thần cho người chặn tin tức, kết quả lấy được một mật hàm, thần không dám xem qua. Vả lại mấy ngày gần đây Đông Cung rất kỳ lạ, thường xuyên có lương thảo từ ngoài cung chuyển đến lương khố Đông Cung. Thần phụng chỉ không được dă thảo kinh xà, cho nên đã ngưng việc điều tra. Thần nghi ngờ thái tử điện hạ đang tự vận binh mã tiến cung, mưu đồ gây rối, mong Thánh Thượng minh giám”. Trần Văn Thành dâng mật hàm lên, trên đó đóng dày đặc con dấu của hoàng thái tử.

Tư Mã Ngung tiếp nhận mật hàm, vừa lướt qua, long nhan lập tức biến sắc, bày ra bộ dáng như muốn giết người, tay trái xiết mạnh.

“Ngung, bên trong viết gì vậy?”. Từ Húc chưa từng thấy Tư Mã Ngung tức giận đến thế, bởi vậy quan tâm hỏi.

Tư Mã Ngung vẫn không nói được lời nào, cuối cùng giao mật hàm cho Từ Húc, hấn xem xong cũng trợn mắt há hốc mồm, không biết chuyện gì đang diễn ra, bởi vì bên trong viết Tư Mã Hiền thỉnh cầu Tấn Vương phát binh.

“Ngung, người định làm gì?”. Từ Húc cũng không biết phải biện hộ cho thái tử như thế nào.

“Húc Nhi, việc này tuyệt đối không thể bỏ qua, cũng không thể xử lý nhẹ nhàng, trẫm thật sự ngáng mắt không nổi. Trần Văn Thành, người suất lĩnh một ngàn vũ y vệ cùng hai ngàn Ngự lâm quân giúp trẫm bắt súc sinh kia về, ai dám phản kháng, giết không tha, còn nữa, không được để hoàng hậu và cung nhân của nàng rời khỏi Hưng Khánh cung nửa bước. Việc này các người không được để người ngoài biết được, nếu không giết không tha, nghe rõ chứ?”. Tư Mã Ngung lấy bảo kiếm ra, giao cho Trần Văn Thành.

51. Chương 51

CHƯƠNG 51

Phượng các long lâu liên vân hán, ngọc thụ quỳnh chi tác yên la, kỷ tầng thức can qua (Gác phượng lầu rồng liên trời biếc, cành quỳnh cây ngọc nổi mây xa, đâu biết chuyện can qua?).

Tư Mã Hiền thật sự là sự phụ giả dạng, vừa nhìn thấy vũ y vệ cả người đầm máu, nhảy vào Dục Đức điện, thấy người liền giết. Một thái tử mới hôm qua còn oai phong lẫm liệt, không ngờ giờ đây lại sợ tới mức xui lơ trên mặt đất.

Trần Văn Thành tay cầm bảo kiếm dính đầy máu, đến gần thái tử.

“Không được, ta không muốn chết”. Tư Mã Hiền thét chói tai, xem ra đã bị đả kích rất lớn, đã quên mất việc tự xưng vương.

“Thần phụng mệnh Thánh Thượng, bắt thái tử về Đại Minh cung. Thái tử chính là cốt nhục của Thánh Thượng, quang vinh, nhục nhã của thái tử, chỉ có Thánh Thượng mới có thể quyết định, xin thái tử theo thần rời đi, nếu có ủy khuất, mong thái tử thứ lỗi”. Trần Văn Thành biết Tư Mã Ngung không muốn gièm pha chuyện hoàng tộc ra ngoài ánh sáng, nhưng lại nhất quyết giao việc của Đông Cung cho người khác xử lý mà không phải là Từ Húc, vì y không muốn Từ Húc cảm thấy mình quá tàn nhẫn, cho nên mới không nói rõ ràng, còn việc thái tử có phản kháng hay không, ai mà biết được. Mà Thánh Thượng tất nhiên muốn biết cụ thể và tỉ mỉ tình hình nghịch mưu, bởi vậy nhất định phải giữ cho thái tử một mạng.

Hai vũ y vệ phía sau Trần Văn Thành tiến lên khống chế thái tử, mà Tư Mã Hiền cũng không phản kháng gì.

“Đề Đốc đại nhân, thái tử đã bất tỉnh, làm sao bây giờ?”. Vũ y vệ sợ hãi nói.

“Các người mau đỡ thái tử hồi cung, giao cho Lý tổng quản, ngàn vạn lần phải cẩn thận, bản Đề Đốc còn muốn xem xét kỹ lưỡng lương khổ”. Trần Văn Thành nghĩ, quả nhiên ngày chết đã đến nơi, cho dù bình thường kiêu ngạo ương ngạnh, dưới một người, trên vạn người, nhưng bây giờ cũng rơi vào hoàn cảnh này.

Sau khi Tư Mã Hiền bị áp giải đến Quang Hoa điện, Lý Trường An phụng chỉ an bài thái tử trong một mật thất.

“Phụ hoàng, cầu người khai ân, đừng giết ta”. Tư Mã Hiền trợn mắt tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trên giường, dây xích đã được cởi, mà Tư Mã Ngung thì lại đang ngồi bên giường nhìn mình, vì thế lập tức quỳ xuống cầu xin.

“Hiền Nhi, chắc ngươi đã đói bụng, trẫm đã sai người chuẩn bị tốt những thứ mà ngươi thích nhất”. Tư Mã Ngung đáp lại nhi tử, trong ánh mắt tràn ngập từ ái, ngữ điệu rất dịu dàng, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

“Phụ hoàng, ngươi chẳng lẽ không xử phạt trọng tội của ta?”. Tư Mã Hiền kinh ngạc nhìn phụ hoàng.

“Trẫm nghĩ việc này không cần, trẫm đã có quyết định cuối cùng”. Tư Mã Ngung bất đắc dĩ lộ ra một nụ cười khổ.

“Có phải phụ hoàng sẽ phế ta thành thứ nhân, lưu đầy sung quân không?”. Tư Mã Hiền thầm cho rằng mình còn hy vọng sống sót.

“Ngươi chẳng lẽ cho rằng trẫm sẽ để hoàng nhi của mình giống một con cẩu lưu lạc ở bên ngoài chịu khổ? Tội trạng mưu nghịch của ngươi, xem như tội ác tày trời, nếu trẫm giao cho pháp ti và hình bộ giải quyết, nhất định sẽ bị lăng trì xử tử, trẫm cho dù khai ân, cũng phải ban thưởng cho ngươi một chén độc được mà thôi. Cho nên trẫm sẽ không cho công khai tội của ngươi, ai cũng sẽ không biết, việc này coi như trẫm đã nể mặt, cũng vì đối với ngươi trẫm còn một chút thương tiếc. Về sau nếu ngươi chết rồi, trẫm sẽ công bố với mọi người rằng thái tử bất hạnh bị vong bệnh, rồi sau đó mai táng ngươi ở lăng tẩm phụ cận, ngươi không cần lo lắng cho mẫu hậu của ngươi, nàng dù sao cũng là thê tử của trẫm, trẫm sẽ đối xử tử tế với nàng”. Tư Mã Ngung không định lừa gạt Tư Mã Hiền.

“Phụ hoàng, ta thật sự không muốn chết, ta thật sự biết sai rồi”. Tư Mã Hiền đau khổ cầu xin.

“Hiền Nhi, đã có dũng khí thỉnh cầu Tần Vương thúc của ngươi khởi binh phế trẫm cho ngươi đăng cơ, tại sao lại không có dũng khí tự kết liễu mình, trẫm đã thay ngươi chuẩn bị một chén thang, ngươi tuyệt đối sẽ không cảm thấy thống khổ, chỉ cần uống xong một ngụm, ngươi sẽ vĩnh viễn là thái tử của trẫm, trẫm sẽ không phế truất ngươi”. Tư Mã Ngung ôm lấy thái tử, ôn nhu an ủi.

“Ta rất sợ, chẳng lẽ thật sự không còn cách cứu vãn?”. Tư Mã Hiền vẫn chưa từ bỏ ý định.

“Hiền Nhi, ngoan ngoan, dùng cơm xong rồi uống, đương nhiên nếu người quả quyết không chịu, trẫm chỉ có thể hạ thủ không lưu tình. Nhưng chẳng lẽ người muốn trẫm tự thân ra tay, khiến trẫm càng thêm đau lòng?”. Tư Mã Ngung nói đến chỗ thương tâm cũng không cầm được lệ.

52. Chương 52

CHƯƠNG 52

Tư Mã Ngung cùng với Tư Mã Hiền ngồi trước bàn ăn, thức ăn toàn những thứ mỹ vị, nhưng cả hai người đều buồn bức không vui, bởi vì đây là lần cuối cùng phụ tử gặp nhau, từ nay về sau người lạ âm dương.

“Hiền Nhi, người biết không, cho dù hôm nay trẫm không chặn lá thư này lại, người vẫn như cũ không có phần thắng, bởi vì Vương thúc của người sẽ không để người phản bội trẫm, thật sự hẳn rất trung thành với trẫm, tin trẫm cùng Tấn vương có quan hệ không tốt là giả, cho dù hẳn thật sự có ý định đó thì mười lăm vạn quân muốn công hãm kinh sư, nói dễ hơn làm, cho nên người nhất định sẽ thất bại. Trẫm nói cho người hay điều này, là muốn người chết mà không oán”. Tư Mã Ngung thật tình không muốn đứa con hạ hoàng tuyền mà không biết chính mình tại sao lại thất bại.

“Ta chưa từng cho rằng mình có thể thành công, là do ta không cam lòng, ở trong mắt phụ hoàng, ta chưa bao giờ chiếm được vị trí quan trọng nhất. Trang sức, ta có thể có, hơn nữa còn rất nhiều. Nhưng từ trước đến nay, người có từng ôm ta một lần, thân mật một lần không? Người chỉ biết đánh ta, mắng ta, mỗi ngày chạy tới Trường Lạc cung tìm hân, ta hận hẳn”. Tư Mã Hiền chỉ vì muốn phụ hoàng coi trọng hẳn, mà đã không từ thủ đoạn để làm ra những việc như bây giờ.

“Người có thể oán hận phụ hoàng, nhưng ngàn vạn lần không thể oán hận mẫu phi của người. Người biết không, vừa rồi hẳn biết trẫm quyết định ban tử cho người, nên đã lại quỳ xuống cầu xin trẫm tha thứ cho người. Chuyện gì trẫm cũng có thể đáp ứng hẳn, duy chỉ việc này, trẫm chỉ có thể nhẫn tâm khước từ. Đúng vậy, trẫm chưa bao giờ quan tâm đến huynh đệ các người, trẫm rất hối hận, muốn bù đắp, thì người lại phải vĩnh viễn rời khỏi trẫm”. Tư Mã Ngung thấy đứa con còn đang hiểu lầm Từ Húc, đem chuyện vốn không định nói nói thẳng ra.

“Vậy từ đầu phụ hoàng đã muốn phế truất con, sau đó sẽ giết chết con sao?”. Tư Mã Hiền đột nhiên nhớ tới lời Dương Cẩn Ngôn.

“Trẫm sẽ không, người như cũ vẫn là Thân Vương, trẫm có thể không quan tâm đến người, nhưng chưa bao giờ có ý niệm muốn giết người”.

“Ta hối hận khi không nghe theo lời của Dương Cẩn Ngôn. Ta có một chuyện muốn nhờ phụ hoàng, Dương Cẩn Ngôn đêm qua đã khuyên can ta không nên hành động thiếu suy nghĩ, nếu thực sự làm ra chuyện mưu nghịch, phụ tử ân tình vĩnh tuyệt, phụ hoàng tất tru sát ta, nên muốn ta chủ động thỉnh tội cầu xin tha thứ, từ ngôi vị. Bởi vậy tội mưu nghịch là một tay ta gây ra, Dương Cẩn Ngôn chỉ phụng mệnh làm việc, phụ hoàng có thể tha cho Dương Cẩn Ngôn một mạng không?”. Cái này gọi là người sắp chết, lời nói cũng thiện lương.

“Dương Cẩn Ngôn hiện đang bị nhốt trong thiên lao, trẫm sẽ không giết hẳn, Hiền Nhi yên tâm”.

“Vậy ta không còn gì tiếc nuối, ta bất hiếu, giờ tỉnh ngộ cũng đã quá trễ, ta nguyện kiếp sau kiếp sau nữa, vẫn làm con của phụ hoàng, đến lúc đó ta sẽ tận tâm phụng dưỡng phụ hoàng. Xin phụ hoàng nhận của ta một lễ”. Tư Mã Hiền cung kính quỳ xuống dập đầu ba cái.

“Phụ hoàng dĩ nhiên tha thứ cho người, người vĩnh viễn là con phụ hoàng, Trường An, đem bát thang kia đến đây”. Tư Mã Ngung sợ hãi nếu không hành động ngay, y có thể sẽ mềm lòng, bởi vậy phân phó Lý Trường An ngoài cửa, mang thạch tín mà ngự y điều chế đến.

“Thần tuân chỉ”.

Tư Mã Ngung ôm lấy Tư Mã Hiền rồi đặt hẳn lên giường.

“Hiền Nhi, uống một ngụm, sau đó ngoan ngoan ngủ, phụ hoàng ở bên cạnh làm bạn người, không phải sợ”. Tư Mã Ngung khẽ vuốt má nhi tử, cuối cùng hôn một cái.

“Thánh Thượng, thuốc đã mang đến”. Lý Trường An đặt một chén độc được màu đen bên giường, trên mặt lộ ra thần sắc mất tự nhiên, nhưng hoàng đế đang đối mặt với ly tử, nào có tâm tư để ý tới.

“Phụ hoàng, xin người giúp ta nói cho mẫu phi, trước kia ta không hiểu được tội, mong mẫu phi tha thứ cho ta”. Tư Mã Hiền sau khi nói xong liền ngồi dậy, cầm lấy bát thang uống một ngụm, rồi sau đó nằm xuống nhắm chặt hai mắt.

“Trẫm đã biết, mẫu phi sẽ tha thứ cho ngươi”. Tư Mã Ngung ôm chặt lấy đứa con, lấy tay kiểm tra hơi thở của hắn, hô hấp đình chỉ, mạch đã ngừng đập, hoàng đế không khỏi lệ rơi đầy mặt.

Ngày mười bốn tháng sáu, Long Khánh năm thứ mười, giờ thân ba khắc, hoàng thái tử Tư Mã Hiền hoẵng thệ, hưởng thọ tám tuổi.

53. Chương 53

CHƯƠNG 53

“Nơi này là tiên quốc sao? Mẫu phi, sao ngươi lại ở đây”. Hắn đã hoẵng thệ trên giường, nên lúc tỉnh, ngược lại nghĩ Từ Húc ngồi bên giường cũng đã chết.

“Hiền Nhi, nơi này vừa không phải là tiên quốc, cũng không phải Đại Minh cung, mà là Trường Lạc cung Phụ Hoa điện. Mẫu phi vẫn ở trong phòng ngủ, ngươi chẳng qua chỉ là chết giả, thân phận của ngươi thật sự đã tàn”. Từ Húc giải thích.

“Nhưng ta không phải đã uống độc được sao? Sao ta lại không chết?”. Tư Mã Hiền tâm tình rối loạn.

“Bởi vì mẫu phi đã lệnh ngự y điều chế một chén thuốc khiến người khác rơi vào trạng thái chết giả, sau đó đưa Lý Trường An cho người uống”. Từ Húc đứng là đã sử dụng kế kim thiền thoát xác.

“Vậy phụ hoàng có biết không? Ta tình nguyện chết cũng không thể lừa gạt hắn. Mẫu phi, ta muốn gặp phụ hoàng”. Tư Mã Hiền kích động nói, giãy dụa muốn đứng lên.

“Tất cả mọi chuyện trẫm đã biết”. Vừa rồi, lúc Tư Mã Ngung vì tiếc thương nhi tử mà khóc đến ruột gan như đứt từng khúc, thì Từ Húc cười tùm tùm đi vào, ngồi bên cạnh hỏi hoàng đế, nếu ta có biện pháp làm cho Hiền Nhi sống lại, ngươi nguyện ý không? Còn có ban tử cho con nữa không? Hoàng đế gạt đầu đáp ứng rồi lại lắc đầu, vì thế Từ Húc đem mưu kế nói thẳng ra, làm cho hoàng đế đỡ khóc đỡ cười.

“Phụ hoàng, vậy phải uống một lần nữa sao?”. Tư Mã Hiền thấy Tư Mã Ngung tiến vào, sợ hãi hỏi.

“Hiền Nhi, không cần, nếu phụ hoàng cho ngươi uống thì mẫu phi sẽ lại đổi một lần nữa, hơn nữa người phạm tội đã chết, từ nay về sau, thân phận chính thức của ngươi là con của một người phi, con cả của An Lạc hầu Từ Húc. Chỉ qua mấy năm nữa, ngươi lớn lên một chút, sẽ không ai có thể nhận ra”. Hắn vừa rồi cùng Tư Mã Ngung nhất trí thỏa hiệp, cho nên đơn giản thay hoàng đế trả lời.

“Đúng vậy, cứ theo như lời mẫu phi ngươi nói, trẫm sẽ không xử phạt một người đã chết. Hiền Nhi, trẫm rất vui mừng khi nghe được ngươi nói tình nguyện chết cũng không thể lừa gạt trẫm, con hư biết nghĩ lại quý hơn vàng, ngươi phải biết quý trọng nhân sinh hiện tại của ngươi. Từ phủ hiện đang sửa chữa, ngươi tạm thời ở lại đây, không được rời khỏi Trường Lạc cung nửa bước, trẫm đã phái Ngự lâm quân canh giữ để tránh rắc rối”. Tư Mã Ngung bây giờ thật sự không có dũng khí để đối mặt với sinh ly tử biệt, hơn nữa nhi tử nếu đã muốn sửa đổi, hơn nữa còn trở thành con nuôi của Từ Húc, thường ngày có thể gặp mặt, thật sự là một ý kiến hay, cho nên quyết định sẽ tha thứ cho Lý Trường An.

“Tạ ơn phụ hoàng cùng mẫu phi đã khai ân”. Tư Mã Hiền quỳ gối trên giường dập đầu.

“Mẫu hậu của ngươi còn chưa biết chuyện ngươi chưa chết. Hiền Nhi, ngươi có muốn nói cho nàng không?”. Từ Húc ôn nhu nói.

“Không cần, nếu mẫu hậu biết ta không chết, nhất định sẽ tiếp tục gây sóng gió, triều đình sẽ không còn bình ổn. Ta đã suy nghĩ cẩn thận, phụ hoàng chưa bao giờ yêu mẫu hậu, ta yêu mẫu phi, một khi đã như vậy, mẫu hậu sẽ không còn kiên nhẫn, đối với ai cũng không còn kiên nhẫn, khẩn cầu phụ hoàng tận lực không cần thương tổn mẫu hậu”. Tư Mã Hiền sau khi trải qua sinh tử đã thật sự thấu hiểu mọi chuyện.

“Trẫm đáp ứng người, sau khi tang lễ người kết thúc, trẫm sẽ chính thức sắc phong mẫu phi của người, còn mẫu hậu người hiện sẽ vẫn giữ ngôi vị hoàng hậu, tiếp tục ở lại Hưng Khánh cung”. Tư Mã Ngung thấy nhi tử còn nhỏ, quyết định dùng phương thức một quốc gia hai hoàng hậu để giải quyết vấn đề.

“Khẩu tạ phụ hoàng long ân”. Tư Mã Hiền lại quỳ xuống dập đầu.

“Hiền Nhi, trẫm về sau sẽ đối tốt với người, may mắn phụ hoàng còn có cơ hội bồi đắp người, nếu không trẫm nhất định sẽ thương tiếc cả đời”. Tư Mã Ngung rút cuộc không chế không được cảm xúc, ôm chặt lấy nhi tử của mình.

“Tốt lắm, ta còn một ít chuyện tang lễ của thái tử, phụ tử hai người cứ ở lại với nhau”. Từ Húc nghĩ, nếu hoàng đế không đau lòng, sẽ không quý trọng người khác, cho nên khúc mắc của họ cuối cùng cũng được phá bỏ.

“Cám ơn người, Tử Đồng”. Tư Mã Ngung cảm kích nói.

“Không cần cảm tạ, ai bảo người là phu quân của ta nha, ta có thể ngồi xem các người phụ tử như chó cắn nhau sao?”. Từ Húc cười tủm tỉm.

54. Chương 54

CHƯƠNG 54

Sáng sớm ngày mười lăm tháng sáu, Long Khánh năm thứ mười, Tư Mã Ngung ban chiếu thiên hạ, tuyên bố hoàng thái tử Tư Mã Hiền không may lâm bệnh, cứu đỡ không kịp, hoàng hôn ngày hôm trước đã từ trần. Quyết định ngay hôm đó, hoàng đế thân vận bạch y, xuyết hướng bảy ngày, quan tài đặt ở Trọng Hoa cung, hoàng đế mỗi ngày đều đến kinh ngũ phẩm để quan viên đích thân tới cúng bái.

Ngày hai mươi hai tháng sáu, hậu sự cho hoàng thái tử đã tạm an, việc xây lăng tẩm sẽ được hoàn thành dần dần, đồng thời Lễ bộ Thượng thư sắp đặt linh vị ở thái miếu bẩm báo cho liệt tổ liệt tông, viết: chiêu văn, nghi thức tang lễ bảy ngày cho thái tử đến đây chấm dứt.

Nhưng lễ tang lần này khiến mọi người thấy có nhiều điểm đáng ngờ, những người đến dự lễ tang đều nghi ngờ thái tử không phải bị bệnh mà chết, bởi vì việc thái tử từ trần, tất nhiên phải nhanh chóng ban chiếu. Hơn nữa, những đại thần muốn tiến vào Trọng Hoa cung để đưa tiễn, hoàng đế lại nói với bọn họ, thái tử không muốn để thân sắc có bệnh cho ngoại nhân chứng kiến, cho nên đại liệm đã xong, quan tài còn dùng mộc đình phong kín.

Lại nói hoàng đế lúc cử hành tang lễ không hề lộ vẻ bi thương, hơn nữa trước khi thái tử từ trần, hoàng đế đã nhiều lần răn dạy thái tử, hiển nhiên có ý phế truất, mà toàn bộ cung nhân ở Trọng Hoa cung đều bị giết hết để tuần táng, cho nên thế nhân hoài nghi thái tử kỳ thật là bị ban tử, bất quá chuyện riêng tư của cung đình, không thể xác nhận là thật hay không.

Buổi chiều sau ngày hoàn thành nghi thức, cung đình lại nổi lên phong ba thật lớn.

Đại Minh cung Quang Hoa điện, tại thư phòng.

“Ngung, không bằng nên nói cho hoàng hậu đi, lúc ta xem nghi thức, nàng như một cái xác không hồn. Nàng chỉ có một đứa con, mà giờ nó đã chết, người lại còn muốn phế truất nàng, có cần đề phòng nàng tự sát hay không?”. Trong lần Từ Húc phát sinh một dự cảm xấu.

“Không việc gì đâu, trẫm sẽ đến Hưng Khánh cung nói cho nàng”.

“Thánh Thượng, không tốt, Hoàng hậu nương nương phân phó cung nhân đem di biểu này đưa tới cho Thánh Thượng, rồi tự nhốt mình ở trong cung, sau đó đốt lửa tự thiêu, Hưng Khánh cung cơ hồ đã bị đốt thành bãi đất trống”. Lý Trường An cuống quýt chạy vào, đem một phong thư giao cho Tư Mã Ngung, sau đó nói ra tin tức kinh tâm động phách.

“Hoàng hậu cuối cùng thế nào? Đã cứu được chưa?”. Hai người cùng lên tiếng, xem ra rất lo lắng.

“Theo cung nhân bẩm báo, Hoàng hậu nương nương khẳng định đã chết, phải dập lửa xong mới có thể đi vào tìm kiếm di thể nương nương, bất quá sợ rằng chỉ còn lại tro tàn mà thôi. Nương nương tử ý nồng đậm, trước đó còn tưới dầu khắp Hưng Khánh cung, lại cho người lấp các giếng nước gần đó, cho nên cung nhân khó có thể dập tắt đại hỏa, lão nô mong Thánh Thượng nén bi thương”. Lý Trường An lấy được tin tức này từ tổng quản đại thần trong vụ phủ.

“Húc Nhi, trẫm đã đáp ứng Hiền Nhi sẽ chăm sóc cho hoàng hậu, bây giờ hoàng hậu lại tự sát, trẫm không cách nào ngăn cản, trẫm thật sự là xấu hổ vô cùng”. Tâm tình Tư Mã Ngung rất trầm trọng, dù sao cũng cùng nàng mười năm phu thê, thế nhưng giờ nàng lại đi trước.

“Không cần tự trách, Hiền Nhi nhất định sẽ hiểu được, đây là thiên ý. Ngung, hay là xem xem hoàng hậu viết gì trong di biểu? Nếu nàng có tâm nguyện thì người thay nàng hoàn thành, cũng đủ để an ủi hoàng hậu trên trời có linh thiêng”. Từ Húc tận lực an ủi hoàng đế.

“Đúng vậy, cũng chỉ có thể làm như thế, ta đọc cho người nghe, hoàng hậu viết: Thánh Thượng, không ngờ người lại tự tay giết chết nhi tử của mình, còn muốn giả mù sa mưa. Người chán ghét ta, người không thương ta, không việc gì, ta có thể chịu được, con ta là thái tử, tương lai ta có thể làm hoàng thái hậu, nhưng người chẳng những muốn phế bỏ nó, còn muốn giết chết nó, tất cả hy vọng mà ta ký thác cũng đều tiêu tan, ta oán hận các người, ta cho dù chết cũng phải hóa thành lệ quỷ nguyên rửa các người”. Tư Mã Ngung đọc xong, sắc mặt đại biến.

“Ngung, không nên tức giận, nếu hoàng hậu biết trước đại sự, nhất định sẽ biết chuyện Hiền Nhi, đến lúc đó nàng sẽ không oán hận chúng ta. Nhưng hiện tại chuyện quan trọng là nói với Hiền Nhi như thế nào? Làm sao để nói cho quan dân thiên hạ biết, thái tử từ trần không lâu, quốc mẫu cũng nối bước theo nó? Tất nhiên sẽ có rất nhiều phỏng đoán có thể tổn hại đến thanh danh của người”. Hấn bày tỏ suy nghĩ của mình với Tư Mã Ngung.

55. Chương 55

CHƯƠNG 55

Tư Mã Hiền nằm trên giường, tay cầm di biểu của mẫu hậu gào khóc. Từ Húc ôm chặt lấy đứa con, khẽ vuốt lưng hấn.

“Mẫu phi, người nhất định phải khuyên giải an ủi phụ hoàng không được tự trách, đây là lựa chọn của mẫu hậu, không thể oán hận bất luận kẻ nào. Trong lòng mẫu hậu, nàng cho rằng nếu tự thiêu trong Hưng Khánh cung, nàng sẽ vĩnh viễn là hoàng hậu, không ai có thể đoạt được danh phận của nàng, phụ hoàng cũng sẽ vĩnh viễn nhớ rõ nàng dùng thủ đoạn kịch liệt như thế nào để báo thù. Có lẽ nàng hiện tại không cần tranh cãi nữa, nó không phải một loại giải thoát”. Tư Mã Hiền ngừng khóc an ủi Từ Húc.

“Hiền Nhi, mẫu phi ban đầu cũng rất chán ghét người, nhưng người thủy chung vẫn là con nuôi của ta, cho nên ta vẫn đối xử với người như con mình, vô luận người oán hận ta thế nào, ta cũng không thể trở mặt nhìn thấy người chết trong tay phụ thân mình. Cừu hận chỉ mang đến hủy diệt, người có thể hiểu được điều này, mẫu phi thật sự vui mừng, người đã hoàn toàn thoát thai hoá cốt”. Từ Húc vui mừng khi thấy đứa con thay đổi.

“Phụ hoàng đang ở đâu?”. Tư Mã Hiền rất muốn gặp Tư Mã Ngung.

“Hấn đang ở Quang Hoa điện triệu kiến đại thần, tuyên bố quốc tang an bài, mẫu hậu người sẽ được tôn thụy là Hiếu Từ Trần Hoàng Hậu, tang nghi hoàn toàn dựa theo đại hội chu điển, đợi phụ hoàng trở về rồi sẽ nói cho người tình hình cụ thể”. Từ Húc hiểu được Tư Mã Hiền muốn biết tang lễ của mình như thế nào.

“Cám ơn phụ hoàng, mẫu phi”. Tư Mã Hiền thành tâm cảm tạ.

“Khiêm Nhi, nhanh vào đi”. Từ Húc lên tiếng nhắc Tư Mã Khiêm đang chờ ngoài cửa.

“Mẫu phi, sao Tam đệ lại ở chỗ này?”. Tư Mã Hiền nghi hoặc hỏi Từ Húc, bởi vì chuyện mình chưa chết, không phải sẽ không nói cho bọn đệ đệ sao?

“Mẫu phi vừa rồi đã đem chuyện của người nói cho Cần Nhi và Khiêm Nhi biết, Khiêm Nhi nói muốn đến an ủi đại ca, cho nên mẫu phi đã dẫn nó đến đây, các người chậm rãi tâm sự, mẫu phi không làm phiền”. Từ Húc đứng lên rời khỏi phòng ngủ, chuẩn bị giám sát cung nhân ở đại điện đặt linh vị hoàng hậu để Tư Mã Hiền có thể yên tâm nói chuyện.

“Khiêm Nhi tham kiến đại ca”. Tư Mã Khiêm bước vào, quỳ gối trước giường hành lễ.

“Tam đệ, không cần hành lễ đâu, đại ca không còn là thái tử”. Tư Mã Hiền vội vàng đỡ Tư Mã Khiêm đứng dậy, dùng sức ôm lấy hắn.

“Người vĩnh viễn là đại ca của ta”. Tư Mã Khiêm tự đáy lòng nói.

“Lúc trước đại ca thường bày mưu với người, tận tình nhục nhã tra tấn người, xưng người là tiện loại, tạp chủng, người tại sao còn muốn xem ta là đại ca?”. Tư Mã Hiền lộ ra vẻ khó tin nhìn Khiêm Nhi.

“Khiêm Nhi quả thật rất oán hận đại ca, nhưng mẫu phi nói với Khiêm Nhi, oán oán và báo thù đến khi nào? Nếu người có thể cùng Nhị ca hòa hảo, tại sao lại không thể tha thứ đại ca, hẳn dù có muôn vàn không phải, nhưng vẫn là huynh đệ của người. Bây giờ hẳn cũng không còn mẫu thân, người phải buông xuôi tất cả hận cũ, cùng đại ca ở chung một chỗ. Khiêm Nhi tin tưởng mẫu phi nói đúng”. Những lời Tư Mã Khiêm nói khiến cho Tư Mã Hiền rất cảm động.

“Tuy rằng mẫu thân của chúng ta đã về cõi tiên, nhưng mẫu phi rất giống mẫu thân, đại ca về sau không thể ở trong Trường Lạc cung nữa, Khiêm Nhi, người thân là thái tử, phải hảo hảo phụng dưỡng phụ hoàng và mẫu phi, nhớ rõ không được giống như đại ca”. Tư Mã Hiền hy vọng Khiêm Nhi sẽ không giẫm lên vết xe đổ của mình.

“Đại ca, hay là người đến làm thái tử đi, Khiêm Nhi sẽ không tranh giành Đông Cung với đại ca”. Tư Mã Khiêm nghe được về sau không thể nhìn thấy hắn nữa, liền khóc lóc cầu xin.

“Đứa ngốc, đại ca vĩnh viễn là thái tử, linh vị hoàng thái tử đã vào thái miếu, danh phận đã định, cho dù là phụ hoàng cũng không thay đổi được, đại ca năm năm làm thái tử cũng đã thỏa mãn rồi. Tam đệ, nếu ngày sau cần đại ca phụ trợ, đại ca nghĩa bất dung từ, bởi vì ta là huynh trưởng và thần tử của người”. Tư Mã Hiền lấy tay lau đi nước mắt của Tư Mã Khiêm.

Từ Húc đứng ngoài cửa thấy huynh đệ bọn họ tình thâm như thế, vui mừng nở nụ cười.

56. Chương 56

CHƯƠNG 56

Sáng sớm ngày hai mươi bốn tháng sáu, triều đình hướng cả nước cùng Triều Tiên, An Nam và các nước phụ thuộc ban chiếu, tuyên bố rằng hoàng hậu hôm qua chứng kiến Chiêu Văn thái tử từ trần, vì thương tâm quá độ đến nỗi bệnh tình trở nặng, rốt cục giờ Dậu hai khắc đã từ trần tại Hưng Khánh cung. Lúc ban chiếu thư thông báo hoàng hậu hấp hối, hoàng đế đã chấp bút: hoàng quý phi thông minh hiền đức, thánh lập hoàng quý phi thành hậu.

Hoàng hậu băng thệ chính là chuyện thương tâm của hoàng đế, quốc tang hoàng hậu bởi vậy phi thường long trọng. Hoàng đế xuất hướng chín ngày, từ hoàng quý tử hậu, lấy theo ngày dịch nguyệt chi chế, tri phục hai mươi bảy ngày mà trừ, (thành thật xin lỗi nếu nó tối nghĩa, vì cái này ta cũng chẳng hiểu =v=) cũng lệnh trong vòng một trăm ngày, nhân dân không được vui chơi, không được nghe diễn xướng mua vui.

Hoàng đế phong cho hoàng hậu là Hiếu Từ hoàng hậu, lại thân tặng Hiếu Từ hoàng hậu Xương Hoa cung. Hoàng quý phi cùng nội mệnh phụ, thủ phụ dẫn quan viên đến đưa tiễn, tưới rượu.

Đương nhiên việc này chỉ là giả tạo, di thể đã được sắp đặt trong cung của Hiếu Từ hoàng hậu chỉ là một hình nộm, trên người mặc triều phục chỉnh tề, cùng với rất nhiều châu báu. Hiếu Từ hoàng hậu cơ hồ đã bị đốt thành tro, tro cốt còn sót lại đều đặt trong một chiếc bình ngọc màu xanh và được giao cho đứa con duy nhất bảo quản. Hoàng đế không hề muốn đem tro cốt nàng táng ở hoàng lăng.

Ngày một tháng bảy, việc xây dựng tử cung của Hiếu Từ hoàng hậu cũng tạm an ổn. Cung được đặt cùng với kim quan của Chiêu Văn hoàng thái tử, tương lai sẽ dựng lên ở bên cạnh lăng tẩm của hoàng đế trong nội cung.

Đại tang tuy rằng gần như đã xong, nhưng bởi vì chưa hết trăm ngày tang lễ, hai tuần lễ mừng vạn thọ Hoàng quý phi phải hủy bỏ.

Hoàng thái hậu ở Ngũ Thai sơn biết hết thấy tình hình, phái người hỏa tốc hồi cung truyền chỉ cho Tư Mã Ngung. Vì thế, sáng sớm ngày hai tháng bảy, triều đình ban chiếu tuyên bố: “Nội Các dâng dụ, trăm khâm phụng ý chỉ Chiêu Huệ hoàng thái hậu, hoàng hậu đột ngột qua đời, tam cung lục viện không thể vô chủ, Hoàng quý phi Từ gia tài đức sáng suốt, lễ giáo vẹn toàn, trăm ngày sau sẽ sắc lập làm hoàng hậu, hết thấy ứng với lễ nghi, lễ bộ, khâm thử”.

Cùng giờ Ngọ, lại ban chiếu tuyên bố: “Tam hoàng tử Trần thân vương, con trai trưởng của hoàng hậu, trăm ngày sau sẽ sắc phong hoàng thái tử, hết thấy ứng với lễ nghi, lễ bộ, khâm thử”.

Buổi tối hôm đó, Tư Mã Cần cùng Khổng Chiêu Minh hoàn toàn chưa cởi tang phục đã cùng nhau ân ái ở trên giường, còn Mộ Dung thì bị phục xuân được, thống khổ lẫn lộn trên mặt đất. Mà lúc đó tân thái tử Tư Mã Khiêm vừa tới Trường Lạc cung Phu Hoa điện, cùng đại ca Tư Mã Hiền nói chuyện phiếm. Khiêm Nhi vì sợ đại ca cô độc một mình cho nên mới đến làm bạn hân.

“Phu quân, bây giờ còn đang là quốc tang, hoàng hậu dù sao vẫn là mẫu thân của ta, vì thế không nên làm loại sự tình này”. Tư Mã Cần ngồi trên phân thân của sư phó hỗn hển nói.

“Đứa ngốc, Thánh Thượng và nương nương không phải cũng thường ở ở trong phòng ngủ làm những chuyện chúng ta đang làm bây giờ sao?”. Khổng Chiêu Minh lấy tay áp trên ngực đệ tử mình, không ngừng thẳng lưng hướng về phía trước thao động, khiến Cần Nhi không ngừng kêu lên.

“Thật sự không thể tưởng được, đại ca so với lúc trước quả thật là hai người hoàn toàn khác nhau”. Tư Mã Cần đối với việc chuyển biến của Tư Mã Hiền cảm thấy thực thần kỳ.

“Đây là công lao của mẫu hậu người. Các người vốn đều là tiểu hỗn đản, nhưng hân nhờ vì phu dạy dỗ người thật tốt, ở trên giường khiến cho người phục phục thiếp thiếp. Người phải cảm tạ nương nương cùng vi phu đấy”. Khổng Chiêu Minh đem hân đặt lên giường, phát động đợt thao động thứ hai.

“Ta luôn muốn có một ngày được thao phu quân của ta nha”. Tư Mã Cần không cam lòng nói.

“Người cứ đợi một ngàn năm nữa đi, không nên suy nghĩ bấy bạ”. Khổng Chiêu Minh khinh thường đáp lại hân.

“Phụ hoàng, chúng ta...”. Tư Mã Cần nhìn thấy Tư Mã Ngung đi vào, lập tức sợ tới mức hồn phi phách tán, vội giãy dụa đứng lên, trần truồng quỳ trên mặt đất. Khổng Chiêu Minh vội vàng vì hân phủ thêm quần áo, còn Mộ Dung thì dĩ nhiên là chết ngất trên mặt đất.

“Câm miệng! Đang lúc quốc tang, hoàng tử cùng đại thần lại dám làm những hành vi như thế này. Các người đáng bị tội gì? Trẫm vốn chỉ muốn thăm con mình một chút, không thể tưởng được lại phải chứng kiến chuyện này. Trường An, đem bọn họ trói lại, mỗi người đánh hai mươi bản”. Tư Mã Ngung tức giận đến nổi sắc mặt xanh mét, giận dữ cắt ngang lời Tư Mã cần, lệnh cho Lý Trường An ở phía sau tới dựng hình.

“Là Cần Nhi mê hoặc Khổng sư phó, thỉnh phụ hoàng chỉ cần trách phạt con”. Tư Mã Cần cho rằng chính mình là hoàng tử, Lý Trường An nhất định không dám đánh quá nặng, cho nên để mình chịu vẫn là tốt nhất.

“Thánh Thượng, là thần cường bạo hoàng tử, thần nguyện ý chịu phạt, thỉnh Thánh Thượng đánh thần bốn mươi bản”. Khổng Chiêu Minh thì lại không muốn tiểu thê tử thay mình chịu khổ.

“Một khi đã như vậy, trăm thành toàn cho Khổng khanh”. Tư Mã Ngung ngồi trên ghế nhìn hai người, cuối cùng hạ quyết định này.

57. Chương 57

CHƯƠNG 57

Tư Mã Cần y phục không chỉnh tề quỳ trên mặt đất, lôi kéo Tư Mã Ngung khóc cầu y tha thứ cho Khổng Chiêu Minh.

Vốn Lý Trường An muốn dùng roi đặc chế không gây thương tổn gân cốt, lại bị Tư Mã Ngung khiển trách, nói trẫm hiện tại không phải đang đùa giỡn với hần mà muốn trừng phạt hần, phải dùng roi thường, không được lưu tình.

Vì thế Khổng Chiêu Minh bị trói trên giá gỗ, mặt hướng Tư Mã Ngung, thân mình trần trụi chịu hình. Lý Trường An cầm lấy trường tiên quát mạnh, dùng sức đánh vào bả vai và lưng của hần.

“Trẫm hỏi ngươi, ngươi thân là sư phó trẫm cất cửi lên lớp giảng bài, là con cháu thánh duệ, thế nhưng dám can đảm cưỡng bạo hoàng tử, còn muốn *** loạn trong lúc quốc tang, trái nghịch thiên lý, ngươi có biết tội của ngươi đáng chết vạn lần không?”. Tư Mã Ngung không chút để ý Tư Mã Cần mà quát to.

“Thần biết tội, nhưng thần sẽ không hối hận”. Khổng Chiêu Minh nhin đau trả lời câu hỏi của hoàng đế. Phía sau nóng rát cùng đau đớn. Một văn thần không phải võ tướng như hần bị đánh đến như vậy, tưởng như sắp ngất đi, thế nhưng trong lòng lại không hề hối hận về hành vi đã làm. Dù có lặp lại một lần nữa, mọi chuyện sẽ vẫn như cũ mà thôi.

“Tốt lắm, vậy nếu trẫm dùng xe áp giải ngươi ra ngoài phố cho thị chúng xem, rồi xử tử ngươi trước mặt mọi người trong Khổng gia, ngươi còn có thể không hối hận?”. Tư Mã Ngung cười nhạt nhìn người trước mặt.

“Thần vẫn không hối hận. Thần chỉ khẩn cầu Thánh Thượng tha thứ cho Cần Nhi”. Khổng Chiêu Minh phun ra một ngụm máu tươi. Còn đến hai mươi bản, hần gần như sắp tiêu đời, thế nhưng hần vẫn còn quan tâm đến tiểu thê tử của mình.

“Phụ hoàng, xin người tha thứ cho hần. Vốn là Cần Nhi kê đơn hãm hại hần, hần mới có thể cùng ta có quan hệ như vậy. Phụ hoàng nếu quả thực phải xử tử hần, phụ hoàng nhất định phải xử tử cả Cần Nhi. Lòng ta đã xem hần như phu quân của mình”. Tư Mã Cần vì cứu mạng của Khổng Chiêu Minh, không tiếc đem mọi chuyện nói thẳng ra.

“Thánh Thượng, cứ giết ta, không cần giết hần”. Khổng Chiêu Minh gần như đã hấp hối nhưng vẫn còn đau khổ cầu xin.

“Yên tâm, ai cũng sẽ không giết. Trường An, dừng tay đi”. Thanh âm Từ Húc từ phía sau truyền đến khiến mọi người cả kinh.

“Lão nô cẩn tuân ý chỉ”. Lý Trường An biết sự tình có biến chuyển, lập tức đình chỉ.

“Húc Nhi, sao ngươi lại tới đây?”. Tư Mã Ngung đứng lên, ôm lấy ái thê.

“Ngung, ta thấy ngươi tới gặp con lâu như vậy, cho nên mới tự mình đến xem thử đã có chuyện gì xảy ra? Tại sao ngươi lại đánh Khổng sư phó?”. Từ Húc nhìn Tư Mã Cần vẫn đang quỳ trên mặt đất, muốn đưa con nói ra chân tướng.

“Mẫu hậu, cầu người cứu phu quân Cần Nhi, phụ hoàng muốn xử tử hần”. Tư Mã Cần biết chỉ có mẫu hậu mới có thể khuyên phục phụ hoàng.

“Ngươi thực tình yêu Khổng Chiêu Minh?”. Từ Húc cười khanh khách hỏi đứa con.

“Nhi thần thương hần, tuy rằng hần trên giường đối đãi nhi thần rất thô bạo”.

“Nếu nói thô bạo, phụ hoàng ngươi cũng là phi thường thô bạo, không phải ta cũng thương hần sao?”.

“Húc Nhi, sao có thể đánh đồng được?”. Từ Húc thế nhưng lại ở trước mặt mọi người nói xấu mình, Tư Mã Ngung liền kháng nghị.

“Ngung, hôn nhân đại sự của nhi tử, có thể để mẫu thân như ta quyết định không?”. Từ Húc ôn nhu nói, nhưng ngữ khí thì rõ ràng là không chấp nhận chữ “không”.

“Đương nhiên có thể”. Tư Mã Ngung nghĩ nghĩ, ta có thể không đáp ứng sao?

“Khổng Chiêu Minh là con cháu thánh duệ. Nói về gia thế, nhân phẩm, học vấn hẳn đều tốt. Tuy rằng tuổi tác lớn hơn Cần Nhi rất nhiều, lại là thầy của Cần Nhi, nhưng nếu bọn họ yêu nhau thì chuyện gì cũng đều không thành vấn đề. Huống hồ gạo đã nấu thành cơm, cho dù Cần Nhi khi chính thức gả đi là mười ba tuổi, tương lai phía trước thế nào thì tùy vào các người. Ngung, người nghĩ thế nào? Ta là cậu nô cũng có thể làm hoàng hậu, thân đệ tử là thân vương gả cho lão sư là đại thần, chắc cũng không vấn đề gì”. Từ Húc tiến lên một bước nói, khiến cho Tư Mã Ngung không thể phản đối.

“Được rồi, cứ làm như vậy đi. Trường An, thả Khổng Khanh xuống, truyền ngự y. Húc Nhi, như vậy người vừa lòng chưa? Không cần nhắc lại chuyện trước kia, trầm sẽ đau lòng”. Tư Mã Ngung quyết định khuất phục.

Lý Trường An lập tức tuân lệnh.

“Được rồi, Ngung, chúng ta về trước, cho bọn họ không gian riêng đi. Ta đang đợi người đấy”. Từ Húc hôn lên hai má Tư Mã Ngung, phần thưởng là để cho hoàng đế sung ái hẳn.

“Cám ơn mẫu hậu thành toàn chúng ta”. Tư Mã Cần nói.

“Thần tạ ơn nương nương”. Khổng Chiêu Minh hướng Từ Húc tạ ơn.

“Đồ ngốc, người còn gọi là nương nương sao? Mau gọi mẫu hậu đi”. Tư Mã Cần sinh khí nhắc nhở vị hôn phu.

“Thần tạ ơn phụ hoàng, mẫu hậu đã tứ hôn”. Khổng Chiêu Minh suy một ra ba, gọi luôn Tư Mã Ngung là phụ hoàng, khiến hoàng đế trừng mắt nhìn hẳn.

“Nhớ rõ phải đối đãi tốt với Cần Nhi, nếu không trầm sẽ không bỏ qua cho người”. Tư Mã Ngung nói xong nhanh chóng ôm lấy Từ Húc rời đi, quay về phòng ngủ chuẩn bị sung hạnh hẳn.

58. Chương 58

CHƯƠNG 58

Ân ái qua đi, để hậu liên nặng nề đi vào giấc ngủ. Bỗng nhiên, bên tai hai người vang lên một khúc tiên nhạc dễ nghe. Tiểu khúc này chỉ có trên tiên giới, nhân gian khó có vài lần nghe được.

Tư Mã Ngung trợn mắt nhìn thì thấy Từ Húc ở bên cạnh đã mặc vào y phục tiên nhân, mà lại là cách ăn mặc của nữ nhi, son phấn điểm lệ, chẳng kém một phen phong vị.

“Ngung, sao người lại ăn mặc như vậy? Là đang diễn hí khúc gì sao?”. Từ Húc cũng tỉnh lại, nhìn Tư Mã Ngung một thân diễn trò giả dạng thần tiên, nhin không được che miệng cười.

“Húc Nhi, người hiện tại cũng giống như nữ tiên nhân vậy thôi. Đừng cười nữa. Quan trọng là tại sao chúng ta lại ở đây?”. Tư Mã Ngung ngẩng đầu lên, trắng sáng cách đó không xa, hằng hà sa số ngôi sao sắp thành một dãy ngân hà xinh đẹp.

“Nơi này dường như là đài làm bằng bạch ngọc. Trong cung có nơi này sao?”. Từ Húc nhìn xung quanh rồi kết luận.

“Không thể nào. Chúng ta nhất định là đang nằm mộng. Nơi này không phải trong cung”. Tư Mã Ngung khẳng định. Y mười lăm năm làm hoàng tử, mười năm làm hoàng đế, không thể nào không biết trong cung có đài bạch ngọc tồn tại.

Lúc này xa xa có hai tiên hạc bay đến. Sau đó đột nhiên có một đám tiên nữ xuất hiện, ở trên không trung bay múa, xướng rằng: trích tiên tái phẩm đến trời xanh, bá áp cùng múa thụy vân thượng, tấu quân thiên chấn động tứ phương, ngọc nữ kim đồng phản trời cao, thiên đăng chiếu, song tinh bàng, lãng nguyệt dẫn đường đến tiên hương, điệu tranh ô, điệu vũ bay lượn song song tiên nữ cộng phiếm ngân hà lãng.

“Kim đồng ngọc nữ này đến tốt cùng là ai?”. Từ Húc cẩn thận nghe xong tiên gia nhạc khúc, lòng nghi ngờ chính mình là ngọc nữ, nếu không sao lại mặc vào y phục nữ tiên.

“Trẫm cũng không biết, chắc sẽ không phải là chúng ta đi. Bất quá giọng hát tiên nữ hay lắm, mấy kỹ nữ trẫm dưỡng so ra đều kém”. Tư Mã Ngung nghĩ thầm, mình là thiên tử, hẳn là có quyền mời các nàng mỗi đêm đến hoàng cung hiến xướng đi.

“Ai gia chính là thiên cung vương mẫu. Hai người các ngươi vốn là Kim Đồng Ngọc Nữ của ai gia. Nhưng các ngươi vì không tuân thủ tiên quy, ở thiên cung làm ra việc cầu thả, ai gia đem các ngươi đẩy xuống trần gian, cho các ngươi nhiều lần trải qua sinh ly tử biệt, sau lễ hoa chúc, sẽ song song hóa thụ trở về thiên cung. Không thể tưởng được các ngươi vẫn không tuân thủ tiên quy, tiếp tục yêu đương vụng trộm, vì thế ai gia lại đem các ngươi đẩy xuống trần gian. Lúc này ngọc nữ hóa thành nam thân, lại khiến kim đồng tàn sát giết hại ngọc nữ. Tính toán cho các ngươi không thể yêu nhau, thế mà lại làm cho các ngươi thực hiện được. Đây đều là số trời”. Giữa không trung đột nhiên xuất hiện một lão phụ tướng mạo hiền hòa, toàn thân tỏa ra khí chất quý phái, còn có một đám tiên nữ quay chung quanh nàng.

“Vậy Vương mẫu nương nương muốn như thế nào?”. Từ Húc thực kinh ngạc. Hóa ra hẳn chính là ngọc nữ trên trời, còn từng là kiếp trước của mặt đại đế nữ Trường Bình công chúa. Hắn nghĩ thầm, rằng chẳng lẽ vương mẫu vừa muốn đánh uyên ương.

“Ngọc nữ mặc ưu, hãy nghe ai gia chậm rãi nói. Khi ai gia đem các ngươi biếm đi, ai gia từng cùng Quan Thế Âm Bồ Tát đánh cược, nếu các ngươi vẫn còn có thể yêu nhau, ai gia về sau sẽ không quản chuyện các ngươi, còn đáp ứng các ngươi một nguyện vọng. Cho nên tối nay mới đem hai người các ngươi triệu đến. Nói mau, các ngươi có tâm nguyện gì?”. Vương mẫu thở dài nói. Bởi vì nàng thua cuộc nên cực phẩm bàn đào trong cung, ba ngàn năm nở hoa, ba ngàn năm kết quả, ba ngàn năm chín dần, đào tiên chín ngàn năm đều phải hai tay dâng tặng Quan Âm. Nàng dĩ nhiên rất không vui.

“Vương mẫu nương nương, Trần hoàng hậu vì trẫm tự thiêu mà chết, trẫm muốn biết nàng hiện tại có mạnh khỏe không?”. Hai người châu đầu ghé tai, lén thương lượng một phen, quyết định hỏi chuyện hoàng hậu. Nếu nàng hạ hoàng tuyền không thể ngủ yên, liền đem nguyện vọng này dùng để hỗ trợ nàng. Dù sao thì y cũng là thiên tử, giàu có tứ hải, cũng không có yêu cầu đặc biệt gì.

“Các ngươi không cầu trường sinh bất lão, lại muốn biết sức khỏe người chết. Khó đây. Nhưng ai gia ngoại lệ nói cho các ngươi vậy. Trần hoàng hậu kia nguyên lai là Tử Trần tiên tử trên trời. Nàng trộm yêu say đắm kim đồng, biết được các ngươi lại bị biếm đi, liền lén hạ trần hóa thành nhân thân, xúc phạm giới luật của trời, rốt cục gặp kiếp nạn, hiện đã trở về thiên cung, không cần lo lắng cho nàng. Tử Trần, người ra đây đi”. Vương mẫu cũng bị hai người làm cho cảm động.

“Ta hiện giờ dĩ nhiên ngộ đạo, tu trì Bồ Tát, đang ở trên ba mươi ba tầng mây, tâm không dính nửa điểm hồng trần. Nhưng các ngươi có tâm, ta liền ngoại lệ trở ra cùng các ngươi gặp lại. Muôn đời tu đức đồng thuyền độ, ngàn thế tu đức cộng chằm miên. Các ngươi sau này phải đối xử tốt với nhau, thường làm việc thiện, ta sẽ ở trên trời phù hộ các ngươi. Nhớ rõ, phải đối xử tử tế với mọi người”. Tử Trần tiên tử hiện ra bên cạnh vương mẫu, vẫn là dung mạo hiếm có trên đời, nhưng vẻ mặt nhu hòa, mặc áo trắng, cầm trong tay phát trần.

“Tiên tử yên tâm, chúng ta sẽ hảo hảo dưỡng dục Hiền Nhi”. Tư Mã Ngung lập tức đáp ứng. Tử Trần tiên tử cũng không nói nữa lời, chỉ gật đầu mỉm cười.

“Vương mẫu nương nương, ta đang muốn cùng kim đồng có một đứa con. Việc này có thể thực hiện được không?”. Từ Húc thẹn thùng nói. Hắn muốn làm mẫu thân thật sự nha.

“Nguyện vọng của người là được sinh dục như nữ nhi? Ai gia sẽ đáp ứng như mong muốn của các ngươi. Nhớ rõ khi hoài thai phải ở trong cung phụng tặng tử Quan Âm, khả bảo bình an”. Vương mẫu hai tay hợp thành chữ thập.

Hốt nhiên, một trận cuồng phong thổi qua, để hậu đều tỉnh lại, thấy mình đã nằm trên long sàng. Hai người nghĩ lại, đều thấy đây chính là giấc mộng Nam Kha.

Nhưng Từ Húc kinh ngạc phát giác trên người nữ âm lại dài ra, vì thế mới biết mộng này không phải là giả. Tư Mã Ngung mừng rỡ, lập tức cùng hắn giao hoan mãi cho đến khi gà gáy. Hoàng đế truyền chỉ miễn triều

một ngày để trấn an ái thê.

“Húc Nhi, người là xử nữ, sàng đan có huyết, trăm phải giữ lại làm kỷ niệm”. Tư Mã Ngung hân hoan cười nói.

“Ngung, vừa rồi rất đau. Người khi dễ ta, hai lần đầu của ta đều bị người chiếm lấy. Cái này chắc không phải là vĩnh viễn nhỉ? Ta không muốn làm song tính nhân”. Từ Húc rầu rĩ không vui, trong lòng lo lắng.

“Trăm nghĩ sau khi người sinh đứa nhỏ, nữ âm sẽ biến mất, yên tâm đi”. Tư Mã Ngung ôm lấy Từ Húc bá đạo hôn, nghĩ cái đó không mất đi cũng được, tiếp tục sinh cho trăm một trăm hoàng tử, một trăm công chúa cũng được.

59. Chương 59

CHƯƠNG 59

Chạng vạng ngày bốn tháng bảy, khi hoàng hậu mười chín tuổi, An Lạc hầu Từ Hạo đến kinh. Đế hậu ở trước hoàng cung nghênh đón, sau đó ngồi chung ngự liễn quay về Đại Minh cung Quang Hoa điện tổ chức yến tiệc. Thái tử Tư Mã Khiêm, Hán quận vương Tư Mã Cẩn, sư phó Khổng Chiêu Minh, cùng với An Lạc hầu thế tử Từ Lộ đều tham dự.

Giờ Ngọ hôm sau, Từ Hạo cùng thế tử Từ Lộ rời khỏi cung, đến Từ phủ định cư, bắt đầu cuộc sống mới.

“Ngung, Hiền Nhi rốt cục cũng rời đi rồi. Ta thật sự luyến tiếc nha”. Từ Húc nằm thoải mái trên một trường kỷ làm bằng cây tử đàn, mặt trên Chạm tro hoa văn tinh xảo. Ngày đó, Tư Mã Ngung đã lệnh Lý Trường An đặt nó trong phòng ngủ, bên cạnh long ỷ, tạm thời thay thế cho phượng ỷ, cũng là để cho hắn an thai nghỉ ngơi.

“Không cần luyến tiếc, Hiền Nhi đang ở nhà mẫu thân của người, ai dám khi dễ hắn. Cũng không phải về sau gặp hắn không được. Chúng ta có thể ra cung vấn an, hay là tiếp hắn hồi cung mấy ngày mà. Đừng suy nghĩ nhiều nữa”. Tư Mã Ngung ngồi trên long ỷ, nắm tay Từ Húc trấn an.

“Hiền Nhi là con của ta, huống chi chúng ta đã đáp ứng với Trần tiên tử chiếu cố hắn thật tốt. Thế nên chúng ta phải quan tâm hắn một chút. Trách không được người tàn nhẫn đối đãi ta như thế, ta còn khẳng khẳng một mực yêu người, nguyên lai thật sự là túc thế nhân duyên. Ngung, người thích ta sinh hạ tiểu hoàng tử, hay là tiểu công chúa?”. Từ Húc cười nói.

“Chỉ cần là cốt nhục của người và trăm, trăm liền thích. Tốt nhất là sinh hạ long phượng thai, một nam một nữ. Vương mẫu nương nấng hắn là chỉ cho người sinh một lần đi. Hoàng hậu của trăm thật sự là hạnh phúc. Từ xưa đến nay, chỉ có người là thân nam nhân đứng đầu thiên hạ, bây giờ lại còn mang long thai của trăm”. Tư Mã Ngung nghĩ nếu tiểu công chúa giống Từ Húc, sau này lớn lên sẽ trở thành một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành.

“Ngự y đều nói phải tới hai tháng sau mới có thể chắc chắn là hỉ mạch. Người sao biết ta hiện tại mang long thai? Người nóng vội gì chứ? Còn chuyện đặt tên nữa, người là phụ hoàng, người phụ trách đi”. Từ Húc miệng nói không vội, thế nhưng lại sốt ruột lo đặt tên.

“Húc Nhi, người trong bụng có cốt nhục của trăm, trăm cảm giác được, trăm lại làm phụ thân nên trăm lần này sẽ hảo hảo chiếu cố người”. Lúc trước hậu cung phi tần có thai, Tư Mã Ngung tuy rằng vui sướng, nhưng không có tự mình chiếu cố.

“Người hiểu được như thế nào là chiếu cố không? Người hoàn toàn không có kinh nghiệm”. Từ Húc nói ra sự thật.

“Vậy để cho nữ quan chỉ đạo trăm đi. Nếu là hoàng tử được trời ban tặng, liền gọi là Tư Mã Thường, còn công chúa thì vẫn là để mẫu hậu đặt”. Tư Mã Ngung nghĩ, không sao, trăm có thể học tập.

“Tên Hinh Lan thế nào?”. Hương thơm thanh nhã của hoa lan, đúng là thích hợp với nữ nhân.

“Tốt lắm, cứ quyết định như vậy. Nếu sinh hai tiểu hoàng tử, hoặc hai tiểu công chúa, hay là càng nhiều càng tốt, thì lúc đó hẳn đặt tên khác, được chứ?”. Tư Mã Ngung vẫn muốn sinh nhiều một chút.

“Được rồi. Ngự y nói khi ta mang thai, người không thể sủng hạnh ta. Chuyện đó có được không? Người có muốn đến sủng hạnh phi tần của người không, hay là tuyển tú nữ tới thị tẩm?”. Hắn có điểm khẩu thị tâm phi, nghĩ nghĩ nếu người dám nói được, ta liền tức khắc về nhà mẫu thân dưỡng thai.

“Trẫm đã nói cả đời này về sau chỉ sủng hạnh một mình người, trẫm sẽ vì người nhẫn nại. Từ giờ trở đi tạm dừng cùng người hành phòng, thẳng đến khi sinh con mới thôi. Trẫm cũng sẽ hạ chỉ ngừng tuyển tú nữ. Những tú nữ trong cung chưa được sủng hạnh liền cho về nhà hết. Những người đã được sủng hạnh vẫn chưa có ngôi vị thì tùy các nàng lựa chọn có muốn tiếp tục ở lại cung hay không?”. Tư Mã Ngung rời khỏi long ỷ, ôm lấy Từ Húc thành tâm nói, khiến hắn phi thường cảm động.

“Ngung, đêm thất tịch, ta nghĩ chúng ta vẫn có thể làm chuyện đó”. Phải cấm dục lâu như vậy, hắn cũng có chút chịu không nổi, nhưng mà vì con, hắn không thể làm khác. Có điều chờ sau đêm thất tịch rồi hẵng cấm đi.

“Chuyện gì?”. Tư Mã Ngung không rõ, sẽ không phải hắn chủ động cầu hoan đi?

“Ta trộm hỏi ngự y, hắn nói nếu ta chỉ mới mang thai mấy ngày, chỉ cần chuyện phòng the không kịch liệt lắm, sẽ không sợ sanh non. Hắn còn nói ta có thể dùng miệng cùng tay giúp người phát tiết, cho nên người sẽ không thống khổ nha”. Từ Húc tựa vào lòng hoàng đế then thừng nói.

“Ta yêu người, Húc Nhi”. Tư Mã Ngung hưng hăng hôn hắn, hận không thể đè hắn ra. Thật sự là thống khổ, bất quá vì hắn đành phải nhẫn nại vậy.

60. Chương 60

CHƯƠNG 60

Sau khi nghe Khổng Chiêu Minh giảng bài xong, Tư Mã Khiêm đi đến phòng ngủ để hậu để thỉnh an.

Tư Mã Ngung hiện đang ngồi trên long ỷ phê duyệt tấu chương, còn Từ Húc thì đã bị hạ lệnh cấm, phải an tâm dưỡng thai, không được làm lụng vất vả. Nhưng mà hoàng đế biết hắn rất buồn, nên giao cho hắn một ít việc nhỏ để hắn góp ý vài lời. Đại sự không đọc sẽ làm hắn lo lắng tổn hại đến thai nhi, nên Tư Mã Ngung đã lệnh ngự y mỗi ngày dâng một chén thuốc dưỡng thai cùng với ba bát tổ yến.

“Mẫu hậu, Khiêm Nhi sẽ hết lòng chiếu cố đệ đệ cùng muội muội. Đến khi nào thì người mới sinh?”. Khiêm Nhi nằm bên cạnh Từ Húc, nhẹ nhàng vuốt ve bụng mẫu hậu.

“Mọi người thường nói mười tháng mang thai, chắc là tới ngày năm tháng tư. Khiêm Nhi thực ngoan, người nhất định là một ca ca tốt. Cho dù mẫu hậu thật sự sinh đệ đệ, người vẫn là thái tử, biết không? Không cần lo lắng, mẫu hậu đều xem các người là con mình, nên sẽ không thiên vị ai hết”. Nói đi nói lại, cũng vì ngôi vị thái tử mà Tư Mã Hiền mới mưu nghịch, Trần hoàng hậu tự sát, hắn sợ hãi Khiêm Nhi cũng sẽ như vậy.

“Mẫu hậu yên tâm, Khiêm Nhi sẽ không đổ kỵ với đệ đệ cùng muội muội, tuyệt đối sẽ không động tay động chân. Khiêm Nhi nếu không hiếu thuận phụ hoàng mẫu hậu, yêu thương huynh đệ, lấy nhân đức làm việc, tuyệt không giữ lấy ngôi vị Đông Cung, thỉnh phụ hoàng mẫu hậu ban chiếu phế truất”. Tư Mã Khiêm thành tâm hướng Từ Húc cam đoan.

“Ngung, Khiêm Nhi thật sự giống người lúc nhỏ”. Hắn cao hứng nói với hoàng đế.

“Húc Nhi, đây đều là công lao của người. Hiền Nhi, Cẩn Nhi cùng Khiêm Nhi vốn như nước với lửa, hiện tại lại là huynh hữu đệ cung. Tương lai Hằng Nhi, Kiện Nhi cùng Thường Nhi nhất định cũng sẽ do người dưỡng dục, trở thành một hoàng tử xuất sắc. Tùy Văn Đế từng khoe năm hài tử cùng mẹ, cuối cùng đều là máu vàng cả thước, không bằng trẫm năm hài tử khác mẹ, lại một nhà hoà thuận vui vẻ”. Tư Mã Ngung khoái hoạt khen ngợi hoàng hậu của mình, đã quên lúc trước còn từng than thở chính mình sẽ như Tề Hoàn Công không được chết già.

“Đều là bọn họ nhu thuận lành lợi, ta chỉ là làm hết sức mình. Khiêm Nhi, nếu yêu cầu người đem nô nhân của người giao cho mẫu hậu xử trí, người nguyện ý không?”. Từ Húc quyết định không cho đứa con ngược đãi Mộ Dung.

“Mẫu hậu, Khiêm Nhi nghe lời người nói. Bởi vì hiện tại mẫu hậu có đứa nhỏ, không thể tức giận, Khiêm Nhi tuy rằng luyện tiết nô nhân, cũng đành phải phục tùng ý tứ mẫu hậu”. Tư Mã Khiêm thật sự là thành thực.

“Bé ngoan. Trường An, đem Mộ Dung mang vào đi, vì hắn thay nguyên bản y phục lúc trước, tháo bỏ kim hoàn, trên châu hay bất cứ đồ vật nào”.

“Lão nô tuân mệnh”.

“Húc Nhi, người muốn làm gì?”. Tư Mã Ngung đoán xem hắn muốn xử trí Mộ Dung như thế nào.

“Ngung, ta suy nghĩ trong bụng có cốt nhục, lúc trước đã nói phải thường làm việc thiện. Mộ Dung công tử là phạm sai lầm, nhưng người đã hủy hoại dung nhan của hắn, lại tra tấn hắn lâu như vậy, hắn là nên tha thứ cho hắn đi”. Từ Húc cho rằng hoàng đế muốn phản đối hắn làm việc thiện, nên có chút sinh khí.

“Không nên động khí, trẫm không phản đối việc người tha thứ cho hắn, toàn bộ đều do người làm chủ, ngàn vạn lần không nên động khí. Trẫm vì người cùng tiểu hài tử mà suy nghĩ, đương nhiên sẽ làm việc thiện như đã nói, người yên tâm đi”. Tư Mã Ngung dao động, lập tức tuyên bố đầu hàng, quỳ xuống cầu xin tha thứ.

“Vậy được rồi, ta sẽ không động khí. Ngung, ta cho dù đã có thai, bất quá chỉ mới mấy ngày mà thôi, không cần khẩn trương như vậy”. Từ Húc thấy có điểm chuyện bé xé ra to, thực khoa trương.

“Húc Nhi ngoan, người phải nghe theo, nếu không trẫm đem người đặt trên giường dưỡng thai, không cho người làm chuyện gì cả? Người cũng không biết hoài thai được bao nhiêu lần, nhưng là trời đặc biệt ban ân, nếu sanh non, phải làm sao bây giờ?”. Nếu có người hại hắn sanh non, Tư Mã Ngung khẳng định sẽ đem người nọ ngũ mã phanh thây, tru di cửu tộc.

“Ngung, ta dường như trước kia nghe mẫu thân nói thai nhi sẽ khó sinh nếu trong vòng ba tháng hoài thai mà cho người khác biết, người hiện tại không ngừng nói, rốt cuộc có ảnh hưởng hay không?”. Hắn đột nhiên nhớ tới lời mẫu thân.

“Không cần sợ hãi, thai nhi bình thường mới có thể khó sinh, con trẫm là hoàng tử công chúa, phượng tử long tôn, lá ngọc cành vàng, như thế nào lại thể được. Nhưng mà cẩn thận một chút vẫn hơn. Trẫm sẽ truyền chỉ, trong cung cao thấp không được đàm luận việc hoàng hậu đang mang thai, người nào mắc phải sẽ nghiêm trị”. Tư Mã Ngung không muốn con mình bị khó sinh, vì thế quyết định không nên nói cho người khác.

“Ngung, không có việc gì đâu, người cũng không phải lo lắng. Đúng rồi, lễ vật cung tặng Quan Âm chuẩn bị tốt không?”. Từ Húc quan tâm hỏi.

“Trẫm đã sai người cưỡi ngựa đến Nam Hải Phổ Đà sơn, đặc biệt nghênh thỉnh đại sĩ Bạch Y Quan Âm đến cung phụng dưỡng. Hơn nữa trẫm quyết định đem chiếu trử điện đổi thành đàn tràng cung phụng Bồ Tát. Trẫm còn tặng các chùa trong nước một pho tượng Quan Âm, còn hạ chiếu tôn phong đại sĩ thành đại từ đại bi hiệp thiên bảo thánh hộ quốc an dân Quan Thế Âm Bồ Tát. Như vậy nhất định sẽ phù hộ cho người”. Tư Mã Ngung thật đúng là thiết tưởng chu đáo.

61. Chương 61

CHƯƠNG 61

Mộ Dung công tử mặc y phục hoa lệ, vẻ mặt mờ mịt quỳ gối trước đế hậu, không biết mình đã phạm phải tội gì.

“Công tử, bản cung muốn biết người hy vọng sẽ được ra khỏi cung sống, hay là ở lại đây?”. Từ Húc ôn nhu hỏi, lại vì sợ Mộ Dung công tử thấy Khiêm Nhi sẽ sợ hãi, nên đã bảo đưa con đến ngự hoa viên chơi đùa.

“Hoàng hậu nương nương, ở nơi nào cũng đều làm nô lệ thôi, nô nô nguyện chết cũng không muốn chịu tàn phá thêm nữa, xin nương nương thành toàn”. Mộ Dung đã được cởi khăn bịt miệng, nhưng vì lâu không nói chuyện, giọng nói nghe ra hơi mất tự nhiên, hơn nữa nghĩ Từ Húc muốn đuổi mình ra khỏi cung làm nô lệ, hắn liền yêu cầu được chết.

“Người dù sao cũng từng là người phụng dưỡng Thánh Thượng, bản cung hiện tại đã truyền chỉ khôi phục thân phận cho người, dựa theo cấp bậc quý nhân, trang sức và y phục của người sẽ được trả về toàn bộ. Bản cung sẽ cho ngự y khám và chữa lại gương mặt cho người, mặc dù không thể làm vết sẹo hoàn toàn biến mất, nhưng làm nhạt đi thì vẫn có thể được”. Hần biết Mộ Dung hiểu lầm, bởi vậy liền nói rõ ràng.

“Cảm tạ nương nương đại ân, nhưng nương nương không phải ghi hận ta sao? Ta đã từng thương tổn nương nương”. Mộ Dung thấy Từ Húc đại lượng, sợ hãi đặt nghi vấn. Bản thân quả thật từng muốn trả thù, nhưng từ khi làm nô lệ, chịu đủ mọi hình phạt, ý niệm đó đã biến mất.

“Mọi việc đều đã qua, không cần nhắc lại, kỳ thật bản cung mới là người phải cảm tạ người, nếu ngày đó người không làm vậy, người này sẽ đối xử tốt với bản cung sao?”. Đây là sự thật, nếu không có công của Mộ Dung, Tư Mã Ngung có thể đã không giác ngộ nhanh như vậy.

“Húc Nhi, đây đều là do ông trời an bài, không phải lỗi của trẫm”. Tư Mã Ngung tính toán đem chuyện ngày xưa đổ cho thiên cung. Hoàng đế trong lòng phi thường cảm tạ vương mẫu đã triệu bọn họ lên trời nói ra chân tướng sự việc, còn tặng rất nhiều phi bạch long oa.

“Phải không, vậy trước kia sao bộ dáng người có vẻ rất vui, phong phú như vậy nha, người còn dám nói nữa, hừ, không bằng người cho ta quất mấy roi đi?”. Từ Húc thấy hoàng đế giả bộ vô tội thì hơi tức giận.

“Được rồi, không có gì, không cần tức giận, vi phu sẽ cho nương tử đánh năm roi, sau đó người sẽ nguôi giận, ngoan ngoãn sinh con, không đề cập đến chuyện lúc trước nữa, biết không? Trường An, mang roi đến”. Tư Mã Ngung không hờn giận, nguyện ý buông tôn nghiêm của hoàng đế.

“Ngung, người cho là thật sao? Ta chỉ thuận miệng nói mà thôi”. Từ Húc không thể tưởng được Tư Mã Ngung lại đồng ý, nhưng nếu hắn thật sự đánh thì lại hơi luyến tiếc, mà Mộ Dung cũng bị lời hoàng đế dọa cho ngây người.

“Quân vô hý ngôn, trẫm đã nói nhất định sẽ không nuốt lời”. Tư Mã Ngung buông tấu chương quỳ xuống bên cạnh Từ Húc, cúi long bào, tỏ vẻ thành thật không lừa gạt Từ Húc.

“Lão nô tuân chỉ, Thánh Thượng, là roi đặc chế sao?”. Lý Trường An lần trước lấy roi đặc chế bị mắng, lần này học ngoan.

“Lấy mã tiên đến, thể hiện thành ý của trẫm”. Tư Mã Ngung nghĩ thầm, tuy rằng rất đau, nhưng năm roi hẳn là chịu được, làm cho ái thiếp vui vẻ một chút, không sao cả.

“Trường An, roi đặc chế cũng được, đi đi”. Từ Húc có chút đau lòng nói.

“Lão nô đã biết”. Bây giờ lời Từ Húc nói còn có lực ảnh hưởng hơn cả hoàng đế, bởi vậy Lý Trường An lựa chọn nghe theo hắn, đi lấy roi đặc chế.

“Húc Nhi sao vậy? Không nỡ đánh trẫm? Lực tay người không lớn, trẫm có thể chịu được”. Trong lòng Tư Mã Ngung chợt cảm thấy ảm áp.

“Hừ, người đây là khinh thường ta sao, chốc nữa người đừng có khóc”. Hần mạnh miệng.

“Húc Nhi, ngàn vạn lần phải cẩn thận, không thể có động tác quá mạnh, biết không?”. Tư Mã Ngung cẩn thận nhắc nhở, nhưng lại sợ thai nhi cũng keo kiệt, nên không dám nói thẳng.

“Ngung, ta đã biết”. Từ Húc kỳ thật cũng rất lo lắng, nhưng chưa nói ra.

“Nương nương, roi đây”. Lý Trường An cẩn thận đỡ Từ Húc đứng dậy.

“Ngung, cái thứ nhất”. Từ Húc đánh một roi xuống, nhưng Tư Mã Ngung không hừ cũng không rên khiến hắn không được vui.

“Hừ, cái thứ hai”. Hần tăng thêm lực, nhưng Tư Mã Ngung cũng chỉ tùy ý rên rỉ hai tiếng, làm cho hắn cực kỳ khó chịu.

“Nhắm nhí, hừ”. Hần không ngừng lại, liên tục đánh ba roi, còn dùng tất cả khí lực toàn thân, khiến hoàng đế đau đến kêu to. Thấy trên lưng y nổi lên ba vết hồng, bây giờ hắn mới thật sự thấy hả giận.

Từ Húc buông roi, lại nằm xuống trường kỷ an thai.

“Húc Nhi, đau lắm, muốn lấy mạng phu quân sao? Trẫm bắt người bồi thường”. Tư Mã Ngung mặc long bào, nằm bên cạnh ái thiếp làm nũng.

“Bồi thường? Còn muốn ta đánh người năm roi nữa?”. Từ Húc trêu đùa hoàng đế.

“Hôn một cái, được không?”. Tư Mã Ngung ai ai khẩn cầu, dường như rất ủy khuất.

“Thật sự chỉ hôn một cái?”. Từ Húc không tin hoàng đế chỉ hôn một chút là thỏa mãn.

“Thật sự mà”. Tư Mã Ngung nói.

“Được rồi”. Hấn khuất phục, thôi thì hôn một cái vậy.

“Trường An, phái người đưa hấn quay về Động Tĩnh lâu đi”. Tư Mã Ngung thấy Mộ Dung còn đang nhìn, lập tức phân phó Lý Trường An đưa hấn rời khỏi Đại Minh cung.

“Trường An, nhớ rõ phải chăm sóc cho công tử thật tốt”. Từ Húc bổ sung một câu.

62. Chương 62

CHƯƠNG 62

Ngày bảy tháng bảy, ngày tổ chức lễ vạn thọ cho đương kim hoàng hậu ứng với tứ hải đồng hoan, được long trọng chúc mừng. Buổi tối, đế hậu tổ chức yến tiệc chiêu đãi các phi tần và vương công đại thần ở Vô Trường Cung, sau đó xem kịch mua vui.

Nhưng những người đang mang tang trăm ngày Hiếu Từ hoàng hậu phải hủy bỏ tất cả hoạt động. Hơn nữa Từ Húc lại đang mang thai, không hề tham dự triều chính, cho nên rất nhiều nghi lễ của quan thần cũng được miễn.

Giờ ngọ, Tư Mã Ngung ngồi trên ngai vàng, Từ Húc thì nằm dài trên trường kỷ, nhận lời chúc từ Đức Tần và Hiền Phi cùng với tất cả những người có tước vị trong hậu cung, các nàng dâng lên rất nhiều vải áo trắng tặng tử Quan Âm, kể có thủy ngọc, bạch ngọc, mặc ngọc, tử ngọc cùng đàn gỗ hương chạm trổ tinh mỹ, lại rất trang nghiêm, khiến cho hấn vô cùng cao hứng.

Hoàng đế đương trường hạ chỉ, tấn phong Đức Tần và Hiền Phi thành quý phi, những người khác cũng được tăng một bậc, xem như bồi thường vì việc đã không sủng hạnh các nàng, còn khiến cho hậu cung thêm hòa thuận.

Màn đêm buông xuống, phụ tử Từ Hạo và Từ Lộ tiến cung cùng dùng bữa, xem như thọ yến.

“Mẫu hậu, thân thể của người ra sao?”. Từ Lộ quan tâm hỏi Từ Húc.

“Gần đây cảm thấy rất mệt mỏi, thường phải nghỉ ngơi, phụ hoàng người coi ta như heo, không ngừng bắt ta uống thuốc rồi ăn tổ yến, lại không cho ta đến ngự hoa viên tản bộ, thật buồn chán”. Từ Húc oán giận kể khổ.

“Hoàng huynh, người cũng nên để ca ca thư giãn thân thể một chút, phu nhân ta trước kia mang thai cũng thường ra vườn tản bộ, chỉ cần cẩn thận một chút thì sẽ không có việc gì”. Tư Mã Ngung đã yêu cầu Từ Hạo xưng y là hoàng huynh. Từ Hạo thấy ca ca mình khổ cực, vì thế chia sẻ một ít kinh nghiệm cá nhân.

“Trẫm đã hiểu, được rồi, lúc trẫm xử lý quốc sự, chuẩn cho người ngồi kiệu đến ngự hoa viên tản bộ, không được đi lâu quá, nếu thấy mệt thì ngồi xuống nghỉ ngơi, biết chưa?”. Tư Mã Ngung thấy lời Từ Hạo có lý, bởi vậy đành phải nhượng bộ.

“Biết rồi, ta nhất định sẽ tuân mệnh, sợ người lái nhải”. Từ Húc vui mừng rêu lên.

“Mẫu hậu, đợi hai ba tháng sau, có thể sai người ngâm thơ dọc bên đường, hoặc là nghe tấu nhạc, còn phải thường xuyên ngắm cảnh đẹp, việc này rất có ích cho thể xác và tinh thần, thai nhi sẽ rất thông minh lanh lợi. Đây là lòng thành của thần, thật sự sẽ có hiệu quả”. Khổng Chiêu Minh cũng góp ý bí quyết dưỡng thai.

“Nếu có hiệu quả thật, người sẽ không như vậy chứ?”. Tư Mã Cần nói, kết quả bị Khổng Chiêu Minh trừng mắt, còn lén lút thì thầm bên tai: người đợi đấy, khiến Tư Mã Cần đổ mồ hôi lạnh.

“Hiền tể, cảm ơn người đã nói cho mẫu hậu. Đúng rồi, các người ở Tường Vân điện, có gì bất tiện thì hãy nói với mẫu hậu”. Tư Mã Ngung tránh để hai người đó ô nhiễm thái tử, vì thế ngay hôm trước đã chuyển bọn họ đến Tường Vân điện ở chung.

“Thần tạ ơn mẫu hậu quan tâm, Đức Phi cũng đã chịu tiếp nhận thần”. Khổng Chiêu Minh nói với Từ Húc, bởi vì hoàng đế, hoàng hậu cùng Đức Phi đều đã đồng ý, cho nên Cần Nhi đã trở thành người của Khổng gia, chết cũng là ma của Khổng gia.

“Trẫm muốn biết Đức Phi tại sao lại không phản đối? Hiền tể, nói cho trẫm đi”. Tư Mã Ngung hưng trí muốn biết nguyên nhân.

“Đức Phi nói thần là con cháu thánh duệ, đáng vẻ bất phàm, dù sao bây giờ nam nhân còn có thể làm hoàng hậu, vậy thú con nàng cũng không có việc gì lớn”. Khổng Chiêu Minh nghĩ thầm, lời nói Đức Phi đúng là sự thật.

“Ngung, không cần tức giận”.

“Trẫm có tức giận sao?”.

“Mẫu hậu, có thể cho đại ca ở lại trong cung không? Khiêm Nhi muốn ngủ cùng với đại ca”. Tư Mã Khiêm rất thích tán gẫu với Từ Lộ, bởi vậy liền khẩn cầu Từ Húc.

“Đương nhiên là được, Hạo Nhi, ở lại trong cung mấy ngày đi, bởi ca ca nói chuyện phiếm”. Hiện giờ Từ Húc rất muốn có người làm bạn với mình trong lúc mang thai, đặc biệt là người thân.

“Trẫm đều chuẩn. Được rồi, đêm đã khuya, các người đều lui đi”. Tư Mã Ngung tuyên bố ngừng tiệc, chờ không được muốn ăn luôn Từ Húc.

Mọi người thức thời cáo lui, phòng ngủ chỉ còn lại đế hậu.

63. Chương 63

CHƯƠNG 63

Đêm thất tịch, tại ngự hoa viên, hai người đế hậu nằm trên một tấm vải màu vàng kim, trên mặt thêu rất nhiều hoa văn tinh xảo.

Tư Mã Ngung và Từ Húc cùng nhau vừa ngắm những vì tinh tú chiếu rọi trên bầu trời đêm, vừa nghe thiên minh nhạc tuyệt vời.

“Xa xa kia sao Ngưu, sáng sáng Ngân Hà nữ.

Nhỏ nhỏ tay trắng ngần, rì rào khung cửu gổ.

Trọn ngày không thành lời, khóc nghẹn lệ như mưa.

Ngân Hà xanh lại nông, ngăn trở xa thế hử?

Nhờn nhờ một dòng nước, cách biệt không ra lời”.

“Chuyện tình của Ngưu Lang cùng Chức Nữ thật sự là mê lương, thật cảm động”. Từ Húc nhìn thấy trên trời là hai ngôi sao Kim Ngưu, Chức Nữ, trong lòng liền vang lên bài thơ về chuyện tình Ngưu Lang Chức Nữ.

“Húc Nhi, khóa tình kia chính là Chức Nữ biến thành, mà Ngưu Lang thì lại đứng ở bờ bên kia ngân hà mà trông ngóng người vợ của mình, chỉ có đêm thất tịch hàng năm, chim khách vì bọn họ bắt cầu mới có thể gặp lại một lần. Trẫm thì có thể mỗi ngày ôm lấy người, giữ lấy người, thật sự là hạnh phúc. Thật đáng thương thay cho Ngưu Lang và Chức Nữ, hiện tại chỉ có thể ở ngân hà hăm mộ nhìn chúng ta”. Tư Mã Ngung ôm lấy ái thiếp, ngọt ngào nói lời yêu.

“Ngung, ta thật sự không thể tin được. Không phải là ta còn giận ngươi, nhưng lúc trước vượt qua chín đêm thất tịch đều thực thê thảm. Ăn không đủ no, còn bị ngươi thô bạo chà đạp, lại không thể oán giận nữa câu, chỉ biết nhận lấy khuất nhục. Nhưng đêm thất tịch năm nay, ta thật sự rất vui, bởi vì ta có thể sinh cho ngươi một đứa nhỏ. Tất nhiên bọn Khiêm Nhi đều là con của ta, nhưng không phải do chính ta sinh ra, ta không tránh khỏi có chút tiếc nuối. Sang năm đêm thất tịch, một nhà chúng ta có thể đến ngắm sao rồi”. Từ Húc cảm thấy mình thực hạnh phúc.

“Trẫm cũng rất vui. Về sau mỗi một đêm thất tịch, trẫm phải cùng ngươi trải qua, tuyệt đối không để cho ngươi thương tâm khổ sở. Đợi cho đến khi chúng ta đã già, Ngũ Đại đồng đường, chúng ta sẽ ôm Tiểu Huyền tôn cùng nhau đến ngự hoa viên ngắm sao, nhé”.

“Ta tin tưởng ngươi. Nhưng đến lúc đó chúng ta chắc mắt cũng đã mờ, còn có thể ngắm sao được sao? Ngung, ngươi phải ôn nhu đối đãi ta một chút. Hiện tại ta không thể không thừa nhận ngươi rất thô bạo. Ngươi có thể làm được chứ?”.

“Trẫm cả đời này yêu Húc Nhi nhất. Cứ yên tâm đem chính mình giao cho trẫm, trẫm nhất định sẽ ôn nhu với ngươi”.

Từ Húc gật đầu đáp ứng. Chỉ chờ vậy, Tư Mã Ngung lập tức đem môi áp xuống bờ môi của hắn. Đêm dài, y phải nhanh chóng để sáng mai còn phải vào triều. Bởi vì hoàng đế không phải Đường Minh Hoàng, sẽ không hoang phế quốc chính.

Đầu lưỡi bọn họ dây dưa với nhau, không muốn chia lìa, giống như cuộc đời bọn họ cũng khó chia lìa. Long lưỡi ở phượng khẩu đồng thời tiến công. Bàn tay cũng không an phận, ôn nhu cưỡi bỏ triều phục trên người hắn đặt ở bên cạnh.

“Ngung, hôn cổ ta”. Tư Mã Ngung rút cuộc rời khỏi bờ môi hắn. Hắn có chút khát cầu hoàng đế tiếp tục hôn hắn.

“Trẫm phải hôn lên toàn thân của ngươi.” Tư Mã ngung giống như đang hưởng dụng mỹ thực, nhẹ nhàng cắn lên chiếc cổ trắng nõn của hắn, rồi sau đó hôn lên hai đóa anh đào trước ngực hắn, lưu lại rất nhiều điểm đỏ như những đóa hoa.

Hắn nhịn không được ngâm khẽ.

Tư Mã Ngung cuối cùng một ngụm hàm trụ đầu nhũ Từ Húc, tinh tế hút, khiến cho hắn không ngừng thổ dốc, kêu to tên của hoàng đế.

“Ngung, ta muốn ngươi tiến vào”. Nữ âm của Từ Húc đã chảy ra *** thủy, có thể thấy được thực khát vọng Tư Mã Ngung thượng hắn.

“Húc Nhi, nơi đó sao đã chảy nước ra rồi? Được rồi, trẫm thuận cho ngươi, ngoan ngoãn nằm sắp xuống”. Tư Mã Ngung vươn tay xấp nhập hạ bộ, quả nhiên đã thành thế này rồi.

Từ Húc nhanh chóng nghe theo. Hoàng đế cũng cưỡi long y, tay cầm long căn, dùng đầu đỉnh nhẹ nhàng chà xát vào hắn.

“Sao không phải phía trước?”. Hắn có điểm nghi hoặc.

“Nơi đó chỉ dùng để sinh đứa nhỏ. Trẫm vẫn thích sủng ái nơi này của ngươi, thực mê ngươi. Nó hút trẫm rất chặt đấy”. Tư Mã Ngung dùng sức va chạm, tấn nhập toàn bộ.

Tư Mã Ngung mười năm đã trải qua vô số chuyện nam nữ, bởi vậy kỹ xảo cao siêu, cam đoan Từ Húc nhất định vừa lòng. Hoàng đế khi thì chỉ “Chín thiên một thâm, hữu ba tả ba, bĩ nếu man đi, tiền nếu diệt bước”. Có khi lại chỉ “Tám thiên hai thâm, tử hướng còn sống, hữu đi phía trái hướng”, khiến hắn hết vang mấy lần, ở xa xa Lý Trường An cùng đám người hầu cũng nghe rất rõ.

Bởi vì hắn mang cốt nhục của mình, Tư Mã Ngung cũng không dám bừa bãi trêu sấp, chỉ mây mưa một trận rất nhanh, sau đó ôm hắn ở trên trù bố ngũ, còn đem phượng y khoát lên người hắn, tránh để hắn bị cảm lạnh.

Đêm thất tịch hạnh phúc đã qua đi.

64. Chương 64

CHƯƠNG 64

Tư Mã Ngung tha thiết chờ đợi hơn một tháng, Từ Húc cuối cùng cũng bắt đầu nôn mửa, hơn nữa lại rất thích đồ chua, ghét thức ăn nhiều mỡ, việc này khiến hoàng đế phi thường cao hứng, đồng thời quản chế cũng càng thêm nghiêm khắc.

Tiếp một tháng sau, ngự y rút cuộc cũng chắc chắn là hỉ mạch, chính thức xác nhận hoàng hậu hoài thai, phải kiêng dè quan hệ. Ngày một tháng mười, chính thức ban chiếu thiên hạ, công bố tin vui.

Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: hoàng hậu người mang lục giáp, đã có hỉ được ba tháng, nên tứ hải đồng khánh, trẫm đặc biệt ban ân thiên hạ, trên trời có đức, bản năm tạm dừng thu thuế. Đại xá thiên hạ, trừ tội giết người ra thì các tội khác đều được giảm bớt hình phạt, người tội nhẹ được ban đặc xá. Hoàng hậu thâm nhân hậu đức tất nhiên hoàng thiên bảo hộ, khâm thử.

Giờ Ngọ ngày năm tháng mười, phòng ngủ Đại Minh cung Quang Hoa điện.

Tư Mã Ngung đang an bài cho lễ vạn thọ hôm sau, ngày sáu tháng mười là sinh thần hai mươi lăm tuổi của hoàng đế, nhưng bởi vì Từ Húc đang mang thai, không thể tham gia nhiều hoạt động, đành phải giảm quy mô lễ mừng thọ.

Từ Húc say ngủ trên trường kỷ, bởi vì thời tiết kinh thành dần dần rét lạnh, cho nên trên người đắp một cái chăn lông dê mềm mại.

Bụng Từ Húc đã dần to ra, gần đây không còn nôn mửa, cho nên tâm tình trở nên tốt hơn.

Nhưng hoàng đế lại không vui vẻ cho lắm, bởi vì đã hơn ba tháng không hành phòng, tuy rằng Từ Húc có dùng miệng và tay hỗ trợ, nhưng khoái cảm không lớn, bởi vậy thường thường sẽ vì việc nhỏ mà giận chó đánh mèo, ví như ngày hôm qua có một cung nhân bởi vì nói chuyện quá lớn, đánh thức Từ Húc, cho nên trong lúc hẩn đi ngự hoa viên tản bộ đã bị trừng phạt đến ba mươi đại bản, khiến tất cả cung nhân khác đều lo lắng đề phòng.

“Ngung, đứa bé đang đá ta, làm sao bây giờ?”. Từ Húc đột nhiên trợn mắt quát to.

“Phải không, các người không được khi dễ mẫu hậu, nếu không phụ hoàng sẽ đánh mông các người”. Tư Mã Ngung lập tức chạy đến bên cạnh hẩn, xốc chăn lên, đe dọa đứa bé trong bụng Từ Húc.

“Bại hoại, không cần dọa hử bảo bối của ta, ta có dự cảm nó là một hài tử tốt. Ngung, dường như rất có hiệu quả, chúng nó thật sự không đá nữa”. Hẩn nhẹ nhàng vuốt ve bụng mình, khoái trá mỉm cười.

“Húc Nhi, người sinh nhiều hay ít cũng không sao, trẫm đã lệnh nội vụ phủ chuẩn bị hai mươi vú nuôi vào cung hầu hạ. Tiểu hoàng tử, tiểu công chúa của trẫm, mau ngoan ngoãn đi ra, đừng cho mẫu hậu vất vả, phụ hoàng đã chuẩn bị giường ngủ cùng với nhiều món đồ chơi cho các người”. Tư Mã Ngung áp đầu lên bụng hẩn nói.

“Không cần sớm như vậy, chúng nó hình như rất vừa lòng với điều kiện của người, còn đá nhẹ hai cái nha”.

“Đó là bởi vì nó thông minh giống phụ hoàng, hiền tể Chiêu Minh nói phương pháp rất có hiệu quả, trẫm đã vì bọn họ ngâm thơ cổ”. Tư Mã Ngung bắt được tay hẩn, cùng hẩn vuốt ve đứa bé trong bụng.

“Chúng nó thông minh là vì di truyền từ mẫu hậu, nếu giống phụ hoàng, nhất định sẽ rất tàn bạo”. Từ Húc không cho rằng việc hoàng đế tự khen mình thông minh là đúng.

“Được rồi, ngủ thêm một chút nữa đi”. Tư Mã Ngung buông tay, sửa chăn trên người hẩn, hôn một cái lên mặt rồi chuẩn bị tiếp tục chính sự.

“Ngung, người không muốn ăn ta sao?”. Từ Húc giữ chặt tay Tư Mã Ngung, không cho hẩn rời đi.

“Trẫm không có việc gì, không nên miễn cưỡng, người không phải không có tinh thần sao?”. Tư Mã Ngung đương nhiên rất muốn, nhưng lại không thích để hẩn vất vả.

“Ta không sao, nhưng bây giờ ta thật sự muốn, nơi đó rất nhớ người, đứa bé thì để sau, ta phải uy người ăn no”. Từ Húc đỏ bừng mặt.

“Húc Nhi yên tâm, đến lúc đó trăm nhất định sẽ ăn no, bây giờ ngươi nằm cho tốt”. Tư Mã Ngung cười long bào, lộ ra long căn đặt sát bên miệng của hắn. Về mặt Tư Mã Ngung thoạt nhìn rất sáng khoái.

65. Chương 65

CHƯƠNG 65

Sau khi phát tiết xong, Tư Mã Ngung cẩn thận dứt Từ Húc ăn tổ yến.

“Ngung, ta không muốn ăn nữa, ngày ngày đều phải ăn, chán lắm”. Hắn ngậm chặt miệng tỏ vẻ không muốn ăn.

“Húc Nhi ngoan, ăn một chút, nếu không đứa bé sẽ không có dinh dưỡng”. Ánh mắt Tư Mã Ngung tràn ngập kiên nhẫn, dường như rất lo lắng cho đứa bé.

“Được rồi, vậy thì ăn một chút, ta chỉ sợ dinh dưỡng quá nhiều, vừa ra đã phì phì nộn nộn”. Từ Húc thấy y đem đứa bé ra uy hiếp mình, đành phải ngoan ngoãn há mồm, tiếp tục ăn tổ yến.

“Khởi bẩm Thánh Thượng, mẫu gia Hiếu Từ hoàng hậu vừa rồi phái người vào cung cấp báo, nhưng vì đêm trước là vận thọ Thánh Thượng, Hoàng hậu nương nương lại đang mang thai, đang lúc đại cát đại lợi, lão nô thật sự không dám bẩm báo”. Lý Trường An tiến vào, giọng nói hơi toát ra sự sợ hãi.

“Không cần ấp a ấp úng, nói đi, trăm và hoàng hậu đều là quý nhân, có Bách Linh bảo hộ, sợ tai ương gì?”. Tư Mã Ngung biết nhất định là tin người chết mới có kiêng kỵ, vì thế buông bát xuống, ngồi lên ngai vàng.

“Người có chuyện gì thì nói nhanh đi”. Từ Húc cũng mở miệng thúc giục.

“Tuân chỉ, thái sư, quốc trượng thừa ân công Trần Kính Văn tối hôm qua ở trong phủ vì bệnh mà mất, con trai trưởng Trần Thụ Điền dâng di biểu, thỉnh cầu Thánh Thượng ban thưởng thụy hiệu* để mai sau được vẻ vang”. Lý Trường An từ trong ngực lấy ra một phần tấu biểu.

* là tên được đặt cho những người quá cố, thường là vua chúa, nhưng cũng có một số người khác

“Di biểu? Trăm không muốn xem, Đường Tổng trước kia, có người nhà đại thần lên cầu ban thụy hiệu. Tuy nhiên, từ trước đến nay chưa có đại thần nào được ban thụy hiệu, một vài đại thần sau khi qua đời đều là do lễ bộ định ra tên thụy trình lên cho trăm lựa chọn, tất cả được xuất phát từ ân điển của trăm. Chờ lễ bộ dâng tấu, trăm mới hạ chỉ”. Tư Mã Ngung giải thích quy củ ban thụy hiệu của triều đình cho Từ Húc.

“Ngung, hắn dù sao cũng là phụ thân của Hiếu Từ hoàng hậu, ngoại tổ phụ của Hiền Nhi, hay là ngoại lệ khai ân đi, xem như để ta tích phúc cho đứa bé trong bụng”. Hắn cầu xin.

“Trường An, mau trình lên hạ sách ‘hồng xưng thông dụng’”. ‘Hong xưng thông dụng’ gồm ba quyển, phân biệt các thụy hiệu có thể dùng cho những người có thân phận khác nhau: thượng sách dành cho đế hậu, trung sách dành cho phi tần, chư vương, hạ sách dành cho văn võ quần thần.

Lý Trường An nhanh chóng lấy ra đưa cho hoàng đế.

“Húc Nhi, trăm nghĩ sẽ đặt là thụy văn túc, đạo đức bác văn viết văn, chấp tâm quyết đoán viết túc”. Tư Mã Ngung nhìn một lần, cuối cùng quyết định ban thưởng thụy văn túc, coi như không tồi, nhưng còn hơn văn chính, văn trung chữ Nhật rất kém cỏi.

“Vì sao không phải là thụy văn chính, đạo đức bác văn viết văn, nội ngoại phục tòng viết chính, hay là cương trực bát a viết chính”. Thụy văn thần từ trước đến nay lấy văn chính là một điều tôn quý, lệ thường thụy văn chính phải xuất phát từ việc hoàng đế đặc biệt tự mình khâm định. Lễ bộ thì nghĩ cao lắm cũng chỉ được văn trung, triều đại khai quốc tới nay chỉ có hai trọng thần có công lớn là có được thụy văn chính.

“Lão quốc trượng có tư cách này sao, hắn một chút cương trực cũng không có, về phần trong ngoài phục tòng, thật sự là rất miễn cưỡng, bao năm qua rất nhiều đại thần so với hắn có không ít công lao cũng không

được thụ văn chính, cái gọi là đại sự được đại danh, tế hành (thứ bậc nhỏ) được tế danh, cho dù trăm có vì Hiếu Từ hoàng hậu cũng vô pháp lạm dụng ân điển”. Tư Mã Ngung phủ quyết đề nghị của hần.

“Ngung, vậy thụ văn trung đi, đạo đức bác văn viết văn, nguy thân phụng thượng viết trung, lúc cung biến trước đây hần quả thật làm được điều đó”. Từ Húc chịu lui cầu tiếp.

“Được rồi, vậy thụ văn trung, Trường An, truyền chỉ nội các, trăm biết thái sư, quốc trưởng thừa ân công Trần Kính Văn chết vì bệnh, lòng rất tiếc hận, vì nghĩ đại thần cả đời làm theo việc công, trăm ban thụ văn trung, đạo đức bác văn viết văn, nguy thân phụng thượng viết trung, phần thưởng lo việc tang là ba nghìn hai quan, thưởng chức kim kinh bị, trưởng tử Trần Thụ Điền tiếp tục duy trì tước vị, hộ tống đại thần quay về quê nhà hạ táng, bài vị nhập tự kinh sư, chuẩn ở gia hương chuyên từ phụng tự, khâm thờ. Cứ thế mà làm”. Tư Mã Ngung tuy rằng ghét Trần Kính Văn, nhưng thấy Từ Húc kiên trì, mình lại ở thế thượng phong, cũng đành chấp nhận làm theo.

“Hiền Nhi, người vào đi”. Hần đạt được mục đích, liền gọi đứa con tiến vào.

“Nhi thần khấu kiến phụ hoàng mẫu hậu, nhi thần thay mặt ngoại tổ phụ tạ ơn phụ hoàng long ân”. Lấy tên Từ Lộ, Tư Mã Hiền nấp ở bên ngoài bước vào phòng quỳ gối hành lễ với phụ hoàng.

“Các người sớm có dự mưu? Thật quá công bằng”. Tư Mã Ngung biết mình đã bị tính kế.

“Bẩm phụ hoàng, là như vậy, đại cữu phụ đêm khuya hôm qua đến thừa ân công phủ nói cho nhi thần, sáng nay vào triều, trộm tìm mẫu hậu thương lượng”. Từ sau việc hoàng hậu lần thái tử lần lượt băng thệ, Trần Đăng hoàn toàn sụp đổ, hoàng đế đồng ý cho huynh đệ Hiếu Từ hoàng hậu biết bí mật, Trần Thụ Điền biết hoàng đế ghét lão phụ, lễ bộ đặt thụ, hoàng đế định thụ, tất nhiên không thể được đến văn chính hoặc văn trung mi thụ, vì thế cầu xin Hiền Nhi tìm hoàng hậu hỗ trợ.

“Húc Nhi, sau này có chuyện gì thì trực tiếp nói cho trăm, trăm sẽ không tức giận, người đang mang thai, không cần hao tổn tâm trí, biết không?”. Tư Mã Ngung uống một ngụm trà.

“Ngung, ta biết rồi, ta sẽ không vì thế mà mệt nhọc đâu, người không cần lo lắng”. Từ Húc cười ngây ngô.

“Trường An, ý chỉ thêm vào một câu, thưởng hậu kinh bị, duy trì tước vị trước kia, hơn nữa lệnh An Lạc Hầu thế tử Từ Lộ thay mặt trăm đích thân tới cúng bái”. Tư Mã Ngung biết con muốn đi cúng bái ngoại tổ phụ, nên muốn để nó thân tế.

“Lão nô tuân chỉ.”

“Nhi thần khấu tạ phụ hoàng thánh ân.”

66. Chương 66

CHƯƠNG 66

Sáng sớm ngày sáu tháng mười, Long Khánh năm thứ mười, các quan thần tụ tập trên chính điện. Hôm nay là ngày vạn thọ hai tuần hoàng đế, cho nên Tư Mã Ngung sẽ không thương nghị chính sự, chỉ ở ngự điện để quan thần đến chúc mừng, sau đó trở lại tẩm cung nhận lời chúc từ phi tần, người thân.

Tư Mã Ngung đỡ Từ Húc bước lên bậc thang, hần mặc trang phục dành cho phụ nữ có thai. Từ lúc mang thai tới nay hần chưa tham dự lễ chúc, bởi vậy một số triều thần tò mò chăm chú nhìn hần, dù sao nam nhân mang thai cũng là chuyện khó tin.

“Kiến bình tường vân hồ tử minh, tứ hải thần dân chúc thánh linh. Thực khí chuyển giai minh, nghiêu lục hi đồ xán ngự bình. Tung hô biến tại đình, thiên trình thụ, địa hiệu linh. Nam cực cũng thai tinh, hàng tỉ tái, tụng an khang. Nhị nghị thanh trử, tam thần thuận tắc. Duy đế ngưng mệnh, hàm mạo khu vực. Nhân ân nghiêm đàm, chí vụ động thực. Cửu đạo hóa thành, long công tuần đức. Thánh nhân đa thọ, niên thế vạn ức(1)“. Trần Thiết chuẩn bị Đơn bộ đại nhạc (dàn nhạc cung đình) hai bên điện, lúc đế hậu bước lên sẽ bắt đầu tấu xướng vũ nhạc lễ ngự điện vạn thọ hoàng đế

Lễ bộ nghi thức của Hoàng đế, gồm tán, long, quạt, áo cừu, tinh, tiết, phan, tràng, kì (2) được Trần Thiết đặt ở ngoài điện, cùng với Cửu Long cán cong tán (3) trước điện được dâng lên, tượng trưng hoàng đế đã an vị trên ngai.

“Thánh Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, Hoàng hậu nương nương vạn tuế vạn tuế vạn tuế”. Các quan thần dập đầu hành lễ.

“Các khanh bình thân”.

“Tạ ơn Thánh Thượng vạn tuế”.

“Thần thái phó, đại học sĩ điện Văn Hoa Phương Tuyền, nhân ngày sinh thần của hoàng đế bệ hạ, đã cẩn thận dẫn văn võ quan liêu kính chúc thọ vạn tuế”. Nội các thủ phụ Phương Tuyền tay cầm ngà voi bước ra khỏi hàng quỳ gối, các quan thần cũng đồng loạt quỳ theo.

“Các khanh bình thân”

“Tạ ơn Thánh Thượng vạn tuế”.

“Hoàng hậu đang mang long tử, thêm việc vạn thọ này trăm lại thêm vui mừng. Nhạc phụ quốc trưởng Từ Hữu Quân gần đây có công với nhân dân Thiểm Tây, làm vang dội uy đức của triều đình đến vùng biên cương phía tây, truyền chỉ phong hàm thái phó, ngay hôm đó điều nhiệm làm Tổng đốc kiêm đại học sĩ Võ Anh điện”. Tư Mã Ngung biết hẳn muốn gặp cha mẹ, không thể không cho nhạc phụ mẫu làm bạn hẳn lúc hẳn sinh, bởi vậy thế cục đã định, tức hạ chỉ điều Từ Hữu Quân quay về.

“Nô tì tạ ơn Thánh Thượng”. Từ Húc hiện tại đang ngồi trên phượng ỷ, bởi vì hai chân đột nhiên bị rút gân, bởi vậy một tiểu nô quỳ gối trước ngai vàng mát xa cho hẳn.

“Không cần cảm tạ, mau vì trăm sinh hai tiểu hoàng tử hay tiểu công chúa phỉ bạch đáng yêu cũng được, trăm sẽ chịu đựng”. Tư Mã Ngung ngọt ngào cười, tuy đã đè thấp âm lượng, nhưng bởi vì trong điện thanh tĩnh, các quan thần vẫn có thể nghe được đối thoại của Đế hậu.

Chịu đựng chuyện gì, các đại thần đều là nam nhân, đương nhiên trong lòng hiểu được, chỉ là bọn hắn có thể có thiếp, cho dù bất hạnh trong lúc hoài thai, cũng có thể đến thanh lâu tìm hoan, không cần chịu đựng, bởi vậy một số người thầm giễu cợt hoàng đế.

“Ngung, ngươi thật không đứng đắn, các quan thần đều đang nhìn, ngươi cũng không phải lần đầu tiên làm phụ hoàng, không cần thái quá như vậy, không sợ người người cười chê sao?”. Hắc thấy quan thần lộ ra biểu tình khiếp sợ, cho nên thẹn thùng quở trách hoàng đế.

“Bọn họ ai dám ý kiến về gia sự của trăm, các ngươi nói xem có đúng không?”. Tư Mã Ngung nhìn quét xuống dưới.

“Khẩn cầu phụ hoàng nghe theo lời mẫu hậu, không cần thất lễ trên điện, đe dọa quan thần”. Khổng Chiêu Minh thấy nhạc mẫu khó xử, hoàng đế nhạc phụ chắc hẳn sẽ không làm khó mình, bởi vậy làm càn nói thẳng.

“Khổng khanh gọi trăm và Tử Đồng là gì, trăm có phải đang nghe lầm không?”. Tư Mã Ngung đối với việc Khổng Chiêu Minh công khai cùng hoàng tử có gian tình rất không cao hứng, nếu không có Từ Húc ở đây, y khẳng định đã gây xung đột rồi.

“Ngung, đừng được rồi, để ta nói cho bọn họ. Các khanh nghe rõ rồi chứ, bản cung đã coi Khổng khanh là hiền tế (con rể), bởi vậy hẳn mới xưng Thánh Thượng và bản cung là phụ hoàng, mẫu hậu, không cần phải kính ngạc”. Từ Húc thấy quan thần ghé mắt, cho nên thay Khổng Chiêu Minh giải thích.

“Một ngày trăm chưa chính thức tứ hôn, thì nó chưa phải là con của trăm”. Tư Mã Ngung tức giận bất bình, các quan thần đều suy nghĩ về ái nhân của Khổng Chiêu Minh, nhưng đại nữ nhân Xương Bình công chúa của hoàng đế mới bảy tuổi, bàn tính chuyện hôn sự có phải quá sớm hay không? Không một ai nghĩ đến người đó lại là Hán quận vương.

“Gạo đã nấu thành cơm, phụ hoàng còn có thể đổi ý sao?”. Khổng Chiêu Minh tiếp tục nói. Các quan thần đối việc Xương Bình công chúa bảy tuổi đã thất thân, tỏ vẻ đồng tình sâu sắc, hẳn là rất đau đi, trách

không được hoàng đế một bộ muốn giết chết hẳn.

“Hoang đường, bãi triều”. Không ai nghĩ đến các quan thần hiểu lầm, vì thế tin Xương Bình công chúa vô tội thất tiết lạng lẽ truyền ra ngoài. Tư Mã Ngung ôn nhu đỡ Từ Húc đứng dậy, bước xuống bậc thang bãi giá hồi cung.

“Hoàn cung thái bình hoàng cung phúc lộc nghi, vĩnh thiệu hồng đồ phi phi cơ. Đồng bộ trường tiên chi, nhạc tấu tiêu thiệu đàn phượng nghi. Nam sơn hiến thọ chi, nhân tâm duyệt, thiên ý tùy. Vi đức biến quần lê, ca nhạc khải, vạn niên tư. Giám quan duy đức, phi mệnh duy hoàng. Triệu tư thọ vực, bạc hải yếu hoang. Vật tính mậu dục, dân tục nhạc khang. Quan đái chi quốc, vọng đầu biện phương. Viết duy vạn niên, đồng vu hạo thương (4)”. Đơn bộ đại nhạc lại xướng một đoạn nhạc.

“Thánh Thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế, Hoàng hậu nương nương vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế”. Các quan thần cuối đầu hành lễ.

Khổng Chiêu Minh cười trộm. Sau khi đế hậu rời đi, các quan thần đều tiến lên chúc phúc, có người hỏi: đến tột cùng tư vị như thế nào? Hắc đáp một chữ: thích, sau đó cười mà không nói. Bởi vậy mấy năm sau, khi chiếu thư tứ hôn được ban xuống, các quan thần ngó ra người xuất giá chính là Hán quận vương đều bị dọa ngã lăn quay, nhưng đó là việc sau này.

(1), (4) Đoạn nhạc mừng thọ Hoàng đế. Vì có quá nhiều từ Hán Việt cũng như ngôn ngữ cung đình vì thế bọn ta mạn phép không ghi ra, vì cũng chẳng hiểu để edit kiểu gì. Mọi người cứ đọc tạm như thế nhé.

(2) Các loại vật dụng dùng trong lễ nghi của Hoàng đế.

Tinh: thứ cờ trên ngai có cắm lông. Ngày xưa ai đi sứ cũng đều cầm cờ này

Phan: thứ cờ có bức vóc hay lụa rủ xuống

Tràng: còn gọi là cờ xí, dùng để đón rước, trang trí trong các dịp lễ lớn

Kỳ: Cờ, dùng vải hay lụa buộc lên cái cán để làm dấu hiệu

(3) Một loại ô dùng trong sinh thần hoàng đế. Có thể hiểu đại khái nó giống như chiếc ô ngày nay của chúng ta nhưng tán của nó rộng hơn ==

67. Chương 67

CHƯƠNG 67

Sau khi đế hậu bãi giá quay về Quang Hoa Điện, Đức Phi và Hiền Phi dẫn đầu hậu cung phi tần cùng nhiều phu nhân đại thần khác tiến đến chúc mừng, sau đó các nàng chuyển sang nói chuyện phiếm với Từ Húc, khiến người thân hoàng đế phải đợi ngoài phòng chờ được gọi vào.

“Bản cung bây giờ thể nghiệm mới biết được, thì ra mang thai vất vả như vậy, thường xuyên nôn mửa, hoàn toàn không ăn uống được, chỉ thích ăn đồ chua, tuy rằng giờ không còn nữa, nhưng con lại thường hay đá ta, thật buồn bực”. Từ Húc bắt đầu kể khổ với mọi người.

“Nương nương, người phải nghỉ ngơi nhiều một chút, muội muội trước kia mang thai Cần Nhi cũng như vậy mà”. Đức Phi nghĩ, mang thai tự nhiên sẽ có bệnh trạng này, cho dù người là nam nhân, cũng không thể tránh khỏi, hơn nữa hoàng đế hết mực che chở người như vậy, người còn oán giận chuyện gì. Đương nhiên những lời này nàng sẽ không nói ra.

“Bản cung sao lại không nghỉ ngơi, Thánh Thượng thường xuyên lải nhải bên tai ta, cái này không thể làm, cái kia cũng không thể làm. Bây giờ một ngày đã ngủ hết sáu canh giờ, chỉ có nửa canh giờ được đến ngự hoa viên tản bộ, thật sự là buồn chán”. Hắc thoát nhìn hơi mất hứng.

“Húc Nhi ngoan, nhanh ăn tổ yến”. Tư Mã Ngung tiếp nhận tổ yến từ tay Lý Trường An, muốn tự mình dứt hẳn ăn.

“Ngung, ta thật sự không muốn ăn, ngán lắm, mỗi ngày đều phải ăn tổ yến”. Mọi người lần đầu tiên thấy hấn nổi giận với hoàng đế, rất muốn biết hoàng đế sẽ phản ứng ra sao? Có tức giận không? Các nàng trước kia từng nghe nói, có một phi tần vì mang long thai mà kiêu ngạo, kết quả làm hoàng đế tức giận, hậu quả là một xác hai mệnh, tiểu hoàng tử trong bụng bị phá, tuy nhiên không ai biết chuyện này có thật hay không, cũng không có người nào dám chứng thực.

“Nhưng hôm nay là tuyết lê yến oa thủy (tổ yến chưng tuyết lê), không phải bằng đường tổ yến thủy (tổ yến chưng đường phèn)“. Tư Mã Ngung không thể trách cứ, chỉ có thể cẩn thận giải thích, hy vọng hấn sẽ ngoan ngoãn ăn.

“Cũng đều là tổ yến, có khác gì? Ta không ăn”. Từ Húc quả quyết nói không.

“Thánh Thượng, ngài không nên tức giận, nương nương đang mang thai, sẽ dễ bức bội hơn bình thường”. Hiền Phi trấn an hoàng đế, tránh việc hoàng đế không tìm hoàng hậu, lại đi tìm các nàng gây chuyện.

“Không sao, trầm hiểu được, người mang thai là như vậy, trầm tuyệt đối sẽ không để ý”. Tư Mã Ngung tỏ vẻ không có gì khiến mọi người hồi hộp không thôi.

“Ngung, được rồi, ta ăn, nhưng phải kéo dài thời gian tản bộ cho ta, mỗi ngày một canh giờ, được chứ?”. Hấn mở miệng thương lượng, ăn tổ yến, có thể, nhưng phải thỏa mãn nguyện vọng của hấn.

“Trầm cho phép, nhưng người mỗi ngày phải ăn ba bát tổ yến, không được lén nhỏ ra, có thể đáp ứng trầm không?”. Tư Mã Ngung mỉm cười đồng ý giao dịch.

“Được, ta đáp ứng người, tản bộ nhiều một chút cũng có ích cho đứa bé”. Hấn lập tức trở nên hơn hớn, há mồm để hoàng đế nuốt tổ yến.

“Nương nương phải thông cảm cho Thánh Thượng, năm trước thiếp thân mang thai, tướng công nhà ta Trạng Nguyên gia vội vàng ở bên ngoài vui vẻ với kỹ nữ. Đợi đến khi thiếp thân sinh con xong, chưa quá ba tháng, kỹ nữ đó đã mang thai, hấn đành phải danh chính ngôn thuận thú nàng trở về làm thiếp. Bây giờ nàng ở nhà làm chính thất, còn lại trở thành tiểu thiếp. Ta cũng vì hấn sinh con, nhưng bây giờ hấn lại chê bai ta đã già. Hấn không nghĩ đến năm xưa nếu không có ta thiêu thừa may vá cầm bán, hấn làm gì có lộ phí lên kinh thi cử”. Lý Trần Thị – phu nhân của Trạng Nguyên Thượng Lương Giới đương nhiên lễ bộ tả thị lang kể khổ với Từ Húc.

“Sao lại có thể như vậy, dám đối xử với thê tử như thế, thiên lý không thể chấp nhận được, đã có con mà còn dám ra ngoài lêu lổng, quả thật là thấp hèn, hấn sao không học tập Thánh Thượng chúng ta”. Từ Húc lấy Tư Mã Ngung ra làm tấm gương, hiển nhiên đã quên mất chuyện hoàng đế lúc trước cũng là người như vậy, chỉ là không triệu kê mà thôi.

“Ngoan ngoan, không tức giận”. Tư Mã Ngung sợ hấn bị kích động, ảnh hưởng đến thai nhi trong bụng.

“Xin nương nương thay thiếp thân chủ trì công đạo”. Lý Trần Thị nức nở.

“Ngung, ta không sao. Trường An, phái người đến quý phủ nàng truyền ý chỉ của bản cung, nói cho hấn phải đối xử với thê tử cho thật tốt, không được vút bỏ thê tử. Thê là thê, thiếp là thiếp, đích là đích, thứ là thứ, không được lẫn lộn, nếu bản cung biết đích, thiếp của hấn dám can đảm không coi ai ra gì, gây khó dễ chính thất, tuyệt đối không tha. Còn nữa, bản cung phong người là nhất phẩm phu nhân, trượng phu của người xuống làm quan viên tam phẩm, bản cung xem hấn có thể kiêu ngạo thế nào? Ngung, người nghĩ sao?”. Từ Húc trở thành người bảo vệ lợi ích của chính thất khắp thiên hạ.

“Trầm tùy người quyết định”.

“Tạ ơn Thánh Thượng và nương nương đại ân đại đức”. Lý Trần Thị quỳ xuống dập đầu.

“Ngung, vậy người hạ chỉ cấm quan viên đã kết hôn có thê tử khỏe mạnh ra ngoài tìm kỹ nữ, như vậy mới có thể sửa đổi tận gốc”.

“Húc Nhi, trầm đồng ý, cứ làm như vậy đi”. Tư Mã Ngung nghĩ, các người về sau cùng nhau chịu đựng, dù sao Húc Nhi chỉ sinh được một lần, sau này không cần nhịn nữa, còn các người thì phải nhịn, ai bảo dám cả gan cười trầm, rất xứng đáng.

68. Chương 68

CHƯƠNG 68

Đương kim thái tử Tư Mã Khiêm dẫn theo hoàng đệ Tư Mã Hằng và Tư Mã Kiện, cùng với hoàng trưởng nữ Xương Bình công chúa, hoàng nhị nữ Khánh Bình công chúa, ở ngoài phòng chờ thời điểm vào chúc mừng.

Hán quận vương Tư Mã Cần thì bị vị hôn phu Khổng Chiêu Minh bắt được, trộm vào phòng ngủ của Khiêm Nhi, cùng nhau nằm trên giường.

“Phu quân, không được, đã đến phiên chúng ta, trở về rồi hẵng làm, được không?”. Tư Mã Cần lo lắng Tư Mã Ngung sẽ trách phạt bọn họ. Phụ hoàng gần đây bị cấm dục nên tính tình không ổn định, trừ bỏ mẫu hậu trong cung, tất cả mọi người đều biết.

“Sợ cái gì, mẫu hậu người đang tán gẫu với phi tần và phu nhân các quan trong cung, nơi đó còn chỗ cho chúng ta tiếp kiến sao? Giờ cứ làm một lần đi, vì phu muốn tiểu đăng oa”. Khổng Chiêu Minh vội vàng cởi kim bào trên người Cần Nhi, nhưng lại bị phản kháng.

“Người không sợ phụ hoàng biết sẽ nổi giận sao? Phu quân lần trước đã bị hai mươi gậy, còn không học khôn sao?”. Tư Mã Cần nghĩ, lần trước thiếu chút nữa bị dọa đến hôn phi phách tán, giờ không muốn trải qua một lần nào nữa.

“Hiện tại đã có mẫu hậu, phụ hoàng dám đánh vì phu sao? Tiểu đăng oa, người có nghe theo đạo huấn của vi phu không? Người có hiểu được lễ thường xuất giá tòng phu không? Đáng đánh, hơn nữa người từng thề cả đời này sẽ không làm trái phu quân, phu quân phải thao chết người”. Khổng Chiêu Minh gắt gao bắt lấy Cần Nhi, nghiêm khắc dạy dỗ.

“Người không cần nói hươu nói vượn, ta từ khi nào đã là thê tử của người, người đừng quên phụ hoàng còn chưa tứ hôn”. Cần Nhi cố lấy dũng khí phản kháng phu quân.

“Tốt lắm, một khi đã như vậy, vi phu phải dạy người quy củ trước”. Khổng Chiêu Minh ở bên tai Cần Nhi thổi một luồng khí ấm mũi, sau đó ấn hán lên chân mình, vén vạt áo hán, lộ ra cái mông trắng nõn.

“Phu quân, tiểu đăng oa thật sự biết sai rồi, tiểu đăng oa là thê tử của người”. Tư Mã Cần biết Khổng Chiêu Minh muốn đánh mông mình, đành phải ủy khuất cầu xin tha thứ.

“Bây giờ nhận sai đã quá muộn”. Bởi vì trên người Khổng Chiêu Minh không có roi hay thước gỗ, cho nên phải dùng tay đánh.

“Ô, rất đau, không cần đánh nữa”. Bàn tay đánh vào mông phát ra thanh âm ba ba vang dội. Tư Mã Cần khóc lóc cầu xin tha thứ, nhưng Khổng Chiêu Minh không chút nào để ý tới, vẫn tiếp tục đánh, mãi đến khi mông của hán đỏ rực mới dừng lại.

“Tiểu đăng oa, đau không?”. Khổng Chiêu Minh lấy tay khê vuốt bộ vị vừa rồi chịu hình của Cần Nhi, khiến Cần Nhi rên rỉ kêu đau.

“Oa, phu quân, rất đau, tiểu đăng oa nguyện ý cho người dùng đại trư đánh ta”. Tư Mã Cần nức nở.

“Về sau người còn dám nói không phải nương tử của phu quân không?”. Khổng Chiêu Minh vừa phụng phịu vừa nghiêm khắc nói.

“Không dám, tiểu đăng oa thật sự không dám”. Cần Nhi nói ra đáp án khiến Khổng Chiêu Minh hài lòng.

“Hiện tại vi phu sẽ dùng đại trư giáo huấn người, tự mình ngồi lên”. Khổng Chiêu Minh thấy mục đích đã đạt được, vì thế sửa soạn thỏa mãn ham muốn của chính mình.

“Phu quân, nhưng nơi này không có thuốc mỡ, làm sao bây giờ?”. Cần Nhi khó xử nói, nếu tiểu huyết bị lộng thương, lát nữa sẽ không đi thỉnh an được, làm sao ăn nói với phụ hoàng đây?

“Nằm úp sấp, nâng mông lên”. Khổng Chiêu Minh ra lệnh.

“Được rồi”. Tư Mã Cần ngoan ngoãn phục tùng.

Khổng Chiêu Minh từ trong ngực lấy ra bình thuốc mỡ, nặn một khối, sau đó bôi vào tiểu huyết Cần Nhi.

“Phu quân, sao trên người người lại có thuốc mỡ?”. Cần Nhi kinh ngạc.

“Bởi vì vi phu muốn tùy thời tùy chỗ thao người, đơn giản là vậy”. Khổng Chiêu Minh cởi y phục, chỉ thấy phần thân dưới đã muốn sung huyết, đại đầu đỉnh chuyển sang màu đỏ hồng.

“Ân... Nha.....”. Cần Nhi đưa đẩy tiểu huyết cố gắng nuốt trọn phần thân của phu quân.

“Vương gia, thái tử nói Lý tổng quản báo cho hần, sắp phải tiếp kiến Thánh Thượng và nương nương rồi, mời Vương gia và Khổng đại nhân lập tức trở về”. Cung nhân do Tư Mã Khiêm phái tới cách cửa bẩm báo.

“Bổn vương đã biết, ân.... Ân...” Tư Mã Cần cố gắng nói xong, đã bị Khổng Chiêu Minh va chạm đến mức chỉ có thể không ngừng rên rỉ.

“Nô tài xin cáo lui”. Cung nhân nọ biết bọn họ đang ân ái với nhau, hốt hoảng rời đi.

“Phu quân, không cần làm nữa”. Tư Mã Cần liều mạng đè ép khoái cảm, muốn khuyên nhủ phu quân.

“Không được, chỉ một lát nữa thôi”. Khổng Chiêu Minh đặt Cần Nhi dưới thân, cuồng nhiệt trườn sát, đâm mạnh vào người hần khiến hần kêu lên, không còn kháng nghị được nữa.

69. Chương 69

CHƯƠNG 69

Từ Húc cùng các phi tần và phu nhân của đại thần sau nửa canh giờ lưu luyến mới cáo biệt.

Tư Mã Ngung cũng ám chỉ mọi người phải nhanh rời khỏi, không cần trở ngại hần cùng đưa bé trong bụng nghỉ ngơi, bởi vậy các nàng thức thời chào từ biệt Hoàng hậu nương nương.

“Thánh Thượng, có thể truyền hoàng thái tử điện hạ cùng các hoàng tử, công chúa tiến vào hành lễ chưa?”. Lý Trường An quỳ gối trước cửa bẩm báo.

“Ngung, ta quên mất các con đang đợi, thật có lỗi”. Từ Húc mãi mê nói chuyện, bây giờ mới sực nhớ tới các con cho nên cảm thấy rất áy náy.

“Húc Nhi, trăm biết người bình thường buồn chán, tâm sự một chút cũng không hề gì, các con sẽ không để ý đâu. Truyền vào đi”. Tư Mã Ngung ngồi bên cạnh hần, một bên vuốt ve bụng hần, một bên ôn nhu an ủi.

“Lão nô tuân chỉ, tâu”. Lý Trường An hướng phía ngoài cửa hô một tiếng.

“Nhi thần Khiêm, nhân lễ vạn thọ, dẫn chư huynh đệ tỷ muội Cần, Hằng, Kiện, Xương Bình, Khánh Bình, kị tể Khổng Chiêu Minh đến vấn an và dâng lễ, vạn tuế vạn tuế vạn tuế”. Tư Mã Khiêm cùng mọi người ngoài cửa tiến vào, quỳ xuống, đọc thuộc lòng mấy câu, sau đó khấu đầu hành lễ, Tư Mã Hằng và Tư Mã Kiện bởi vì tuổi còn nhỏ, phải nhờ hai vị tỷ tỷ giúp đỡ mới có thể hoàn thành.

“Đứng lên đi, đã xảy ra chuyện gì, Cần Nhi và Khổng Chiêu Minh sao không tới đây?”. Tư Mã Ngung phát hiện hai người vô cớ mất tích thì hơi tức giận.

“Bẩm báo phụ hoàng, nhị ca và Khổng sư phó vừa rồi đột nhiên tiêu chảy, hiện tại đang giải quyết, xin phụ hoàng bớt giận”. Tư Mã Khiêm phái người đi thúc giục, biết bọn họ đang làm chuyện đó, đành phải lấy một cái cớ ngụy biện thay bọn họ.

“Bọn họ cùng nhau tiêu chảy, trăm xem ra có người lá gan rất lớn, dục hỏa đột nhiên phát tác nên đi lêu lổng, đây mới là tình hình thực tế. Khiêm Nhi không cần che dấu thay, trăm muốn tìm người lỗi bọn họ từ trên giường tới nơi này”. Tư Mã Ngung từ trong ánh mắt đứa con nhìn ra manh mối, thầm nghĩ nó dám nói dối lừa gạt phụ hoàng, thật không ngoan. Nhưng đó là vì tình nghĩa huynh đệ cho nên sẽ không truy cứu.

“Ngung, đang ngày vui, sao có thể làm như vậy, coi như bỏ qua đi, có thể bọn họ thật sự bị tiêu chảy, đợi một lát nữa đi. Được rồi, các người đều lại bên mẫu hậu, để mẫu hậu nhìn rõ một chút, tiểu lễ tử, lấy xôi mứt quả lại đây”. Từ Húc giống một mẫu thân hòa ái dễ gần, hao hết tâm tư vì người thân nói chuyện.

Tiểu lễ tử lập tức chuẩn bị ngay một chén mứt quả lớn đưa cho hần.

Hai huynh đệ Tư Mã Hằng cao hứng chạy đến bên cạnh phụ hoàng mẫu hậu, lấy mút quả đến ăn.

“Xương Bình bảy tuổi, còn Khánh Bình năm tuổi phải không? Đều là cùng một người sinh ra phải không?”. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy hai tiểu công chúa của hoàng đế, bởi vậy vội vàng hỏi thăm.

“Đúng vậy, mẫu hậu, chúng ta đều là do Nhạc tần nương nương sinh ra”. Xương Bình công chúa cung kính đáp lời.

“Các người bình thường có học tập chăm tuyện (thêu thùa) nữ hồng không?”. Hắn quan tâm hỏi.

“Thưa mẫu hậu, mẫu phi bình thường có dạy chúng ta, mẫu phi nói nếu học không tốt, tương lai sẽ không ai thú chúng ta”. Lần này là Khánh Bình công chúa trả lời.

“Đứa nhỏ này, kim chi ngọc diệp như thế này, rất nhiều người muốn phụ hoàng chỉ hôn các người cho họ, hơn nữa các người còn rất thông minh nha. Bình thường nếu rảnh có thể đến chơi cùng mẫu hậu, không cần xấu hổ, biết không?”

“Nhi thần biết, thưa mẫu hậu”. Hai vị công chúa cao hứng trả lời, bởi vì người trong cung đều trọng nam khinh nữ, các nàng tuy rằng là kim chi ngọc diệp, nhưng trên cơ bản không được ai coi trọng, Tư Mã Ngung cũng không thường lưu tâm đến các nàng.

“Khiêm Nhi, sao lại lo lắng thế? Lại đây với phụ hoàng”. Tư Mã Ngung thấy Tư Mã Khiêm đang chờ Tư Mã Cần cùng Khổng Chiêu Minh trở về, vì thế gọi đứa con đến nói chuyện phiếm.

“Khiêm Nhi tuân mệnh”. Khiêm Nhi biết phụ hoàng đang tức giận, bởi vậy lập tức đáp ứng.

“Bọn họ muốn chờ bao lâu đây?”. Tư Mã Ngung hi vọng con mình sẽ nói ra sự thật.

“Khiêm Nhi thật sự không biết, chắc sẽ nhanh thôi”. Tư Mã Khiêm cười khổ, hắn không phải đương sự thì làm sao biết bọn họ muốn làm bao lâu.

70. Chương 70

CHƯƠNG 70

Ước chừng qua một khắc sau, Tư Mã Cần cùng Khổng Chiêu Minh cuối cùng cũng khoan thai bước đến, xuất hiện trong phòng, hai người quỳ gối một bên.

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng, kính chúc phụ hoàng vạn thọ vô cương, phúc trạch lâu dài”. Hai người đồng thanh.

“Nói cho trăm biết, các người vừa rồi sao không đến hành lễ? Không ai được cản trở, không được nhấc, không được nhảy mất ra dấu”. Tư Mã Ngung thấy Khiêm Nhi ý đồ nói cho bọn họ lý do là tiêu chảy, bởi vậy liền bổ sung một câu.

Khiêm Nhi thấy phụ hoàng lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị, không dám nói gì, ngoan ngoãn ngồi dưới đất. Từ Húc cũng chỉ ngồi nghe, nghĩ thầm, bọn họ có hơi quá, để cho Ngung răn dạy một chút cũng được, nếu xử phạt quá nặng thì mới lên tiếng cầu tình.

“Bẩm phụ hoàng, Cần Nhi vừa rồi không cẩn thận bị trật chân, cho nên Chiêu Minh vì Cần Nhi sát được, nên mới không đến hành lễ phụ hoàng, xin phụ hoàng thứ tội”. Tư Mã Cần lo lắng đề phòng, e ngại phụ hoàng không tin lý do này.

“Hiền tể, thật là như vậy sao?”.

“Đúng vậy, phụ hoàng, đúng là như thế”. Khổng Chiêu Minh làm như không có việc gì.

“Phải không, vừa rồi Khiêm Nhi nói cho trăm, các người đột nhiên tiêu chảy, cho nên đi giải quyết, vậy là sao, cuối cùng là lý do gì?”. Tư Mã Ngung mặt lạnh như băng hỏi đứa con.

“Phụ hoàng, chúng ta quả thật là tiêu chảy, giải quyết xong, không cẩn thận bị trật chân”. Tư Mã Cần nhanh trí, nghĩ lấy một cái cớ cho là có thể để bào chữa.

“Hay là muốn nói dối lừa gạt trăm. Cần Nhi, như vậy người nói cho trăm nghe, dấu đỏ trên người người là thế nào, còn hai chữ màu trắng viết rõ trên đai lưng người là sao?”. Tư Mã Ngung cười lạnh khiến đứa con cả người phát run.

“Bị muỗi cắn, là trung và hiếu”. Tư Mã Cần vô cùng xấu hổ, bởi vậy giọng nói càng lúc càng nhỏ đi.

“Sao lại nói nhỏ như vậy? Trăm nghe không rõ lắm, lặp lại lần nữa”. Tư Mã Ngung lớn tiếng quát, đứa con càng run dữ dội.

“Là bị muỗi cắn, là trung và hiếu”. Tư Mã Cần không dám không nghe theo, đành phải cao giọng trả lời.

“Đương nhiên trung hiếu đại (thất lưng) phải khắc hai chữ này rồi. Nhưng trăm thấy các người không xứng đáng để mang nó, phải đổi lại là bất trung, bất hiếu mới đúng. Các người bận làm việc *** loạn, không đến thỉnh an trăm, các người xem có giống trung thần hiếu tử không? Còn muốn nói dối?”. Tư Mã Ngung nghiêm túc nói.

“Phụ hoàng, nhi thần biết sai rồi, xin phụ hoàng trách phạt”. Tư Mã Cần khóc lóc nhận lỗi, Khổng Chiêu Minh vẫn không hề phản ứng quỳ trên mặt đất, nghĩ rằng Từ Húc nhất định sẽ can thiệp vào chuyện này.

“Trường An, người tháo trung hiếu đại trên người họ mang đi”.

“Lão nô tuân chỉ”. Lý Trường An lập tức tiến lên.

“Mẫu hậu”. Tư Mã Cần ngẩng đầu, nước mắt lưng tròng nhìn Từ Húc, hy vọng hắn sẽ thay mình mà biện hộ với Tư Mã Ngung.

“Cần Nhi, các người lần này thật sự là quá phận, phụ hoàng trừng phạt các người như vậy là đúng. Hắn là quân, cũng là phụ, các người không thể không có quy củ như vậy, nhất định phải phạt”. Từ Húc mặt không đổi sắc nói.

Lý Trường An cỡi thất lưng khắc hai chữ trung hiếu trên người họ xuống, đứng sang một bên.

“Hai người các người nghe cho rõ lời trăm, hôm nay là ngày vạn thọ của trăm, tạm hoãn xử phạt, bắt đầu từ ngày mai mỗi người phải chép mười lần ‘thượng thư’, nhận hai mươi gậy, trong vòng một tháng không được làm chuyện *** loạn. Một tháng sau, trăm sẽ mang trả trung hiếu đại về cho các người, trăm sẽ phái người giám sát các người, đương nhiên các người có thể không làm theo chuyện này, nhưng trăm nhất định sẽ phạt gấp đôi”. Tư Mã Ngung nghĩ, đây đã là nhẹ lắm rồi.

“Ngung, hình phạt này dường như hơi nặng, không bằng phạt chép năm lần, đánh mười bản, cái khác vẫn duy trì, được không?”. Từ Húc đột ngột lên tiếng.

“Húc Nhi, cứ như vậy đi”. Tư Mã Ngung vui vẻ tán thành.

“Nhi thần khấu tạ phụ hoàng mẫu hậu”.

“Thần tạ ơn phụ hoàng mẫu hậu”. Hai người không thể không khấu tạ thánh ân mệnh mông cuồn cuộn.

71. Chương 71

CHƯƠNG 71

Đại thất phía đông Đại Minh cung Quang Hoa điện.

Chính giữa là ngai vàng, trên mặt đất chung quanh ngai vàng bày ra một tấm thảm thêu hoa văn nổi rất tinh xảo, hai bên có dựng một cặp phiến chế từ lông hổ tước.

Phía sau ngai vàng là ba bức bình phong từng bách mai lan, tấm phía trước có một biển dài, dùng chữ Khải thư viết: “Đương kim hoàng đế bệ hạ hai tuần vạn thọ, phúc trạch lâu dài, vạn tuế vạn tuế vạn tuế”. Mặt sau bình phong lại có núi đá trúc tùng.

Hai bên ngai vàng có một cặp bàn trà làm bằng gỗ tử đàn, trên bàn có một chậu cây táo. Cây táo đôi rất cao, Trần Thiết đã bố trí tốt nhất, lại cho hoa quả có hương thơm tự nhiên, để tạo ra không khí trong sạch, tươi mát.

Tư Mã Ngung và Từ Húc ngồi trên ngai vàng, còn những người khác thì ngồi trên mặt đất phía trước bọn họ, từ phải sang là Khổng Chiêu Minh, Xương Bình, Khánh Bình, Tư Mã Khiêm, Tư Mã Hằng, Tư Mã Kiện và Tư Mã Cần.

Tư Mã Cần thấy mình vô tội mà lại bị xử phạt, cảm thấy rất tủi thân, trong lòng muốn nói đều là lỗi của Khổng Chiêu Minh, đã nói không nên làm, lại cố tình không nghe khiến mình ngay trước mặt mọi người bị phụ hoàng trách phạt, lại còn bị tịch thu mất trung hiếu đài. Người không biết xấu hổ, người không cần, nhưng ta thì cần. Bởi vậy Tư Mã Cần rất tức giận, quyết định tạm thời không thèm nhìn mặt phụ quân của mình.

Họa sư Như Ý quán Thang Ước Hàn, tóc đỏ, mắt đồng, tuổi chừng hơn ba mươi, chính là người Bồ Đào Nha, đến cung đình phụng dưỡng mấy năm, tiếng hán rất lưu loát, từng dùng kỹ xảo phương Tây vẽ triều phục cho Tư Mã Ngung, hoàng đế rất tâm đắc. Bây giờ y đang quỳ trên mặt đất, chờ đợi hoàng đế ra lệnh.

“Ước Hàn, quốc vương các người đã từng vẽ cả hoàng tộc chưa?”. Tư Mã Ngung tò mò hỏi.

“Quốc vương Bồ Đào Nha không nhiều người nhiều phúc khí bằng Thánh Thượng, nhưng ngài ấy cũng đã từng cho vẽ cả hoàng tộc”. Thang Ước Hàn cung kính trả lời hoàng đế, đối với chuyện nịnh hót đã sớm am hiểu tường tận.

“Hoàng hậu đang mang long thai, không nên ngồi lâu, cho nên trẫm chỉ cho các người nửa canh giờ, nhớ rõ phải tận dụng thời gian, biết không?”. Tư Mã Ngung nghiêm túc dặn dò chúng họa sư.

“Thần đã biết”. Thang Ước Hàn không khỏi đổ mồ hôi lạnh, nghĩ thầm, điệu này phải tốc chiến tốc thắng mới được.

“Trường An, đưa hoa cho trẫm”.

“Lão nô tuân chỉ”. Lý Trường An lập tức sai người mang hoa mẫu đơn vừa rồi hái được ở ngự hoa viên tới.

Tư Mã Ngung đón lấy hoa mẫu đơn, sau đó nhẹ nhàng cài lên tóc Từ Húc. Hoa mẫu đơn ung dung đẹp dễ quý phái, trắng lợt, kiều diễm, quốc sắc thiên hương, có thơ rằng: “ Quốc sắc triều hàm tử, thiên hương dạ nhiễm y. Đan cảnh xuân tụy dung, minh nguyệt vấn quy kỳ” (“Sắc nước khiến ban mai đắm chìm trong men rượu, màn đêm nhuộm sắc hương trời. Cảnh son khiến mùa xuân say mê dung mạo, làm vàng trắng tổ kia phải hỏi ngày trở về”). Bởi vậy đa số người thống trị cùng với các vương công đại thần phú quý đều rất thích mẫu đơn.

“Húc Nhi, có thích không?”. Tư Mã Ngung khẽ hôn lên hai má ái thê.

“Ngung, thích lắm, bọn nhỏ trong bụng cũng thích, chúng vừa mới đá ta một cái”. Hắc thẹn thùng nói khiến cho hoàng đế dục hỏa tăng lên.

“Vậy các người bắt đầu đi”. Tư Mã Ngung kiệt lực áp chế dục hỏa của mình, tuy rằng rất thống khổ, nhưng cũng rất cao hứng vì vừa rồi đã phạt hiền tể cấm dục một tháng.

“Thần tuân chỉ”.

Chúng họa sư đứng trước giá gỗ bắt đầu bận rộn vẽ tranh, bởi vì thời gian có hạn, nên Thang Ước Hàn vẽ tương mạo, cách ăn mặc trước, còn nhóm trợ thủ thì vẽ cảnh chung quanh sau.

“Ngung, sao đột nhiên lại cho vẽ tranh vậy?”. Hắc rất muốn biết nguyên nhân.

“Húc Nhi, không phải đột nhiên đâu. Mấy ngày trước trẫm đã lệnh bọn họ chuẩn bị, bởi vì trẫm muốn sau khi về già, để con cháu chúng ta nhìn thấy lúc tổ mẫu còn trẻ rất đáng yêu, không tốt sao?”. Tư Mã Ngung yêu thương nhìn ái thê.

“Tốt lắm, con cháu cũng sẽ nhìn thấy tổ phụ oai phong hùng dũng”. Từ Húc cười nói khen tặng đối phương.

“Vậy về sau, chúng ta phải thường xuyên vẽ về cuộc sống của mình rồi giữ lại, đợi đến lúc trẫm chín tuần vạn thọ (lễ vạn thọ 90 tuổi), toàn bộ trưng bày ở Vô Trường cung cho quần thần ngắm nhìn, làm cho bọn họ thần phục, được chứ”. Tư Mã Ngung mặt không đổi sắc nói, lập ra ý nguyện to lớn.

“Ngung, nhân sinh thất thập cổ lai hy, chỉ sợ không dễ dàng. Khi người chín tuần vạn thọ, ta cũng đã tám mươi lăm tuổi, hơn nữa sáu mươi năm lâu như vậy, ai biết được. Nhưng mà có mục tiêu như vậy cũng tốt”. Từ Húc không thể tưởng được một câu này của hoàng đế, ngày sau lại trở thành sự thật, hơn nữa còn để lại rất nhiều tác phẩm cung đình rất trân quý. Chính là chân dung Cao Tông hoàng đế cùng Hiếu Từ hoàng hậu phong thiện* ở Thái sơn, với nhiều bức họa bắc thú tị thử sơn trang đồ**, nam tuần Giang Nam đồ***, Khổng phủ đồ, nhưng đều là những việc sau không cần đề cập tới.

* Thời xưa chỉ vua chúa lên núi Thái Sơn cúng tế trời đất

** Tranh săn bắn nghỉ mát ở phía Bắc

*** Tranh tuần sát Giang Nam

72. Chương 72

CHƯƠNG 72

Lễ vạn thọ đêm đó, Tư Mã Ngung tổ chức yến tiệc ở Vô Trường cung. Người có mặt gồm tôn thất (hoàng tộc), vương công đại thần, cự thần đã về hưu cùng các bộ lão đã ngoài tám mươi tuổi. Thứ tự chỗ ngồi được quyết định dựa vào quan hệ thân sơ cùng với công lao của họ.

Đế hậu ngồi ở bàn tiệc chính giữa, trừ người thân bên ngoài ra còn có đệ đệ An Lạc Hầu Từ Hạo, thế tử Từ Lộ, Đức Phi, Hiền Phi và Nhạc Phi.

Hai bên bàn tiệc có một cái bục trải thảm lụa, các nhạc nữ đã chịu qua việc huấn luyện nghiêm khắc đang tấu bảy chương khúc khánh long vũ ở lễ vạn thọ hai tuần hoàng đế. Ca từ vũ nhạc là do Hàn Lâm Viện phụ trách biên soạn, hàng năm lời văn đều khác nhau, nhưng ý nghĩa cũng không khác biệt là mấy. Thoạt đầu hơn một nửa bảy chương, tức là chia làm tám đoạn, mỗi đoạn đều là ca tụng thánh đức hoàng đế.

Hoàng đế vạn vạn thọ, phúc như Đông Hải, thọ cùng vô cương, hạo nguyên khí hê xuân cùng ôn, trạch đào đạt hê di Càn Khôn, bình đức trình hằng đốc hồng hỷ, trân phù mạn tiện ân bằng dương, để thừa hạo huống tích triệu thứ, thánh thọ mạn tiện trường vô cương.

Chương một kính thiên pháp tổ, cần chính yêu dân, sống lâu trăm tuổi, núi cao ngàn đời, yên bình dài lâu, ngày sau hạnh phúc.

Chương hai văn giáo chấn hưng, nhân tài nhạc dục, vì nước vì dân.

Chương ba nên quân, nên sư, Khổng dung bảo, dẫn giáo tư, hậu mạc hậu, huấn tông chi, nhân mạc nhân, châm vạn dân.

Chương bốn trọng dân canh chức, vũ dương hàn úc, đồ tập thụ y, toản chí tổ khảo, đại hiếu bị hĩ, dưỡng dân vi bảo.

Chương năm để cận chư dân, chứng chi đức chính, viết vũ viết dương, thiên tâm hiệp ứng, rộn ràng xuân thai, phong niên lữ khánh.

Chương sáu dân sinh toại, nguyên hóa nhu, át tuyên tước, khoan quỳnh bô, yếm xan chúc, tập cư nhu, nhạc hạo hạo, an du du.

Chương bảy trung hoà vũ nhạc mai thiều, phổ thiên suất thổ hoan đồng thanh. Khánh vạn thọ hê phát lộc ứng, thụ thiên hữu hê mạc bất thừa.

“Ngung, bọn họ thật đúng là hiểu được ca tụng công đức, hảo cho niềm vui của người”. Từ Húc sau khi nghe xong vũ nhạc a dua nịnh hót, nói thật lòng.

“Vậy người định làm cách nào cho trăm vui?”. Tư Mã Ngung đang ăn nhân hạt thông, nghe hắc nói vậy thì buông đũa, mỉm cười nói.

“Người phải biết chừng một chút, ta vất vả hoài thai mười tháng, chẳng lẽ còn chiếm không được niềm vui của người sao? Người lại muốn ta người đang mang thai lên đài nhảy múa, hừ”. Hấn mất hứng ăn một ngụm cháo, sau đó răn dạy hoàng đế.

“Được rồi, không cần sinh khí, người cho dù muốn lên đài nhảy múa, trăm cũng sẽ không cho, rất đơn giản, chỉ cần người hôn trăm một cái. Ăn uống có đỡ hơn không?”. Tư Mã Ngung biết hấn hôm nay rất mệt mỗi nên mới phát giận.

“Đã đỡ, nhưng ăn cháo vẫn tốt hơn, thế không bằng người hôn ta đi”. Hấn biết bản thân dường như hơi hung hăng, bởi vậy nở nụ cười xin lỗi.

Tư Mã Ngung đứng lên hôn lên má hấn, mọi người thấy đế hậu ân ái đều thật cao hứng.

“Kính chúc Thánh Thượng phúc thọ vạn năm, đây là bánh bao mừng thọ ta tự mình chưng, vẫn còn đang nóng, mời hai thánh bệ hạ hưởng dụng”. Từ Lộ rời khỏi chỗ ngồi, lấy hai cái bánh bao trong ***g hấp ra, đi đến bên cạnh đế hậu, quỳ xuống cung kính nói, bởi vì không tiện cho nên không thể xưng phụ hoàng mẫu hậu.

“Lộ Nhi rất lễ phép, mau đứng lên”. Tư Mã Ngung nhìn đứa con yêu hiếu thuận, trong lòng rất đổi vui mừng. Y rất biết ơn Từ Húc vì đã không để y ban tử cho con mình.

Hoàng đế đưa tay dứt hoàng hậu ăn thọ bao.

“Húc Nhi, ăn ngon không?”.

“Đương nhiên là ngon, nhưng quan trọng nhất vẫn là thành ý”. Hấn thấy đôi phụ tử cao hứng, cũng liền cao hứng theo.

“Phụ hoàng, mẫu hậu, sang năm ta cũng cùng các huynh đệ chưng thọ bao”. Tư Mã Khiêm góp mặt.

“Khiêm Nhi rất ngoan nha”. Từ Húc sờ nhẹ đầu đứa con.

Về phần Đức Phi thì không thèm nhìn Tư Mã Cần và Khổng Chiêu Minh bên cạnh, nàng mới nghe được chuyện hôm nay. Vừa rồi Tư Mã Cần muốn cùng mẫu phi nói chuyện, lại bị quở trách nghiêm khắc: Người bất trung bất hiếu, không được nói chuyện với bản cung, người một ngày không mang trung hiếu dải trên người, bản cung sẽ không thèm để ý đến người, người là do ta sinh ra, người mất mặt thì ta cũng mất mặt.

Tư Mã Cần bởi vậy càng thêm tức giận với phu quân. Khổng Chiêu Minh muốn nói chuyện với hấn, hấn không thèm nhìn mặt, gấp thức ăn vào bát hấn, hấn cũng không thèm ăn.

“Người cuối cùng muốn thế nào đây? Không nói một lời, đây là ý gì?”. Khổng Chiêu Minh nổi giận quát, bắt lấy tay Tư Mã Cần.

“Không có việc gì, người xem, phụ hoàng đang nhìn chúng ta, buông tay”. Tư Mã Cần tủi thân khóc lớn.

“Các người cuối cùng muốn như thế nào? Dám làm loạn ngay trong thọ yến, các người có nghĩ đến việc tôn trọng trăm hay không? Hay là không hiểu được quân thần phụ tử chi lễ? Trường An, sai người mang bọn họ về Đại Minh cung, cột vào cột gỗ ngoài điện Quang Hoa, đợi đến sáng mai, Cần Nhi đánh thêm mười bản, Khổng Chiêu Minh đánh thêm hai mươi bản”. Tư Mã Ngung cho rằng Khổng Chiêu Minh là đầu sỏ gây nên, bởi vậy xử phạt gấp đôi.

“Phụ hoàng tha thứ cho con”. Tư Mã Cần nghe được phải kham thêm mười bản, khóc càng lợi hại hơn.

“Không cần nói nhiều, trăm không muốn phải tức giận”. Tư Mã Ngung vừa ăn thọ bao, vừa nói.

“Ngung, bỏ qua đi”. Từ Húc vẫn như cũ khuyên bảo hoàng đế.

“Nương nương, người không nên cầu tình cho họ”. Đức Phi cũng nổi nóng nói.

“Húc Nhi, người cũng không cần phí công phí sức”. Tư Mã Ngung ôn nhu tiếp tục dứt hấn ăn thọ bao.

Tư Mã Cần cho dù tủi thân, cũng đành phải cùng Khổng Chiêu Minh theo cung nhân rời đi.

73. Chương 73

CHƯƠNG 73

Sau lễ thọ yến, để hậu cùng với mọi người đi coi kịch ‘Trường sinh điện’, vốn ngày vạn thọ nên diễn một ít kịch đại cát đại tường, nhưng Tư Mã Ngung vì lấy lòng ái thiê, cái gì cũng không kiêng dè.

‘Trường sinh điện’ lấy bốn chủ đề mật thệ, kinh biến, mai ngọc và vũ mộng làm trọng tâm, bởi vì vở kịch rất dài, mà Tư Mã Ngung vì nghĩ cho thân thể của Từ Húc, nên chỉ cho diễn một đoạn trong ‘Trường sinh điện’, đoạn Đường Minh Hoàng cuối cùng vượt qua sinh tử, cùng Dương quý phi cười phượng hoàng, tiêu sái đến thiên cung.

Lầu các diễn kịch gồm ba tầng, từ trên xuống theo thứ tự là phúc thai, lộc thai, thọ thai. Nhưng phúc thai và lộc thai không có tác dụng gì lớn, chỉ có cảnh thần tiên ma quái xuất hiện mới có thể sử dụng, sân khấu kịch đối diện là khán thọ lâu, chia làm hai tầng cao cấp, có ba mặt quay chung quanh sân khấu kịch.

Tư Mã Ngung cùng Từ Húc ngồi trên tầng thượng, có thể thấy hết nội dung vở kịch trên đài.

“Húc Nhi của trẫm, có thấy mệt không?”. Tư Mã Ngung quan tâm hỏi han ái thiê.

“Có một chút, nhưng mà cũng không sao, không cần lo lắng cho ta”. Hắc cười ngọt ngào.

“Đợi đến khi người sinh hạ long tử long nữ, trẫm sẽ cùng người xem hết năm mươi hồi”. Tư Mã Ngung nắm lấy tay hắc.

“Được, Ngung, Vương mẫu nương nương nói ta kiếp trước là Trường Bình công chúa, người là phò mã Chu Thế Hiển, chuyện tình Đường Minh Hoàng cùng Dương quý phi được thiên cổ tán dương, nhưng hiện tại vẫn chưa hấp dẫn bằng chuyện của chúng ta, thật sự là đáng tiếc”. Hắc nhìn Dương quý phi trên đài mà ai thán.

“Vậy trẫm sẽ hạ chỉ cho biên kịch gia của nhạc phủ làm cho dân chúng cả nước phải biết chuyện của chúng ta”. Tư Mã Ngung quyết định sẽ cho ‘Đế nữ hoa’ đầu tiên xuất hiện ở côn kịch, sau đó tỏa sáng ở giới kịch Quảng Đông, ảnh hưởng rất lớn.

“Ngung, Chiêu Minh đúng thật thái quá, nhưng Cần Nhi lại vô tội, người có phải đã xử phạt quá nặng không?”. Từ Húc biện hộ thay cho đứa con.

“Người cho rằng Khổng Chiêu Minh thật sự quý trọng Cần Nhi sao?”. Tư Mã Ngung nói.

“Không, nhưng ta cảm thấy hắc thực lòng yêu Cần Nhi, chỉ là không dễ dàng biểu đạt ra, dường như rất giống với người trước kia”. Từ Húc tự hỏi một phen mới trả lời.

“Cho nên trẫm muốn dạy dỗ hắc”.

“Nhưng ngay cả đứa con người, người cũng đem ra dạy dỗ sao?”. Hắc không khỏi trợn mắt chất vấn.

“Cần Nhi không phải thủ phạm, nhưng thủy chung cũng có phạm sai lầm không thể không xử phạt, hơn nữa Cần Nhi bị oan ức, có thể sẽ phát tác với người khởi xướng. Nếu Khổng Chiêu Minh vẫn không quý trọng Cần Nhi, thì hắc không có tư cách để thú Cần Nhi”.

“Lúc trước người còn không phải hơn cả Chiêu Minh sao? Bây giờ chẳng phải cũng quý trọng ta. Quan trọng nhất là Cần Nhi thích, người ngàn vạn lần không cần chia rẽ đôi uyên ương”. Từ Húc quay sang quở trách hoàng đế.

“Húc Nhi, sao có thể đánh đồng?”. Tư Mã Ngung cười cười che dấu sự xấu hổ.

“Đúng rồi, Chiêu Minh da thô thịt hậu, đánh một chút cũng không sao, ta không lo lắng, nhưng Cần Nhi vẫn còn nhỏ, nếu dùng trức đánh hai mươi cái ở mông, thật sự quá nặng, không bằng dùng đũa tiên đi”. Từ Húc luyến tiếc đứa con, tuy không thể hoàn toàn miễn phạt, nhưng giảm bớt chút cũng tốt.

“Được rồi, người là từ mẫu, trẫm nghe lời người”. Tư Mã Ngung gật đầu đáp ứng.

“Vậy sáng mai sau khi xử phạt, người giao cho ta xử lý đi”. Từ Húc lại yêu cầu.

“Người không định dung túng bọn họ đấy chứ?”. Hoàng đế biết hẳn nhất định hiểu ý.

“Ngung, có người vai xấu, cũng phải có người vai tốt, người làm nghiêm phụ, ta làm từ mẫu, phân công hợp tác đi. Bất quá người yên tâm, ta nhất định sẽ không dung túng bọn họ”. Từ Húc mỉm cười.

74. Chương 74

CHƯƠNG 74

Lúc để hậu xem kịch mua vui thì ở ngoài điện Quang Hoa, Tư Mã Cần cùng Khổng Chiêu Minh đang bị trói song song trên hai cái cột gỗ, gió lạnh thổi qua rất khó chịu.

Cung nhân đứng bên cạnh chờ hoàng đế hồi cung.

“Người cuối cùng muốn gì đâu? Nãy giờ vẫn không nói chuyện”. Khổng Chiêu Minh chờ nửa canh giờ, thấy Tư Mã Cần vẫn nhắm mắt, không nói gì, vì thế đành phải chủ động hỏi chuyện.

“Hừ, người đến tốt cùng có biết thế nào là lễ nghĩa, liêm sỉ không? Đều là bởi vì người vô liêm sỉ, mạnh mẽ ôm ta làm chuyện đó, mới không đến hành lễ phụ hoàng, làm cho phụ hoàng giận ta, mẫu phi chán ghét ta, bây giờ còn muốn ta để ý tới người?”. Tư Mã Cần không thể không chế được lửa giận trong lòng, rốt cuộc phải phản nộ rống to.

“Tiểu đàng oa của ta, cái này chỉ là chuyện nhỏ thôi”. Khổng Chiêu Minh hoàn toàn xem nhẹ lửa giận của Cần Nhi, cợt nhả nói chuyện.

“Giờ chúng ta bị trói ở trong này, người lại cho rằng đây chỉ là chuyện nhỏ? Vậy nếu quả là đại sự, chẳng lẽ phải ra pháp trường xử trảm? Anh em chúng ta trước kia cho dù không tốt, phụ hoàng cho dù tức giận, nhưng cho tới bây giờ đều không lấy lại trung hiếu đại trên người chúng ta”. Tư Mã Cần trầm nghĩ, đại ca còn có thể chùng thọ bao, còn mình lại chỉ biết làm phụ hoàng tức giận.

“Cha ta trước kia còn từng dùng trung hiếu đại đánh ta, cho nên việc này căn bản không tính là quan trọng, dù sao ta cũng sẽ không kể tước vị Diên Thánh Công, người cũng sẽ không kể vị ngôi vua. Hơn nữa qua một tháng, phụ hoàng sẽ trả trung hiếu về cho người, đến lúc đó người lại là trung thần hiếu tử, không cần tức giận”. Bộ mặt thật của Khổng Chiêu Minh thực sự là rất khủng bố, quả thực là ác ma.

“Không tức giận, chẳng lẽ còn muốn ta cảm tạ người sao?”. Tư Mã Cần chửi ầm lên.

“Người không cần làm càn, ta là phu quân của người, người sao có thể trút giận lên ta”. Khổng Chiêu Minh xem ra cũng có chút tức giận.

“Ta hôm nay bị nhiều ủy khuất, người thế nhưng còn muốn mắng ta, ta không phải thê tử của người”. Nước mắt Tư Mã Cần không ngừng lăn xuống.

“Ngoan, đừng khóc, khóc rất xấu, không cần người làm thê tử của ta”. Khổng Chiêu Minh thấy thê tử khóc rống lên, đành phải ôn nhu an ủi.

“Người còn muốn bỏ ta, Khổng Chiêu Minh, người này cầu sức sinh, người không có lương tâm”. Cần Nhi nghe được phu quân nói không cần mình làm thê tử, khóc càng lợi hại hơn, cơ hồ có thể cùng nữ nhi ganh đua cao thấp.

“Không cần kích động, ta chỉ là tùy tiện nói mà thôi, ta sao có thể bỏ người?”. Khổng Chiêu Minh cảm thấy hơi khó xử.

“Cần Nhi ngoan, đừng khóc. Trường An, cởi trói mang Cần Nhi xuống đây”. Tư Mã Ngung đỡ Từ Húc đi tới, Tư Mã Khiêm cùng Từ Lộ theo sát phía sau. Bọn họ xem diễn xong, định ngồi kiệu quay về, nhưng hẳn muốn tản bộ, vì thế liền đi bộ trở về, nghe được Tư Mã Cần cùng Khổng Chiêu Minh đang nói chuyện, vì thế trốn ở một bên nghe lén.

Lý Trường An phân phó cung nhân bên cạnh cởi trói cho Tư Mã Cần xuống.

“Phụ hoàng, con bất hiếu, lẽ vạ thọ còn làm người nổi giận”. Tư Mã Cần ôm lấy chân phụ hoàng khóc nức lên.

“Đừng khóc, biết sai là tốt. Hiền Nhi, Khiêm Nhi, các người đỡ Cần Nhi đi vào nghỉ ngơi trước, việc khác thì để ngày mai rồi nói”. Tư Mã Ngung vuốt ve đầu đứa con.

“Phụ hoàng, vậy còn hấn?”. Tư Mã Cần chỉ vào Khổng Chiêu Minh, muốn phụ hoàng cho phu quân nghỉ ngơi, tuy rằng tức giận, nhưng hấn vẫn yêu cái nam nhân bá đạo này.

“Trẫm sẽ có cách, ngoan ngoãn đi vào”.

“Cần Nhi, nghe lời phụ hoàng”. Từ Húc thấy Tư Mã Cần còn muốn nói thì khuyên bảo hấn. Tư Mã Cần đành phải ngoan ngoãn tùy ý hai huynh đệ dẫn vào.

“Khổng Chiêu Minh, trẫm nói cho người biết, con của trẫm không đến phiên người tới dạy dỗ. Nếu như người vẫn không biết quý trọng hấn, bảo vệ hấn, trẫm sẽ không gả hấn cho người, người cũng đừng mơ tưởng đến hấn. Đêm nay ở trong này suy nghĩ cho tốt, nghe rõ không?”.

“Thần nghe rõ”. Khổng Chiêu Minh gục đầu xuống không hề nói gì.

75. Chương 75

CHƯƠNG 75

Khi trời vừa mờ sáng, Khổng Chiêu Minh đã bị cung nhân lay tỉnh cởi bỏ dây thừng để chấp hành xử phạt.

Hoàng đế đã đi tảo triều, còn Tư Mã Cần đang nằm sấp trên băng ghế, quần bị cởi xuống, lộ ra cái mông trắng nõn, chuẩn bị chịu hai mươi đòn roi. Tuy họ sẽ không đánh nặng, nhưng cũng không đánh nhẹ, nếu không, sẽ khó báo cáo với phụ hoàng.

Khổng Chiêu Minh đi đến băng ghế bên cạnh Cần Nhi, tự mình cởi quần, sau đó cũng nằm sấp xuống.

“Cần, ta suy nghĩ một đêm, quyết định về sau sẽ đối xử với người thật tốt, sẽ không chỉ trích người, sẽ không làm cho người mất mặt trước mặt phụ hoàng, mẫu hậu và mẫu phi, đương nhiên ngoại trừ những lúc trên giường. Người có nguyện ý tin tưởng ta, tha thứ cho ta không?”. Khổng Chiêu Minh kéo tay Tư Mã Cần.

“Chiêu Minh, tuy rằng người rất bá đạo, rất đáng ghét, nhưng ta vẫn yêu người, chỉ cần người không khi dễ ta thì tốt rồi, ta tha thứ cho người”. Cần Nhi cười ngọt ngào nhìn trượng phu bên cạnh.

“Điện hạ, thật xin lỗi, nô tài phải phụng mệnh, mong điện hạ thứ tội”.

“Bổn vương hiểu được, các người bắt đầu đi”.

Cung nhân cầm lấy một cây roi dài khoảng một ngón tay, bắt đầu đánh vào mông Cần Nhi, xung quanh vang lên tiếng âm thanh thổ gấp, cùng với tiếng roi đánh vào da thịt.

“Đau lắm sao?”. Khổng Chiêu Minh cảm thấy lòng bàn tay của hấn đều toát ra mồ hôi lạnh.

“Đau”. Cần Nhi cố nhịn đau đón nói.

Hai mươi roi đã xong, để lại hai mươi vết roi sưng đỏ, mà đặc biệt là mỗi vết không hề chồng chéo lên nhau.

Cung nhân theo lời dặn của Từ Húc, cẩn thận bôi thuốc cho Tư Mã Cần, khiến hấn phát ra mấy tiếng rên rỉ.

Tư Mã Cần chịu hình xong, tiếp theo là đến phiên Khổng Chiêu Minh chịu ba mươi gậy.

“Khổng sư phó, thật xin lỗi, nô tài chỉ phụng mệnh, mong ngài thứ tội”.

“Phu quân”. Cần Nhi lo lắng nhìn Khổng Chiêu Minh.

“Cần, không có việc gì, không cần lo lắng, ta thường xuyên chịu đòn, ba mươi gậy không tính là nhiều”. Khổng Chiêu Minh hy vọng hấn sẽ không lo lắng.

Quả nhiên Khổng Chiêu Minh còn có một chút khí khái, chịu hết ba mươi gậy vẫn không hừ hà nửa câu, mông bị đánh đến sưng đỏ. Cung nhân cũng bôi thuốc cho y rồi đưa đến phòng của đế hậu.

Từ Húc đang ăn tổ yến, thấy hiền tế tiến vào quỳ xuống đất mới buông bát xuống.

“Các người đã khắc sâu bài học chưa? Nói cho mẫu hậu, Chiêu Minh, người trước”. Từ Húc phụng phụ nói.

“Thần hôm qua tại triều hội bất kính với phụ hoàng, lúc các hoàng tử thỉnh an lại còn làm việc *** loạn với Cần Nhi, là bất trung bất hiếu. Ở thọ yến trước mặt mọi người còn rít gào, cũng phạm vào tội bất kính, bởi vậy thần cam nguyện chịu phạt”. Thái độ của Khổng Chiêu Minh rất cung kính, xem ra đã có sự ăn năn.

“Vậy người có biết mình phải kiểm điểm cái gì không?”.

“Thần biết, sau này thần nhất định sẽ đối xử tốt với Cần Nhi, xin mẫu hậu cứ yên tâm”. Từ Húc rất vừa lòng với biểu hiện của con rể.

“Mẫu hậu, Chiêu Minh đã biết lỗi, mẫu hậu tha thứ cho hắn đi”. Tư Mã Cần lên tiếng nói đỡ cho Khổng Chiêu Minh.

“Còn Cần Nhi, người cũng biết sai rồi chứ?”.

“Cần Nhi thật sự biết sai rồi, sau này sẽ không dám nói dối lừa gạt phụ hoàng nữa”.

“Mẫu hậu lần này tin tưởng các người, lần sau nếu còn tái phạm, thì đừng trông cậy mẫu hậu cầu xin giùm các người. Tiểu lễ tử, đưa cho bọn họ đi”. Hắn bắt đầu sắm vai từ mẫu.

Tiểu lễ tử ở bên hầu hạ lập tức lấy ra hai cái trung hiếu đái. Đó là một cặp kèm theo hai đồng sức ở bên để phân biệt, một cái túi hương có màu xanh ngọc và một cái có màu xanh nhạt.

“Mẫu hậu, phụ hoàng biết sẽ trách cứ bọn ta”. Tư Mã Cần lộ ra vẻ mặt vui mừng.

“Không phải sợ, là ta ban cho người, phụ hoàng sẽ không trách cứ các người. Các người cũng nên nghỉ ngơi một lát, sau đó đến thư phòng chép sách”. Hắn cười hiền dịu nhìn hiền tể.

76. Chương 76

CHƯƠNG 76

Từ sau lúc đó, cả nhà hoàng đế đều rất hòa thuận.

Đầu tháng mười một, Long Khánh năm thứ mười, Hiền Hoà hoàng thái hậu từ Ngũ Thai sơn bãi giá hồi cung, mang về kinh văn thù sư tượng phật Thích Ca Mâu Ni và Bồ Tát ban cho Từ Húc, phù hộ hắn tương lai sẽ sinh ra long tử long nữ thông minh lanh lợi. Thái hậu rất thương yêu hắn, còn thường xuyên tặng thuốc bổ cho hắn uống, mà cha mẹ Từ Húc sau khi đến kinh thành, cũng rất hay vào cung thăm hỏi khiến Từ Húc rất vui mừng.

Hàng năm vào lúc cuối năm, hoàng hậu đều phải thân tế đi hành lễ, nhưng vì Từ Húc mang thai, không thể làm lưng vất vả, nên Đức Phi phải đi thay. Hoàng đế đến điện tế thiên, hướng về phía trước thành khẩn hy vọng Từ Húc sẽ sinh được thuận lợi, phù hộ mẹ con họ bình an.

Năm đông chí và lễ mừng nguyên đán, hắn đã không đến ngự điện nhận lạy của quan thần với Tư Mã Ngung, không phải hắn không muốn, mà là hoàng đế không thích hắn mệt nhọc. Hơn nữa thời gian hắn đến ngự hoa viên tản bộ cũng bị giảm lại, khiến hắn phải kháng nghị với hoàng đế. Nhưng phản đối lại vô hiệu.

Ngày một tháng mười hai, An Lạc Hầu Từ Hạo phụng chỉ đến đông bắc thăm hỏi Tấn vương đang ở trong doanh trại, kết quả là dây dưa với Tấn vương, rề rà không quay về kinh. Sau này tạo ra một đoạn tình duyên, thế tử Từ Lộ bởi vậy có thể danh chính ngôn thuận được nuôi nấng trong cung, tấn hiệu hầu hạ đế hậu.

Khổng Chiêu Minh sau khi bị hoàng đế xử phạt thì đã tỉnh ngộ, đối xử với Tư Mã Cần rất tốt, nhưng ở trên giường vẫn như cũ thích *** ngôn lãng ngữ, gọi hắn là tiểu đàng oa, vừa ôn nhu vừa ngược đãi. Nhưng Tư Mã Cần cũng không so đo, dù sao đây cũng là khuê phòng.

Tư Mã Khiêm thì lén lừa gạt mẫu hậu, không ở lại tắm cung thái tử, mà lại ở trong mật thất của Trọng Hoa cung dưỡng vài tên nô lệ ở ngoài cung đưa vào, lúc rảnh rỗi thì ngược đãi và đùa giỡn, hoàng đế đương nhiên biết rất rõ việc này, nhưng không quản thúc gì, chỉ khuyên bảo Khiêm Nhi, đừng bao giờ cho mẫu hậu biết được.

Ngày mười chín tháng hai, Long Khánh năm thứ mười một, sinh thần của Quan Thế Âm Bồ Tát đại từ đại bi hiệp thiên bảo thánh hộ quốc an dân, Tư Mã Ngung đích thân đến Tây Sơn pháp quang tự, mời Nhân Thiên Bản sư, giáo chủ phật giáo Thích Ca Mâu Ni, đón vào Chiêu Trữ điện đàn tràng cung phụng.

Ngay cả Chư Sơn trưởng lão phật môn nổi danh khắp cả nước, Đại Đức cao tăng cũng được đưa vào cung, ở Chiêu Trữ điện chủ trì nghi lễ cúng bái long trọng dài đến một trăm ngày, còn cử hành nghi thức cầu phúc cho hoàng hậu. Sau khi sinh hạ thai nhi, sẽ làm theo như khi phật tổ Như Lai ra đời, cùng hoàng tử công chúa cử hành nghi thức tắm rửa long trọng.

Hoàng thái hậu cũng đích thân niệm kinh cho Từ Húc, thậm chí còn đưa tràng hạt mà mình đã mang theo nhiều năm cho hấn đeo, có thể thấy được hấn rất được thái hậu sủng ái. Năm đó Hiếu Từ hoàng hậu sinh con cũng không được ưu ái đến như vậy.

Hơn nữa ngày một tháng ba, bởi vì sản kỳ của Từ Húc đã tới gần, toàn thể ngự y cùng các phụ nhân có kinh nghiệm đỡ đẻ, thay phiên nhau túc trực ở Đại Minh cung. Hai mươi vú nuôi cũng đã được gọi vào cung, chuẩn bị tùy thời cho long tử long nữ uống sữa. Hai vợ chồng Từ Hữu Quân cũng chuyển vào Quang Hoa điện chờ cháu ngoại chào đời.

Tất cả mọi việc đều đã chuẩn bị xong, chỉ đợi tới lúc Từ Húc sinh hạ.

Đêm khuya ngày bảy tháng tư, trước đêm sinh thần Thích Ca Mâu Ni, hoàng hậu đã có dấu hiệu sinh nở, tử cung thường xuyên co rút, miệng tử cung cũng bắt đầu khuếch trương, chứng tỏ long thai sẽ ra đời trong ngày Phật Đản. Ngự y cùng với các bà mụ đều tắt bật ngược xuôi. Hoàng đế lập tức hạ lệnh miễn thiết triều ba ngày và thông báo cho hoàng thái hậu lập tức đến đó.

77. Chương 77

CHƯƠNG 77

Rạng sáng ngày tám tháng tư, trong phòng ngủ Đại Minh cung Quang Hoa điện.

Nằm trên long sàng, Từ Húc thỉnh thoảng hô đau, nhẹ giọng rên rỉ, hai chân mở lớn, dùng hết khí lực toàn thân, muốn đẩy con ra khỏi cơ thể, bà mụ cũng hướng dẫn hấn cách hít thở.

Tư Mã Ngung mang theo vẻ mặt lo lắng, ở bên giường không ngừng đi qua đi lại, mặc dù không phải là lần đầu tiên làm phụ thân, cũng không phải lần đầu ở bên chăm sóc thê tử sinh con.

Hoàng thái hậu và mẹ của hoàng hậu Lý Thị cũng ở bên chăm sóc.

“Sao còn chưa ra, hoàng hậu không có việc gì chứ?”. Tư Mã Ngung giữ chặt ngự y chất vấn.

“Bẩm Thánh Thượng, xin cứ yên tâm, nương nương sắp sinh rồi, hiện có thể thấy đầu của đứa nhỏ”. Bà mụ trên giường thay ngự y trả lời.

“Mẫu thân, thực sự là rất đau, ta về sau sẽ không bao giờ sinh nữa”. Từ Húc được thể làm nũng với Lý Thị.

“Húc Nhi ngoan, năm đó mẫu thân sinh ngươi cũng rất đau, Thánh Thượng rất yêu thương ngươi, bởi vậy ngươi hãy nhẫn nhịn một chút đi”. Lý Thị ngồi trước bàn trà nói, không phải không khản trương, nhưng đứa con nàng có rất nhiều nhiều ngự y và bà mụ chăm sóc, hơn nữa lại có Thiên Tông, Tịnh Thổ Tông, Mật Tông và Hoa Nghiêm Tông cùng các Đại hòa thượng hơn bảy mươi tuổi từ Chiêu Trữ điện tới, đang ở ngoài phòng niệm kinh. Nếu đã vậy mà còn sinh không được thì đúng là chuyện lạ nha.

“Ngung Nhi, nhanh nắm lấy tay Húc Nhi đi”. Hoàng thái hậu nhắc nhở hoàng đế, nàng đang cầm trong tay tràng hạt làm bằng ngà voi, niệm kinh Đại Bát Nhã Ba La Mật Đa.

“Đúng vậy mẫu hậu, trầm sơ sót”. Tư Mã Ngung lập tức tiến lên, gắt gao nắm lấy tay hấn.

“Thánh Thượng, mau cho Húc Nhi uống chút nước”. Lý Thị cẩn thận dặn dò hoàng đế.

“Trầm biết rồi”. Tư Mã Ngung nhận chén trà từ tay cung nhân, cho hấn uống một ngụm, sau đó cầm lấy khăn tay lau đi mồ hôi trên trán hấn.

“Ngung, ta yêu người”.

“Húc Nhi, trăm cũng yêu người”. Tình cảm sâu đậm của Đế hậu khiến cho mọi người ở đây đều cảm động.

“Nương nương hãy dùng sức, đứa nhỏ sắp ra rồi”. Bà mẹ cung kính nói.

“Ha... Ha ha..... Ha...”. Từ Húc dùng sức rặn, đầu đứa bé lộ ra, sau đó đến tay và chân, là một bé gái, ngực y dùng kéo cắt cuống rốn, rồi vỗ nhẹ mông nó, một tiếng khóc bật ra, thanh âm hùng hồn, chứng tỏ thân thể rất khỏe mạnh.

“Chúc mừng Thánh Thượng, là tiểu công chúa, nhưng vẫn còn một đứa ở trong bụng nương nương”. Bà mẹ bám vào Thánh Thượng.

Tiểu công chúa đã được tắm rửa sạch sẽ, được bọc trong một miếng vải màu vàng, giao cho hoàng thái hậu.

“Húc Nhi, phải cố lên, mau sinh tiểu bướng bình”. Tư Mã Ngung hôn lên hai má hấn.

“Đứa nhỏ có đáng yêu không?”. Hấn suy yếu hỏi.

“Bởi vì giống người, đương nhiên là rất đáng yêu, trăm sẽ đợi xem cùng người”. Tư Mã Ngung lại cho hấn uống một ngụm nước.

“Ha..... Ha...”. Ước chừng một khắc sau, đứa còn lại cũng được sinh ra, trong phòng ngủ lập tức tràn ngập hương khí, mà hoa huyết của Từ Húc cũng chậm rãi khép lại, sau đó thì hoàn toàn biến mất, các bà mẹ kinh hãi, còn hấn thì rất vui vẻ, sau này không cần sinh nữa.

Tư Mã Ban bị vỗ nhẹ vào mông, chẳng những không khóc, mà còn cười rất vui.

“Ngung, Ban Nhi đang cười”. Hấn nhìn thấy đứa nhỏ được tắm rửa sạch sẽ, cảm thấy rất khoái trá, hấn bắt đầu không cảm thấy đau nữa, hấn là không cần ở cữ đi.

“Trăm biết, được làm hoàng tử của chúng ta, đương nhiên sẽ phải cười”. Tư Mã Ngung nhẹ nhàng ôm ái thê.

Ngoại tổ mẫu Lý Thị ôm lấy Tư Mã Ban, tổ mẫu hoàng thái hậu thì vẫn đang ôm Tư Mã Hình Lan.

“Mẫu hậu, để sau đi, cho trăm và Húc Nhi ôm một đứa”. Tư Mã Ngung thấy các nàng cao hứng đến quên giao cháu mình cho cha mẹ của chúng nó, bởi vậy mới tốt bụng nhắc nhở.

“Ngung Nhi, ai gia thiếu chút nữa thì quên, tiểu Hình Lan thực đáng yêu, các người ôm một chút, còn phải cho chúng nó uống sữa nữa”.

“Trăm đã biết, yên tâm, Trường An, gọi vú nuôi lại đây”. Tư Mã Ngung phân phó Lý Trường An ở bên cạnh.

Hoàng thái hậu và Lý Thị tiến lên giao long tử long nữ cho đế hậu.

“Ngung, Ban Nhi rất ngoan, không hề khóc lấy nửa tiếng, cặp mắt nhỏ còn đang nhìn ta này”. Hấn nhìn thấy đứa con mình mười tháng mang thai, thiên tân vạn khổ sinh ra, thân thể mềm nhũn, rất vui sướng.

“Hình Lan cũng rất ngoan, sau khi lớn lên nhất định là tiêu trí thiên hạ, đúng rồi, hay là lúc phong hào lấy tên Hình Bình công chúa đi, được không?”. Tư Mã Ngung đặc biệt rất thích tam hoàng nữ.

“Được, người là phụ hoàng, người có quyền quyết định”.

“Tiểu tử kia thích cười, trăm sẽ phong là Lạc quận vương”. Tư Mã Ngung nhìn lục hoàng tử nói.

“Vừa mới sinh thôi mà, không cần phong vương nhanh như vậy đâu”. Từ Húc có chút kinh ngạc.

“Bởi vì hấn là do người sinh, yêu ai yêu cả đường đi, bọn Khiêm Nhi sẽ không ăn dấm chua đâu, yên tâm”. Tư Mã Ngung mỉm cười nói.

78. Chương 78

CHƯƠNG 78

Tại phòng ngủ, Tư Mã Hình Lan và Tư Mã Ban sau khi được cho uống sữa thì thỏa mãn ngủ trên giường, nhúm vú nuôi phụ trách thay phiên trông chừng.

Bởi vì đêm đã khuya, hoàng thái hậu và Lý Thị đã rời đi, đợi trời sáng mới đến xem tôn tử.

Vì Từ Húc không phải là phụ nữ có thai bình thường, bởi vậy sức khỏe hồi phục rất nhanh và đã có thể xuống giường. Hiện đang đứng bên cạnh nhìn hai đứa con mình say ngủ, hai vú nuôi thì quỳ gối một bên.

“Cẩn thận, không chừng trúng gió, sau khi sinh thân thể suy yếu, tốt nhất nên điều dưỡng”. Tư Mã Ngung cẩn thận khoác thêm áo choàng cho hần.

“Ngung, ta thật sự không có việc gì, không cần lo lắng cho ta, người xem chúng nó rất ngoan, đang ngủ say”. Hần vừa nói, một bên đưa tay khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của bé gái.

“Húc Nhi, vừa rồi thật sự là muốn giết trẫm, vừa lo lắng cho người, cũng vừa lo lắng đứa nhỏ không khỏe mạnh. Bây giờ thì coi như yên ổn, đợi đứa nhỏ đầy tháng, hỉ yến xong xuôi, trẫm sẽ cùng người nam tuần hạ Hàng Châu, du ngoạn Tây Hồ, được chứ?”. Tư Mã Ngung từ phía sau gắt gao ôm lấy hần.

“Chỉ có hai người chúng ta đi thôi sao? Còn việc triều chính ai sẽ xử lý?”. Hần quan tâm hỏi hoàng đế sẽ có dự định gì?

“Đương nhiên chỉ có trẫm và người đi, kinh sư đã có mẫu hậu. Sự vụ hằng ngày có thể giao mẫu hậu xử lý, nếu có sự tình khẩn cấp sẽ cấp báo cho trẫm, hơn nữa chúng ta cũng sẽ không rời kinh quá lâu, trẫm cũng rất nhớ người thân. Đợi đến khi Khiêm Nhi có thể lên ngôi, Hình Lan và Ban Nhi lớn lên một chút, trẫm lại sẽ cùng người vi hành khắp nơi, được chứ”. Thật đáng thương cho Tư Mã Khiêm bị phụ hoàng tính kế.

“Được, vậy thì dùng danh nghĩa nam tuần mà đi”. Thật ra Từ Húc rất muốn rời cung du ngoạn, thấy Tư Mã Ngung suy nghĩ thấu đáo, trong lòng cũng rất vui mừng.

“Thị sát dân chúng Giang Nam, chúng ta sẽ đi thuyền”. Từ xưa đến nay, đường đi mở từ Đại Vận Hà kéo dài đến kinh sư. Từ Đông Nam kinh sư trở lên lần lượt là Thông Huệ vận hà, Bắc vận hà, Nam vận hà, Lỗ vận hà, Trung vận hà, Lý vận hà, Giang Nam vận hà, cuối cùng là tới Hàng Châu phồn hoa giàu có và đông đúc.

“Được, nhưng nhớ rõ tránh cho dân chúng chịu khổ, không thể quá mức phô trương lãng phí. Người ngàn vạn lần không được học theo Tùy Dương Đế, biết không?”. Hần cũng không muốn thấy dân chúng phải ở ven bờ trong coi thuyền, cho nên vội nhắc nhở hoàng đế.

“Có người ở đây, trẫm sao có thể trở thành hôn quân. Được rồi, mau lên giường nghỉ ngơi. Các người chăm sóc hoàng tử công chúa cho tốt vào”. Tư Mã Ngung thấy hần như vậy thì dục hỏa trong người lập tức nổi lên.

“Tuân mệnh”.

Từ Húc lưu luyến nhìn con mình rồi cùng y trở lại long sàng, Tư Mã Ngung khẩn cấp thả màn che bên giường xuống. Hần biết ý đồ của hoàng đế, bởi vậy khuôn mặt đỏ bừng trong phút chốc.

“Húc Nhi có thể cho trẫm không? Trẫm nhất định sẽ rất dịu dàng”. Tư Mã Ngung thành khẩn thề thốt.

“Ngung, con đang ở bên cạnh, hơn nữa còn có người”.

“Đứa nhỏ đang ngủ, còn các nàng sẽ không dám nói chuyện phòng the của chúng ta cho người ngoài đâu”. Hoàng đế bắt đầu cởi bào phục của hần, sau đó cởi long bào của mình ném sang một bên.

Tư Mã Ngung khẽ hôn lên khắp nơi trên thân thể hần, khiến cho hần rất thoải mái.

“Ha ha”. Tư Mã Ngung đột nhiên cắn lên đầu nhũ hần, điên cuồng liếm mút khiến hần rên rỉ một tiếng.

“Ngung, ta không có sữa, người đừng hút nữa”. Hần nghiêm chỉnh kháng nghị.

“Được rồi, không hút, chúng ta làm chuyện đứng đắn trước đi”. Tư Mã Ngung cười *** đang đứng lên, cầm lấy thuốc mỡ đặt ở bên giường.

“Người mới là không đứng đắn”. Từ Húc dùng sức đánh lên ngực hoàng đế.

“Ngoan Húc Nhi, trăm sẽ thương ngươi, trăm đã nhịn đến mười tháng rồi, sau này sẽ không cần phải chịu cảm giác này một lần nào nữa”. Hoàng đế bôi phần lớn thuốc mỡ vào cục huyết hắc, sau đó lại bôi lên long căn.

“Ta cũng thực khổ, nhưng mà bây giờ khổ tận cam lai, ân..... ha...”. Từ Húc còn chưa nói xong, Tư Mã Ngung đã đẩy thẳng long căn đâm vào mật huyết.

“Ngung..... Bên trong rất nóng... của ngươi... rất sâu.. nhập...”. Hoàng đế dùng sức cắm rút vào tiểu huyết chật hẹp, khiến hắc không nói ra lời.

Tư Mã Ngung nâng đùi hắc lên đặt trên vai mình càng thêm điên cuồng tiến tới.

“Vậy ngươi có muốn nhiều hơn không?”. Tư Mã Ngung rút long căn ra.

“Ta muốn, còn muốn nhiều hơn”. Hắc cơ khát nói, hắc cũng nhịn đến mười tháng, bởi vậy còn chưa cảm thấy thỏa mãn.

“Vậy thì nằm sấp xuống, nâng mông lên, trăm sẽ từ phía sau thương ngươi”. Từ Húc lập tức ngoan ngoãn nghe lời.

“Nha”. Bặc một tiếng, Tư Mã Ngung lần thứ hai tiến tới, cơ hồ còn sâu hơn lúc nãy, tốc độ lại nhanh hơn, hắc cũng lắc mông phối hợp với hoàng đế.

Nhóm vú nuôi nghe thấy tiếng thở dốc áy muội của đế hậu, nhìn nhìn lại hoàng tử công chúa còn đang ngủ say, vẻ mặt lập tức kinh hoàng.

79. Chương 79

CHƯƠNG 79

Ngày đầy tháng long tử long nữ, buổi sáng sau khi vào triều, đế hậu ôm Tư Mã Hình Lan và Tư Mã Ban, dẫn theo Tư Mã Cần, Tư Mã Khiêm cùng đến thái miếu hành lễ, ở trước bài vị liệt thánh liệt hậu bảm bảo, sau đó chính thức xếp tên công chúa và hoàng tử vào gia phả hoàng thất.

Hình Lan và Ban Nhi rất khỏe mạnh, hơn nữa Tư Mã Ban từ khi ra đời tới nay, chẳng những chưa khóc một lần nào, ngược lại còn thường xuyên cười, bởi vậy Tư Mã Ngung phong nó là Lạc vương. Quả thật là chuẩn xác, có lúc tỷ tỷ Hình Lan ở trong lòng mẫu thân khóc nháo, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của đệ đệ, cũng sẽ bị hấp dẫn rồi cười ha ha, khiến cho ai thấy cũng đỡ khóc đỡ cười.

Đều là song sinh nhưng Tư Mã Hằng và Tư Mã Kiện đều rất giống nhau. Mà Hình Lan thì giống phụ hoàng, Ban Nhi lại giống mẫu hậu, bởi vậy Tư Mã Ngung đặc biệt yêu thương Hình Lan. Từ Húc thì đối xử rất bình đẳng, Hình Lan cũng là do hắc mười tháng mang thai vất vả sinh hạ.

Tương đối lớn tuổi chính là ba ca ca và hai tỷ tỷ, thường thường thay thế nữ mẫu chăm sóc đệ muội. Tư Mã Cần từng có ý đồ làm ngoáo ộp, muốn dọa khóc Ban Nhi, kết quả tiểu đệ vẫn chỉ thờ ơ, cười tủm tỉm nhìn mình, khiến Tư Mã Cần không thể không khuất phục, cuối cùng buông tha cho Ban Nhi.

Ban Nhi thích ngủ trong lòng Từ Lộ, Hình Lan thì lại thích được Khiêm Nhi ôm. Xương Bình và Khánh Bình công chúa rất thích hôn hai má muội muội, mà tỷ phu Khổng Chiêu Minh cũng rất hay tới chơi với chúng nó.

Kết thúc buổi lễ ở hậu cung, tổ mẫu hoàng thái hậu cùng với ngoại tổ mẫu Lý Thị phụ trách thay y phục cho Hình Lan và Ban Nhi. Sau đó phụ hoàng và mẫu hậu sẽ tự mình cắt tóc cho chúng để trừ đi uế khí, cũng ngụ ý rằng tóc chúng có thể dài lại.

Thay y phục xong, Hình Lan và Ban Nhi được đặt lên một tấm thảm thêu hình hổ, bên cạnh có hai thanh ngân đao và ngân thủy bồn. Phía trong bồn được pha nước ấm, có khăn, chim trả ngọc thạch, giống hệt với hồng điều dẫn (trứng chim) và hồng áp dẫn (trứng vịt).

“Ngung, con của chúng ta thật là đáng yêu”. Từ Húc âu yếm nhìn con mình, không khỏi ca ngợi vài câu. Hình Lan và Ban Nhi được thay hổ mào (mũ), hổ bào và hổ hài, trên cổ mang kim khóa phiến, hai tay hai

chân đều đeo vòng bạch ngọc. Cái này đều do bọn hán phân phó chuẩn bị, bởi vì hoàng đế vĩnh viễn nhớ rõ hán lúc trước cũng từng mặc y phục lão hủ.

“Đây là chuyện đương nhiên, thiên gia phượng tử long tôn, nhất định là nam tuần tú, nữ kiều diễm, hơn nữa còn có trí tuệ vô song”. Tư Mã Ngung ôm lấy hán, ở trước mặt mọi người khàn khàn ta ta.

“Các người không cần khen nữa, mau bắt đầu đi, không được chậm trễ giờ lành”. Hoàng thái hậu nhăn mặt, nhẹ giọng quát mắng đứa con.

“Mẫu hậu, chúng ta đã biết, yên tâm, sẽ không trễ”. Hoàng đế cười nói, trong lòng nghĩ tổ mẫu của đứa nhỏ còn khắt khe hơn cha mẹ chúng nó.

Các vú nuôi tiến lên đỡ Hình Lan và Ban Nhi, Từ Húc cỡi hổ mao trên đầu hai đứa nhỏ xuống, lộ ra mái tóc đen nhánh.

“Ngung, cẩn thận không được làm chúng bị thương”.

“Yên tâm, tuyệt đối không”. Tư Mã Ngung cẩn thận cắt đi một nửa tóc của Hình Lan, rồi sau đó đến phiên Từ Húc cắt. Hình Lan nhìn cha mẹ không biết đang làm gì nên oa một tiếng khóc lên.

“Ngoan ngoan, đừng khóc, mẫu hậu thương người”. Hình Lan khóc rất thê lương, Từ Húc vội vàng ôm lấy trấn an, Tư Mã Ngung bỏ tóc của Hình Lan vào kim hạp, tương lai dùng để chế thành đầu bút lông.

“Hình Nhi ngoan, người xem xem đệ đệ đang cười kìa, mau cười một cái đi”. Tư Mã Ngung nói với nó, quả nhiên nó lập tức ngừng khóc. Từ Húc giao nó cho Khiêm Nhi ôm lấy.

“Ban Nhi, đến phiên người, ngoan, hôm nay mẫu hậu cắt tóc cho người, ngày sau sẽ càng đen bóng”. Từ Húc lại cầm lấy ngân đao, lặp lại các bước như của Tư Mã Ngung đã làm rồi để vào kim hạp.

“Hiền Nhi, Cần Nhi lại đây đỡ lấy Ban Nhi, Khiêm Nhi cứ bế Hình Nhi”. Tư Mã Ngung phân phó cho mấy đứa con, rồi bắt đầu nghi thức.

Từ Húc cầm lấy khăn bố trong bồn, lau đầu cho con, sau đó cởi áo choàng của chúng ra. Tư Mã Ngung cầm lấy ngọc thạch, điểm nhẹ ba cái vào ngực chúng, hy vọng con lớn lên sẽ can đảm hơn.

“Mau cao lớn, thân thể khỏe mạnh”. Từ Húc dùng hồng áp dẫn điểm qua thân thể chúng, rồi sau đó dùng hồng điều dẫn điểm lên mặt. Một bên nhớ kỹ chuyện cát tường của dân gian, nhưng vốn dĩ chỉ có dân gian mới cầu phú quý, còn hoàng tử công chúa dĩ nhiên không cần làm vậy.

“Nghi thức đã kết thúc, các người mau đến dứt sữa”. Tư Mã Ngung biết chúng đã đói bụng.

80. Chương 80

CHƯƠNG 80

Sơn ngoại thanh sơn lâu ngoại lâu, Tây Hồ ca vũ kỷ thời hưu? Noãn phong huân đặc du nhân tuý, Trục bả Hàng Châu tác Biện Châu (Lớp lớp non xanh, lớp lớp lâu. Tây Hồ múa hát đến bao lâu? Gió êm đã ngấm say lòng khách. Dám bảo Hàng Châu cũng Biện Châu!), bài thơ này là Đề Lâm An Để, ca ngợi thành Hàng Châu năm đó phồn hoa, cho đến bây giờ vẫn thịnh vượng như cũ.

Hàng Châu thuộc tỉnh Chiết Giang, chỗ sông Tiền Đường nhập cửa biển, nam đoạn kinh hàng Đại Vận Hà. Hàng Châu cũng từng là nơi đóng đô của triều đại Nam Tống, kinh tế phát đạt, tổ có đất lành, tơ lụa đẹp nổi tiếng, cùng với Tô Châu được xưng tụng là Tô Hàng, cái gọi là “Trên có thiên đường, dưới có Tô Hàng”.

Ngày mười hai tháng năm, Long Khánh năm thứ mười một, triều đình ban chiếu thư tuyên bố hoàng đế và hoàng hậu sẽ khởi hành nam tuần Hàng Châu, thị sát dân tình, hoãn lại việc triều chính. Buổi sáng ngày hai mươi ba tháng năm, thuyền sẽ cập bến Hàng Châu, dừng chân một tháng. Trước lễ vạn thọ của hoàng hậu sẽ trở lại kinh thành.

Tổng đốc môn chiết Lưu Thụy Nhân, tướng quân Hàng Châu Lý Quốc Thường cùng với các văn võ quan lại đã sớm ở trước thuyền quỳ thành hai hàng, nhưng Tư Mã Ngung lại bảo Lý Trường An truyền lệnh cho chúng quan không cần tấn kiến, mau quay về bản vị, khiến chúng quan kinh hoàng. Lễ Trọng hồi lộ Lý

Trường An mới biết là để hậu không muốn bọn họ quấy rầy, chứ không phải bắt mãi bọn họ, vì thế ngoan ngoãn rời đi.

“Húc Nhi, tới nơi đó du ngoạn trước”. Tư Mã Ngung và Từ Húc cải trang thành thương nhân, Lý Trường An thì cải trang thành tùy tùng, còn có rất nhiều thị vệ giả dạng thường dân ở bên cạnh bảo hộ để hậu.

Để hậu đang ở lầu hai của một thanh lâu, nhắm nháp trà Long Tĩnh, một danh trà ở Tây hồ.

“Ngung, ta nghe người khác nói Hàng Châu Tây hồ có mười cảnh đẹp có một không hai, ta muốn xem”. Hấn một bên nhìn cảnh sắc bên ngoài, một bên phần chân nói với Tư Mã Ngung.

“Tiểu lễ tử, người là người Hàng Châu, người mau dẫn đường cho chúng ta”. Tư Mã Ngung tay cầm một phiến quạt tinh xảo quạt cho ái thiếp. Trên phiến quạt vẽ cảnh Tây hồ và một bài thơ về Hàng Châu của Bạch Cư Dị.

“Nô tài tuân chỉ”. Tiểu lễ tử đứng một bên hầu hạ lập tức đáp ứng.

Lúc này có một đám lưu manh thêm nhỏ dãi vẻ đẹp tuyệt sắc của Từ Húc nên muốn tiến lên gây sự, kết quả bị thị vệ bắt giữ, kéo đến quỳ trước mặt hoàng đế.

“Các người ăn gan báo sao? Dám can đảm gây rối với trẫm, giải ra nơi khác chém đầu”. Tư Mã Ngung dùng phiến quạt gõ vào đầu một tên lưu manh.

“Xin Thánh Thượng, nương nương tha mạng”. Tất cả mọi người ở thành Hàng Châu đều biết để hậu sẽ đến đây thị sát, theo sự phô trương của bọn họ, tên lưu manh tự nhiên sẽ biết người ngồi trước mặt đây chính là đương kim Thánh Thượng.

“Ngung, bọn họ sao biết người là đương kim Thánh Thượng? Mà tội của bọn hấn cũng không đến mức phải chém”. Từ Húc uống một ngụm trà, nhìn nhìn đám lưu manh.

“Vậy được rồi, giải bọn họ đến nha môn, mỗi người đánh một trăm gậy, nếu về sau còn dám gây sự, giết không tha”. Tư Mã Ngung phân phó cho thị vệ.

“Tạ ơn Thánh Thượng, nương nương đã ban ân”. Đám lưu manh không ngừng dập đầu, sau đó nhanh chóng bị mang đi.

“Ngung, hay là chúng ta đi chơi thuyền ở Tây hồ đi, đợi đến buổi tối lại xem cảnh bình hồ thu nguyệt (trăng mùa thu trên hồ yên bình), được chứ?”. Bạch đề Tây hồ, tiền lâm ngoại hồ, phía bắc dựa vào Cô Sơn, ban đêm trăng sáng nhô lên cao, cảnh hồ bình yên phẳng lặng như gương, rất thanh bình. Tiền nhân có câu thơ: Nước Tây Hồ bình lặng như gương. Trăng đẹp bốn mùa nhất đêm thu. Dù rằng chẳng phải mùa thu đây. Giang Nam tuyệt cảnh vẫn là đây. (*)

“Đương nhiên, Húc Nhi, chúng ta đi thôi”. Sau khi để hậu rời khỏi, khách trong thanh lâu đều đoán ra được thân phận của bọn họ.

Phong cảnh Tây hồ tú lệ như tranh vẽ, lịch đại thi nhân mặc khách lại thêm ưu ái, đều lấy thơ mà tán tụng.

“Thủy quang liêm diễm tình phương hảo, sơn sắc không mông vũ diệc kì, dục bả Tây hồ tử Tây tử, đạm trang nùng mạt tổng tương nghi. (Trời tạnh long lanh hồ đã đẹp, mưa phùn mịn mịn núi càng xinh, tây hồ đâu khác nàng Tây tử, trang diễm cùng không nét vẫn tình)”. Từ Húc ngồi trên thuyền, nhìn thấy cảnh đẹp, không khỏi ngâm khế Âm Hồ Thượng Sơ Tình Phục Vũ của Tô Đông Pha.

“Tây hồ có đẹp đến đâu cũng không bằng Húc Nhi của trẫm, nếu trẫm sớm một chút thừa nhận là yêu người, chúng ta đã không lãng phí mười năm quý giá đó”. Tư Mã Ngung thở dài buông mái chèo trên tay, chiếc thuyền lập tức dừng lại giữa Tây hồ.

“Ngung, mười năm sau sẽ không lãng phí, mười năm sau nữa cũng sẽ không lãng phí, chỉ cần người không chán ghét ta”. Từ Húc nói xong còn chủ động hôn Tư Mã Ngung.

Tư Mã Ngung rất cuộc nhịn không được, khẩn trương cởi y phục của hấn, ý định sủng hạnh hấn ngay trên thuyền.

“Ngung, sẽ có người nhìn thấy chúng ta, không được”. Đám người Lý Trường An đang ở trên chiếc thuyền khác cách đó không xa, hơn nữa trên hồ còn có nhiều du khách.

“Bọn họ dám ý kiến, Húc Nhi của trẫm, người đáp ứng trẫm đi”. Tư Mã Ngung ai ai khẩn cầu.

“Được rồi, nhưng chỉ có thể làm một lần”. Hấn chỉ còn cách đáp ứng, chính là hấn không ngờ rằng gần đó có một thư sinh nghèo túng thấy rõ mọi việc, ngày sau nhân ngày hội thành vẽ tranh Đế hậu Tây hồ, nhờ đó trở nên giàu có, cuối cùng bức tranh này được đưa vào cung, Tư Mã Ngung còn chấp bút viết một bài thơ, khiến Từ Húc rất tức giận.

“Trẫm đáp ứng người”. Hoàng đế lập tức ôn nhu hôn lên người hấn. Rất nhanh, âm thanh rên rỉ kiểu diễm liền vang vọng khắp mặt hồ.

Lời tác giả: Chuyện Tư Mã Ngung và cầu nô Từ Húc đến đây đã kết thúc, muốn biết chuyện xưa của họ và người thân, hãy tiếp tục xem nam hoa đán cung đình sinh hoạt.

(*) Bài thơ này ta tìm mãi không thấy nên dựa vào nghĩa mà bịa đại. Mong mọi người thông cảm >///

81. Chương 81

CHƯƠNG 81 PN1

Một vương hầu quý tộc, thời điểm mười ba tuổi đã có thể làm trượng phu, thậm chí có thể trở thành cha của một đứa nhỏ.

Nhưng ta – An Lạc Hầu Từ Húc, so với người đứng đầu Nam Đường tiểu quốc Lý Dục vận mệnh càng thêm nhấp nhô. Một khi hết được tin dùng, cũng có thể sẽ chết đi, nhưng vẫn được phong công hầu. Cuộc sống quá hậu đãi, lại có Tiểu Chu ở bên làm bạn, hơn nữa có thể còn bị giết hại, mặc dù tình trạng cực thống khổ, cũng còn hơn mỗi ngày đều bị tra tấn.

Mà ta thì bị phế thành thứ nhân sau hai năm, bị chủ nhân áp giải về kinh giam cầm trong mật tù nguyên bản là Trường Lạc cung Phu Hoa điện, cảnh vật vẫn như trước, nhưng vắng lặng không còn một bóng người.

Ba năm, ta ở trong này nhận hết tra tấn, chẳng những thân thể thương tổn, tâm hồn còn bị vũ nhục nặng nề.

Ngày hôm qua, chủ nhân nói cho ta biết, từ ngày mai, ta phải được huấn luyện thành một tính nô, phải dùng miệng và tiểu huyết của ta để thỏa mãn hấn. Ta hận hấn, hấn làm bẩn sự trong sạch của ta, lại không cho ta chết.

Lý tổng quản vừa mới đem một phân thân làm bằng đá sáp nhập vào cơ thể ta, rất đau, tiểu huyết như bị xé rách, hấn nói long căn của chủ nhân càng thô to hơn, cái này chỉ là để cho ta thích ứng trước mà thôi.

Ta đã hạ quyết tâm, ta nhất định phải chạy trốn, ta không muốn làm tính nô.

Nơi này hiện tại chỉ có một ít cung nhân điếc ách, bọn họ bởi vì tham lam mà gây ra chuyện, làm cho Ngự lâm quân phải vào canh giữ, khiến cơ hội chạy trốn của ta giảm đi rất nhiều.

Ta quyết định trốn ở trong hương dũng (thùng chứa phân) để chạy ra khỏi Trường Lạc cung, mỗi ngày cung nhân đều giao hương dũng cho Ngự lâm quân, sau đó đưa nội vụ phủ xử lý, đến lúc đó chỉ còn việc chạy ra khỏi hoàng cung.

Nếu có phát hiện ta mất tích, chủ nhân nhất định sẽ lùng sục khắp Trường Lạc cung, ai lại mở hương dũng ra xem xét.

Nhưng là ta đã đoán sai, Lý tổng quản nổi giận dùng dùng dẫn năm mươi ngự lâm quân lùng sục cả cung điện, cuối cùng ta bị ngự lâm quân lôi ra từ hương dũng, cả người hôi thối bị lôi đến trước mặt chủ nhân.

Chủ nhân lãnh khốc ra lệnh cho Lý tổng quản rửa sạch sẽ cho ta. Ta biết mình sẽ xong đời.

Cung nhân không ngừng dùng nước lạnh xối lên người ta, mãi đến khi Lý tổng quản thấy được mới thôi.

Khi ta bị lôi về đại điện, thì thấy dụng cụ hành hình đã đặt trên giá gỗ, bên cạnh còn có hình côn, trúc bản và roi.

Cung nhân cởi bỏ y phục trên người ta, trói ta lên giá, mông vênh lên.

Chủ nhân cầm lấy trúc bản dùng sức đánh xuống mông ta, nổi giận quát hỏi ta vì sao chạy trốn, ta quật cường không trả lời, chỉ thống khổ rên rỉ.

Lý tổng quản ở bên giám sát, xong hai mươi bản, chủ nhân bỏ xuống trúc bản dính đầy máu.

Tiếp đó chủ nhân cầm lấy hình côn, không ngừng đánh lên hai chân ta, hắc lãnh khốc nói với ta: “Đừng tưởng rằng không trả lời thì trẫm không làm gì được ngươi, trẫm chỉ cần thân thể ngươi, không cần tay chân ngươi”. Sau đó một kích đánh xuống chân phải ta, ba một tiếng, hình côn gãy thành hai đoạn, xương đùi đương nhiên đã gãy, đau đến tê tâm liệt phế.

Lúc sau, roi như bão táp không ngừng đánh vào lưng ta, ta phỏng chừng bị ít nhất một trăm tiên, rất nhanh ta mất đi ý thức.

“Tứ Đồng, làm sao vậy, gặp ác mộng à?”. Tư Mã Ngung thấy hắc lãnh không ngừng hét lớn, đầu đầy mồ hôi, vì thế lay tỉnh hắc lãnh.

“Ngung, không có việc gì, chỉ là nhớ lại chuyện trước kia”. Hắc lãnh đã lâu không mơ thấy việc này.

“Mọi chuyện đều đã là quá khứ, quan trọng nhất là bây giờ chúng ta rất hạnh phúc, Húc Nhi của trẫm, nếu đã tỉnh, chúng ta làm chuyện khác đi”. Tư Mã Ngung vội vã cởi y phục hắc lãnh, tiếng hét lúc trước đã thay thế bằng tiếng rên rỉ.

82. Chương 82

CHƯƠNG 82 PN2

Bất luận là nam nô, hay là nữ nô, đêm đầu tiên của nô lệ đều thuộc về chủ nhân, ta đã trở thành nô lệ, đương nhiên cũng không ngoại lệ, thân thể ta cũng sẽ không còn trong sạch.

Năm ngày trước, ta vì thủ vững trinh tiết, không thiết làm tính nô mà chạy trốn, kết quả lại bị bắt trở về, nhận hết khổ hình tra tấn, bị chủ nhân đánh gãy chân, cuối cùng ngắt xiu ngay trên giá gỗ.

Cung nhân đã bôi được lên chân phải ta, chỉ chờ cho nó khỏi hẳn, nhưng rất đau, chỉ có thể nằm trên giường vô pháp đi lại.

Vết thương trên mông cũng đã khép, nhưng vẫn còn chút đau.

Trinh tiết đối với ta rất ý nghĩa, đó chính là tôn nghiêm và phòng tuyến cuối cùng, mà Lý tổng quản vừa mới cho ta biết, chủ nhân tối nay sẽ sung hạnh ta.

Ta ủy khuất ghé vào gối, tận lực không động đến chân, nâng mông lên, lập tức tiểu huyết ta bị một phân thân thô to xỏ xuyên qua, đây là việc chuẩn bị cuối cùng để chủ nhân lâm hạnh ta, Lý tổng quản kiểm tra xong và kết luận tiểu huyết của ta có thể dùng được.

“Tiện nô, không nên chạy trốn một lần nào nữa, bản công công nói cho ngươi hay, nếu ngươi không biết tốt xấu, Thánh Thượng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi, bởi vì việc ngươi chạy trốn mà Thánh Thượng đã tức giận, tâm tình không tốt. Ba ngày trước, Huệ tần mang long thai không ngừng dèm pha Hoàng quý phi với Thánh Thượng, những lời nói đó đã làm Thánh Thượng tức giận, nàng bị một cước đá ngã xuống đất, máu chảy không ngừng, Thánh Thượng còn chưa hả giận, trực tiếp đá chết tiểu hoàng tử trong bụng nàng”. Lý Trường An đem tin tức bí mật nói cho ta biết, định làm ta thêm kinh hãi.

Điền cuồng đá chết con của mình, đúng là chỉ có chủ nhân mới làm ra được.

Lý tổng quản nói cho ta biết việc này đến tột cùng là có ý gì? Ta không sinh được, nếu chủ nhân muốn đá chết ta, ta cũng cam nguyện.

“Tiện nô lớn mật, ngươi là khinh thường bản công công sao? Sao không nói một tiếng nào”. Lý Trường An thấy hần không phản ứng thì dùng sức kéo tóc hần.

“Tiện nô trả lời tổng quản đại nhân, tiện nô thật sự là không dám chạy trốn nữa”. Hần đau đến khóc nấc lên.

“Ngươi còn dám trốn, bản công công sẽ góp ý Thánh Thượng, cho ngươi nếm thử chút tư vị ngàn nhân ky, vạn nhân áp là như thế nào?”. Lý Trường An cáo mượn oai hùm, buông tóc hần ra.

“Tiện nô thật sự không dám, xin tổng quản đại nhân tha thứ cho tiện nô”. Nghe được phải làm nam kỹ, hần lập tức hốt hoảng cầu xin tha thứ.

“Được rồi, bản công công tạm thời tin tưởng ngươi, ngươi đêm nay nếu dám phản kháng, cho dù Thánh Thượng không nhận tội hộ ngươi, bản công công cũng sẽ cho ngươi hảo thích”. Lý Trường An cười *** đàng.

Hoàng hôn buông xuống, cung nhân dùng khăn lau sạch cơ thể ta cả trong lẫn ngoài để chuẩn bị thị tẩm.

Buổi tối ta chỉ ăn một ít cơm lạnh canh tàn rồi chờ chủ nhân đến, bắt tri bắt giác thiếp đi.

Cả người bị lay động, mở mắt thì thấy chủ nhân mặt lạnh như băng nhìn mình.

“Tiện nô tham kiến chủ nhân, xin hãy tha thứ cho tiện nô”. Cầu nhân muốn quỳ xuống, nhưng không cách nào đứng lên được.

“Tiện nô, về sau còn dám can đảm chạy trốn nữa không? Dám chạy, trẫm sẽ đánh gãy tay chân ngươi, nghe rõ không?”. Tư Mã Ngung cho hần một bạt tai, khiến cho khuôn mặt hần trong phút chốc sưng đỏ lên.

“Tiện nô cảm tạ chủ nhân đã thưởng phạt, tiện nô không dám... chạy trốn nữa”.

“Tự mình cỡi y phục xuống”. Tư Mã Ngung ngồi lên ghế, chuẩn bị thưởng thức trò hay.

“Tuân lệnh”. Hần cả người chấn động, tuy rằng không dám kháng mệnh, nhưng là động tác rất chậm chạp.

Chủ nhân xem ra chịu không nổi nữa, nhanh chóng cởi long y trên người mình, sau đó tiến lên thô bạo xé y phục của ta.

Hần nâng bên chân không bị thương của ta đặt trên vai, đầu đỉnh thô to đặt sát huyết khẩu chuẩn bị tiến lên, ta sợ hãi nhắm chặt hai mắt.

“Tiện nô, mở mắt, về sau khi trẫm lâm hạnh, không được nhắm mắt, nghe rõ?”. Tư Mã Ngung phần nộ nói, sau đó đẩy mạnh thắt lưng, phân thân thô to toàn bộ đi vào, khiến hần kêu thảm một tiếng.

“Chủ nhân, tiện nô đã biết, xin chủ nhân dừng lại, tiện nô thật sự chịu không nổi”. Ta thở gấp nói, chẳng những không cảm nhận được nửa điểm khoái cảm, mà còn thấy rất đau đớn.

“Chịu không nổi cũng phải chịu”. Tư Mã Ngung không chút để ý, tốc độ tiến quân càng lúc càng nhanh, không có một chút nào gọi là nhu tình mật ý.

Ta muốn chết, nhưng không thể như nguyện, chủ nhân giữ lấy thân thể ta, ta về sau chỉ là một tính nô ti tiện không hơn không kém.

83. Chương 83

CHƯƠNG 83 PN3

Lục hoàng tử Lạc quận vương Tư Mã Ban lúc lên năm vẫn như cũ rất thích cười, nhưng trong sự tươi cười đáng yêu đó lại ẩn chứa một chút bướng bỉnh, thích trêu chọc cung nhân, thậm chí còn từng lén trốn dưới long sàng, nhìn lên phụ hoàng và mẫu hậu ân ái, kết quả chưa xem được đã bị Tư Mã Ngung phát hiện.

Nếu là hoàng đế lúc trước, nhất định sẽ đánh tới móng nở hoa, nhưng từ lúc Hình Lan và Ban Nhi được sinh ra tới nay, không một chút chỉ trách nào, ngay cả răn dạy cũng rất ít, thậm chí nói là răn dạy, không bằng dỗ lại thành an ủi thì có lý hơn. Ngược lại, các ca ca có khi cũng nghiêm khắc một chút, nhưng cũng rất thương yêu họ.

Tư Mã Ban biết mình gặp rắc rối, lập tức chủ động quỳ trước giường, hai tay kéo lấy lỗ tai, nước mắt lưng tròng, quần áo không chỉnh tề, bộ dáng thực đáng thương, song thân đỡ khóc đỡ cười.

“Con và tỷ tỷ đang chơi trốn tìm, không biết phụ hoàng mẫu hậu đang ở trên giường”. Tư Mã Ban vội vàng biện hộ.

“Phải không, vậy thì mau ra chơi tiếp, không cần quấy rầy”. Tư Mã Ngung thở dài, bàn tay vốn gơ lên cũng buông xuống.

“Ban Nhi, các ngươi phải cẩn thận, biết không?”. Từ Húc bắt đầu nói, tuy rằng rõ ràng biết không phải lý do này, nhưng vẫn rất quan tâm nhắc nhở hai đứa con, ai bảo chúng nó là do mình thiên tâm vạn khổ sinh ra được.

“Đã biết, Ban Nhi nhất định sẽ cẩn thận, Ban Nhi cáo lui”. Tư Mã Ban lập tức thu hồi biểu tình ưu thương trên mặt, cọt nhả rời khỏi phòng. Thái tử Tư Mã Khiêm bởi vì tuổi cũng đã lớn, cho nên ở không lâu đã chính thức chuyển ra khỏi Trọng Hoa cung, phòng ngủ ở Quang Hoa điện lập tức vào tay Hình Lan và Ban Nhi.

Ngay sau đó, Tư Mã Ngung phân phó cung nhân đóng cửa lại để tránh người khác quấy rầy bọn họ.

“Ngung, người năm đó không phải đã nói phải nghiêm phạt sao? Nó thật sự rất bướng bỉnh, người nên trách phạt nó một chút”. Từ Húc quyết định giao trách nhiệm cho y.

“Bỏ qua đi, chỉ là chuyện nhỏ thôi, không cần phải đánh nó, nếu trẫm thật sự muốn đánh, người bỏ mặc được sao?”. Tư Mã Ngung đã hoàn toàn quên đi chuyện năm đó, thường vì việc nhỏ mà đánh con mình.

Thế là Tư Mã Ban trở thành tiểu bá vương trong cung. Cứ như vậy mãi tới khi sáu tuổi, lần đầu tiên nó biết được mùi vị bị đánh vào mông.

Lúc đế hậu lần đầu nam tuần thị sát, đã trồng hai cây quế nhỏ ở sân ngoài điện Quang Hoa. Bây giờ chúng đã lớn lên, nhiều năm khai hoa nở nhụy, tỏa hương ra bốn phía.

Hai rễ cây quấn chặt lấy nhau, rất khó để tách ra giống như tình cảm của đế hậu vậy, vì thế các cung nhân rất quan tâm chăm sóc chúng.

Buổi chiều hôm đó, Tư Mã Ban quyết định trèo lên cây quế hái hoa, cung nhân rất kinh hãi, bởi vì Lý Trường An không ở trong cung, cho nên lập tức bẩm báo cho tiểu lễ tử tổng quản chuyên hầu hạ hoàng hậu.

“Điện hạ, rất nguy hiểm, người mau xuống đi, nương nương từng có chỉ lệnh nô tài không được để điện hạ trèo cây”. Tiểu lễ tử vội vàng đến đứng dưới tàng cây khuyên can.

“Mẫu hậu là lệnh cho người, không phải lệnh bốn vương”. Tư Mã Ban đã quên Từ Húc từng luôn dặn dò mình việc này, nên cho rằng lời mình nói là hợp tình hợp lý.

“Vậy nô tài đành phải bẩm báo nương nương, mong điện hạ thứ tội”. Tiểu lễ tử gánh vác trách nhiệm không được.

“Bốn vương không cho người đi bẩm báo mẫu hậu, nghe không?”. Tư Mã Ban tức giận quát, dùng sức giẫm lên cành cây, kết quả cành cây đó không thể chịu được sức nặng nên bị gãy, cả người nó ngã xuống dưới, may mắn nhờ tiểu lễ tử đỡ được nên không có bị thương, nhưng nó đã bị dọa đến ngây ngốc.

“Lập tức truyền ngự y lại đây”. Tiểu lễ tử cao giọng phân phó cung nhân, đế hậu rất yêu thương Lục hoàng tử, nếu thân thể hoàng tử điện hạ có tổn thương gì, bọn họ chắc cũng không sống nổi.

Tiểu lễ tử lập tức ôm lấy Tư Mã Ban, chạy vội đến phòng của đế hậu. Từ Húc đang cùng con gái ngủ trưa ở đó.

“Cuối cùng là chuyện gì? Mau nói cho bản cung”. Từ Húc nghe được tiếng vang, trợn mắt hỏi tiểu lễ tử về mặt kinh hoàng.

“Nương nương thứ tội, điện hạ vừa rồi trèo lên cây, kết quả nhánh cây bị gãy, điện hạ ngã xuống dưới, nô tài đỡ được điện hạ, cho nên hẳn là không bị thương gì. Nhưng điện hạ lại bị kinh hách, nô tài đã sai người truyền ngự y đến. Xin nương nương cứ yên tâm”. Tiểu lễ tử giao Tư Mã Ban cho Từ Húc.

“Không cần dọa mẩu hậu, người có bị gì không? Mau nói cho mẩu hậu”. Từ Húc ôm lấy đứa con, khăn trướng đến mức khóc lên, Hình Lan cũng thút thút gọi đệ đệ không ngừng.

“Không có việc gì, ta chỉ sợ thôi”. Tư Mã Ban kinh hãi nói.

“Không có việc gì thì tốt, nằm xuống nghỉ ngơi, để cho ngự y xem bệnh”. Từ Húc đặt đứa con lên giường để Hình Lan ôm lấy.

Ngự y nhanh chóng chạy đến đó, chẩn đoán không có ngoại thương gì.

“Bẩm nương nương, điện hạ chỉ chấn kinh mà thôi, nên để điện hạ uống một chén thuốc an thần”. Ngự y vừa rồi nghe được tin tức, thiếu chút nữa hồn phi phách tán, cả mình cũng nên uống thuốc an thần.

“Bản cung cần một ít thuốc mỡ trị thương, người để lại một chút”. Từ Húc thấy đứa con không có việc gì, quyết định đích thân dạy dỗ nó.

“Thần tuân chỉ”. Ngự y lập tức lấy thuốc mỡ từ trong hòm, giao cho tiểu lễ tử rồi mới rời khỏi đó.

“Tiểu lễ tử, lấy thuốc lại đây”. Gương mặt Từ Húc lạnh tanh, xem ra thật sự tức giận.

“Nô tài tuân lệnh”. Tiểu lễ tử lập tức đến thư phòng lấy thuốc gỗ đến.

“Mẩu hậu, người thật sự muốn xử phạt ta sao? Ta thật sự biết lỗi rồi mà, không dám trèo cây nữa đâu”. Tư Mã Ban lại sử dụng chiến thuật ai binh.

“Mẩu hậu, không cần đánh đệ đệ”. Hình Lan cũng hỗ trợ cầu tình.

“Hình Nhi ngoan, không cần cầu xin cho nó, Ban Nhi, người tự cởi quần, nằm lên gối”. Chiến thuật thất bại, Từ Húc nghiêm khắc nói với nó.

“Mẩu hậu, ta thật sự biết sai rồi, tha thứ cho ta”. Tư Mã Ban vẫn chưa từ bỏ ý định.

“Không cần van xin nữa, mẩu hậu phải làm cho người ghi nhớ sai lầm này, cởi nhanh”. Từ Húc dùng ngữ khí nghiêm túc nói. Tư Mã Ban chỉ còn cách tuân theo.

“Bẩm nương nương, thuốc đã lấy đến”. Tiểu lễ tử đưa thuốc gỗ cho hắn.

“Mẩu hậu lần này niệm người lần đầu phạm lỗi, cũng chỉ đánh người mười lăm gậy, lần sau nếu dám tái phạm thì sẽ đánh gấp đôi, nghe rõ chứ?”. Từ Húc tuy rằng luyện tiết, nhưng nếu không đánh sẽ làm cho lá gan nó càng lúc càng lớn, rất dễ dàng gặp chuyện không may, bởi vậy càng quyết tâm phạt nó.

“Nghe rõ rồi”. Tư Mã Ban sứt sứt nói, cảm thấy cây thước bất động trên mông mình đột nhiên đánh xuống một cái, nó thấy đau rất, khóc càng lợi hại.

“Sau này còn dám trèo cây nữa không?”. Từ Húc một bên đánh, một bên nói.

“Thật sự không dám”. Tuy rằng Từ Húc không dùng sức, lực chỉ như trẻ con, nhưng Tư Mã Ban lần đầu bị đánh, tự nhiên sẽ thấy rất khó chịu.

“Được rồi, mẩu hậu tạm thời tin tưởng người”. Từ Húc mới đánh mười gậy, thấy đã đạt hiệu quả, mông nó cũng sưng đỏ một mảnh nên tạm tha.

“Mẩu hậu, đau quá”. Tư Mã Ban đứng lên, bổ nhào vào lòng Từ Húc lớn tiếng khóc.

“Ng Sloan, tốt lắm, không cần khóc, mẩu hậu sẽ bôi thuốc cho người, sẽ hết đau nhanh thôi. Người biết không? Đánh người, mẩu hậu cũng rất đau, bởi vì người thật sự rất bướng bỉnh nên mẩu hậu mới phải làm vậy, nếu không thì mẩu hậu cũng sẽ bỏ qua”. Từ Húc ôm lấy nó bắt đầu giảng đạo lý.

“Mẩu hậu, xin lỗi”. Tư Mã Ban anh dũng thề với trời rằng sau này sẽ không trèo cây nữa, bị đánh thật sự rất đau.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-no-cung-dinh-sinh-hoat>